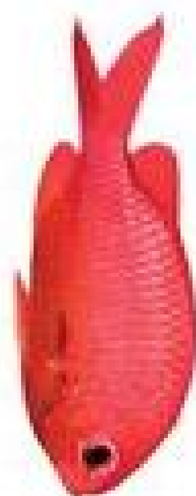
Holly Goldberg Sloan

din 7 în 7

Când simți
că te-ai pierdut,
te poți salva
înotând
contra curentului

smart blue

ARTHUR

Cuprins

HOLLY GOLDBERG SLOAN

DIN 7 ÎN 7

Ilustrații de Gary Rosen
Traducere din engleză de Veronica D. Niculescu
Titlul original: *Counting by 7's,* 2013

Editura Arthur, 2018

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2021

Holly Goldberg Sloan (n. 1958, Ann Arbor, Michigan, SUA) este scriitoare, regizoare, producătoare și autoare de scenarii.

Goldberg Sloan a debutat ca scriitoare în 2011, cu volumul *I'll Be There.* Astăzi, cărțile sale sunt traduse în peste douăzeci de limbi. *Din* 7 *în* 7, apărută în 2013, a fost cea mai bună carte a anului pentru copiii cu vârste între 9 și 14 ani pe Amazon și a rămas timp de 84 de săptămâni pe lista de bestselleruri *New York Times.* În 2014, a fost nominalizată la Dorothy Canfield Fisher Book Award, la Global Read Aloud Award și a primit distincția E.B. White Honor.

Gary A. Rosen este scenarist. A colaborat la scrierea scenariului pentru *Major Payne,* a regizat un film și a contribuit la scenariile mai multor seriale TV, printre care *21 Jump Street* și *Beverly Hills 90210.*

I-a plăcut dintotdeauna să deseneze. A ilustrat prima carte după vârsta de 50 de ani: „Niciodată nu e prea târziu pentru a încerca ceva nou!” spune el. Este soțul autoarei Holly Goldberg Sloan, și a ilustrat până acum două dintre cărțile ei.

Pentru Chuck Sloan
și Lisa Gaiser Urick,
2 din cei 7…

1
Willow Chance

Un geniu ținteşte spre ceva ce nimeni altcineva nu poate vedea şi nimereşte.

Stăm împreună pe terasa unui restaurant Fosters Freeze, la o masă metalică de grădină, de-un verde marin.

Toți patru.

Mâncăm îngheţată cremoasă, turnată într-o vafă de ciocolată lichidă (care se întăreşte şi apoi devine o cochilie crocantă).

Nu spun nimănui că secretul este ceara. Sau, ca să fiu mai exactă: ceara comestibilă, parafina alimentară.

Pe măsură ce se răceşte, ciocolata reține aroma delicioasă a vaniliei, o face prizonieră.

Treaba noastră este s-o eliberăm.

De obicei, nu mănânc îngheţată la cornet. Iar dacă mănânc, o fac cu o atenție obsesivă, ca să nu îmi scape niciun strop pe alături.

Dar nu şi astăzi.

Sunt într-un loc public.

Nici măcar nu-i spionez pe alții.

Iar îngheţata mea este un mare terci, care picură.

S-ar putea ca acum să fiu eu o persoană care merită studiată.

De ce?

Păi, în primul rând, vorbesc ceva vietnameză, care nu este „limba mea maternă”.

Îmi place mult expresia asta, fiindcă în general mi se pare că oamenii nu recunosc pe deplin meritele acestui muşchi contractor, pentru câtă treabă face.

Aşadar, mulțumesc, limbă.

Cum stau aici, ferindu-mă de soarele după-amiezii, îmi folosesc vietnameza ori de câte ori pot, ceea ce se dovedeşte a fi des.

Vorbesc cu noua mea prietenă, Mai, dar până şi fratele ei cel mereu-posomorât, speriat-din-cauză-că-i-mai-mare, Quang-ha, îmi adresează câteva cuvinte în limba lor de acum doar semisecretă.

Dell Duke, care ne-a adus aici cu maşina, tace.

El nu vorbeşte vietnameză.

Nu-mi place să exclud oamenii (eu sunt cea întotdeauna exclusă, aşa că *ştiu* cum e), dar sunt împăcată cu domnul Duke pe post de observator. Este consilierul de la şcoală şi ascultatul e o componentă importantă a consiliatului.

Sau cel puțin aşa ar trebui să fie.

Mai îşi ia partea leului din vorbit şi mâncat (îi dau cornetul meu după ce m-am săturat), iar ceea ce ştiu sigur, cum stăm noi

așa cu fețele însorite și captivați de înghețata dulce, este că nu voi uita niciodată ziua asta.

După șaptesprezece minute de la sosire, suntem înapoi în mașina lui Dell Duke.

Mai vrea să trecem pe la Hagen Oaks, care e un parc. Acolo trăiesc tot anul niște gâște mari. Crede că ar trebui să le văd.

Fiindcă e cu doi ani mai mare ca mine, are impresia greșită că toți copiii mici vor să se holbeze la diverse chestii, la rațele grase, de exemplu.

Nu mă înțelegeți greșit. Îmi plac păsările de apă.

Dar în cazul Parcului Hagen Oaks sunt mai interesată de hotărârea edililor de a planta vegetație indigenă decât de păsări.

Cred, după expresia de pe chipul lui Dell (îi pot vedea ochii în oglinda retrovizoare), că nici el nu-i prea încântat, dar tot ne duce în parc.

Quang-ha stă prăbușit în scaun și bănuiesc că-i fericit fiindcă n-a trebuit să ia autobuzul.

La Hagen Oaks, nu se dă nimeni jos din mașină, căci Dell spune că trebuie să mergem acasă.

Când ajungem la Fosters Freeze, o sun pe mama ca să-i explic c-o să mă întorc un pic mai târziu de la școală. Cum nu răspunde, îi las un mesaj.

Fac la fel și cu tata, îl sun pe mobil.

E ciudat că niciunul dintre ei nu mi-a dat niciun semn.

Dacă nu pot răspunde la telefon, mă sună întotdeauna apoi, repede.

Întotdeauna.

Când Dell Duke cotește și intră pe strada mea, văd că pe aleea casei noastre e parcată o mașină de poliție.

Vecinii de la sud de noi s-au mutat, fiindcă au pierdut casa ipotecată. Pe un panou de pe peluza uscată din față scrie PROPRIETATEA BĂNCII.

La nord stau niște chiriași pe care nu i-am văzut decât o dată, acum șapte luni și patru zile, adică în ziua în care-au sosit.

Mă uit lung la mașina de poliție și mă întreb dacă a intrat vreun hoț în casa pustie.

N-a zis mama că aduce necazuri să ai o casă părăsită în apropiere?

Dar asta n-ar explica de ce este poliția pe aleea *noastră.*

Pe măsură ce ne apropiem, văd că în mașină sunt doi polițiști. Iar după cât de cocoșați stau, se pare că sunt aici de ceva vreme.

Îmi simt tot corpul încordat.

De pe locul din față, Quang-ha zice:

— Ce-i cu polițiștii pe aleea ta?

Privirea lui Mai gonește de la fratele ei înapoi la mine. Acum are o figură interogatoare.

Cred că se întreabă dacă tata fură sau dacă am vreun văr bătăuș. Poate că provin dintr-o familie de oameni care nu creează decât probleme?

Nu ne cunoaștem foarte bine, așa că n-ar fi exclus.

Tac.

Am întârziat acasă. Oare mama și tata s-au îngrijorat atât de tare, încât au chemat poliția?

Le-am lăsat mesaje.

Le-am zis că sunt bine.

Nu-mi vine să cred c-ar face una ca asta.

Nici măcar n-a oprit Dell Duke mașina de tot, că eu am deschis portiera, ceea ce sigur că e periculos.

Mă dau jos și mă îndrept spre casă, fără să mă mai sinchisesc de geanta mea roșie pe roți, care e plină de lucrurile de școală.

Abia fac doi pași pe alee, când ușa mașinii de poliție se deschide și iese o polițistă.

Femeia are părul portocaliu legat într-o coadă groasă. Nu mă salută. Doar își dă jos ochelarii și zice:

— Îi cunoști pe Roberta și James Chance?

Încerc să răspund, dar vocea îmi rămâne doar o șoaptă.

— Da.

Aș vrea să adaug: „Dar corect e Jimmy Chance. Nimeni nu-i zice James lui tata."

Dar nu pot.

Polițista se fâstâcește cu ochelarii de soare în mână. Deși poartă uniformă, pare să-și fi pierdut toată autoritatea.

Bâiguie:

— Bine… Și tu ești…?

Înghit, dar deodată am gura uscată și simt un nod în gât.

— Sunt fiica lor…

Acum Dell Duke a ieșit din mașină și începe să traverseze trotuarul, cu bagajul meu după el. Imediat în urma lui vine Mai. Quang-ha rămâne acolo.

Al doilea polițist, un bărbat mai tânăr, vine și se alătură partenerei sale. Dar niciunul dintre ei nu vorbește.

Doar liniște.

O liniște oribilă.

Iar apoi cei doi polițiști își îndreaptă atenția asupra lui Dell. Amândoi par neliniștiți. Polițista reușește să spună:

— Iar dumneavoastră?…

Dell își drege glasul. Deodată pare să transpire din fiecare glandă a corpului. Abia poate vorbi:

— Eu sunt Dell D-D-Duke. Sunt c-c-consilier la școală. Mă ocup de consilierea a doi dintre acești co-co-copii. I-am ad-d-dus acasă, atâta tot.

Îmi dau seama că ambii polițiști se simt deodată ușurați.

Polițista începe să dea din cap, arătându-și sprijinul și devenind aproape entuziastă când zice:

— Consilier? Deci fata a aflat?

Îmi adun vocea ca să întreb:

— Ce să aflu?

Dar niciunul dintre polițiști nu se uită la mine. Acum au treabă doar cu Dell.

— Putem vorbi un pic cu dumneavoastră, domnule?

Mă uit la mâna transpirată a lui Dell, cum dă drumul mânerului negru de vinil al genții, iar el îi urmează pe polițiști un pic mai departe de mine, mai departe de mașina de poliție, pe pavajul încă fierbinte al străzii.

Acolo, șușotesc adunați grămadă cu spatele la noi și, privindu-i, mi se pare că, luminați de soarele jos de la sfârșitul zilei, arată ca un monstru rău, cu trei capete.

Și asta și sunt, fiindcă vocile lor, deși coborâte, tot pot fi înțelese.

Aud clar cinci cuvinte:

— A avut loc un accident.

Iar apoi, în șoaptă, se-aude vestea că cei doi oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lume au dispărut pentru totdeauna.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Trebuie să derulez înapoi. Vreau să mă întorc.

Mai merge cineva cu mine?

2
Cu două luni în urmă

În curând o să merg la o școală nouă.
Sunt singură la părinți.
Sunt adoptată.
Și sunt diferită.
Adică ciudată.
Însă eu știu, iar asta mai îndulcește lucrurile. Cel puțin în ceea ce mă privește.
Oare e cu putință să fii iubit prea mult?
Ambii
Mei
Părinți
Chiar
Mă
I-U-B-E-S-C
Nespus.
Cred că atunci când aștepți ceva timp îndelungat, îl apreciezi mult mai mult.
Cu siguranță, corelația dintre așteptare și împlinirea dorinței poate fi transpusă într-un soi de formulă matematică.
Dar să nu mă îndepărtez de la subiect, căci asta e una dintre problemele mele și motivul pentru care, în ciuda faptului că-mi merge mintea, nu sunt niciodată favorita profesorilor.
Niciodată.
Să rămânem la fapte.
Vreme de șapte ani, mama a încercat să rămână însărcinată.
Pare o perioadă lungă pentru un asemenea proiect, de vreme ce definiția medicală a infertilității indică douăsprezece luni de împreunare fizică atent programată fără niciun rezultat.
Și, cum sunt pasionată de toate chestiile medicale, gândul că ei făceau asta, și mai ales fără vreo regularitate sau entuziasm, îmi provoacă greață (definită medical ca o senzație neplăcută în abdomen).
De două ori în acei ani, mama a făcut pipi pe o baghetă de plastic, iar instrumentul de diagnosticare s-a colorat în albastru.
Dar de ambele dăți a pierdut fetusul. (Cât de onomatopeic e cuvântul ăsta – *fetus.* Ce nebunie.)
Nu i se cocea prăjitura.
Și așa am fost adăugată eu în aluat.
În a șaptea zi a celei de-a șaptea luni (mai e de mirare că iubesc numărul ăsta?), noii mei părinți au pornit cu mașina spre nord, la un spital aflat la 257 de kilometri de casa lor, unde m-au botezat după un copac care crește în zonele cu climă mai rece și au schimbat lumea.[1]
Cel puțin lumea noastră.

Pauză. Probabil că n-au fost 257 de kilometri, dar așa am eu nevoie să cred. (2 + 5 = 7. Iar 257 este număr prim. Super deosebit. În universul meu este ordine.)

Înapoi la ziua adopției. După cum povestește tata, eu n-am plâns absolut deloc, dar mama a plâns tot drumul, pe autostrada Interstatală Cinci, spre sud, până la ieșirea 17B.

Mama plânge când e fericită. Când e tristă, stă și tace.

Cred că i s-a defectat instalația emoțională în zona asta. Dar ne descurcăm, fiindcă de cele mai multe ori zâmbește. Foarte larg.

Când noii mei părinți au ajuns în sfârșit la casa noastră fără etaj, cu tencuială de stuc, aflată într-un ansamblu de la marginea San Joaquin Valley, erau cu nervii praștie.

Iar aventura noastră de familie de-abia începea.

Cred că e important să-ți imaginezi cum arată anumite lucruri. Chiar dacă uneori îți faci o imagine greșită. Și de obicei cam așa se întâmplă.

Dacă m-ați vedea, ați spune că nu mă încadrez într-o categorie etnică ușor identificabilă.

Sunt ceea ce se numește „o persoană de culoare”.

Iar părinții mei, nu.

Ei sunt doi dintre cei mai albi oameni din lume (fără exagerare).

Sunt așa de albi, încât sunt aproape albaștri. Nu au probleme cu circulația; doar că n-au prea mult pigment.

Mama are părul roșcat și frumos, iar ochii de un albastru deschis, deschis, deschis. Așa de deschis, încât par gri. Dar nu sunt.

Tata este înalt și destul de chel. Are dermatită seboreică, ceea ce înseamnă că pielea lui pare mereu iritată.

Asta m-a făcut să-l studiez și să cercetez mult, dar pentru el nu e nicio distracție.

Dacă acum vă imaginați acest trio și ne vedeți pe toți împreună, vreau să știți că, deși eu nu semăn în niciun fel cu părinții mei, noi trei arătăm totuși ca o familie.

Cel puțin, eu așa cred.

Și, de fapt, doar asta contează.

În afară de numărul 7, mai am încă două obsesii importante. Bolile. Și plantele.

Prin boli înțeleg maladiile umane.

Mă cercetez pe mine, desigur. Dar bolile *mele* au fost minore și nu mi-au amenințat viața.

Îi observ pe mama și tata și notez detalii, dar ei nu prea mă lasă să fac muncă de diagnosticare pe spinarea lor.

Singurul motiv pentru care ies din casă (fără să pun la socoteală lagărul de concentrare cunoscut sub denumirea de

„școală" și drumul săptămânal la biblioteca centrală) este acela de a observa bolile oamenilor obișnuiți.

Prima mea alegere este întotdeauna să stau vreme de câteva ore pe zi într-un spital, dar s-a dovedit că asistentele au o problemă cu asta.

Chiar dacă nu faci decât să stai într-o sală de așteptare prefăcându-te că citești o carte.

Așa că mă duc la mallul din zonă, unde din fericire sunt destule boli.

Dar nu cumpăr lucruri.

De când eram mică, am făcut însemnări pe teren și am scris fișe de diagnostic.

Sunt atrasă mai ales de bolile de piele, pe care le fotografiez numai dacă subiectul (și vreunul dintre părinții mei) nu se uită.

A doua zonă de interes: plantele.

Ele trăiesc, cresc, se reproduc, împing și trag din pământ peste tot împrejurul nostru, mereu.

Acceptăm asta fără ca măcar să băgăm de seamă.

Deschideți ochii, oameni buni.

E ceva uimitor.

Dacă plantele ar scoate sunete, totul ar fi diferit. Însă ele comunică prin culoare, formă, mărime și structuri.

Nu miaună, nu latră, nu ciripesc.

Noi credem că n-au ochi, dar ele văd unghiul în care se află soarele și când răsare luna. Și nu doar că *simt* vântul; dar își schimbă direcția din cauza lui.

Înainte să ziceți că sunt nebună (ceea ce rămâne o posibilitate), priviți afară.

Chiar acum.

Sper că fereastra nu dă spre vreo parcare sau spre fațada vreunei clădiri.

Îmi imaginez că vedeți un copac înalt, cu frunze delicate. Că zăriți iarba legănându-se pe un câmp întins. Undeva, departe, există buruieni care împing printr-o crăpătură din trotuar. Suntem înconjurați.

Vă cer să fiți atenți într-un mod nou și să vedeți totul ca fiind Viu.

Cu V mare.

Orașul meu, ca mare parte din Valea Centrală a Californiei, are o climă uscată, e plat și secetos, și vreme de mai mult de jumătate din an este foarte cald aici.

Fiindcă n-am mai locuit și altundeva, mi se pare normal ca luni în șir să fie 38 de grade afară.

Noi îi zicem vară.

În ciuda arșiței, rămâne o realitate că soarele puternic și solul bogat fac zona ideală pentru creșterea a tot felul de chestii, odată

ce adaugi și apă în ecuație.

Eu așa am făcut.

Așa că, acolo unde cândva casa noastră avea un răzor dreptunghiular de iarbă, acum e un pâlc de bambuși înalt de doisprezece metri.

Am tot felul de citrice (portocale, grepfrut și lime) lângă grădina cu legume, care se coc pe tot parcursul anului.

Cultiv struguri, o varietate mare de viță-de-vie, dar și flori anuale și perene și, într-o zonă mică, plante tropicale.

Dacă vrei să mă cunoști, cunoaște-mi grădina.

Este sanctuarul meu.

E destul de trist faptul că nu ne putem aminti primii dintre primii noștri ani.

Am senzația că acele amintiri ar putea fi cheia pentru întrebarea „Cine sunt eu?”.

Despre ce a fost primul meu coșmar?

Ce am simțit când am făcut primul pas?

Cum s-a produs renunțarea la scutece?

Am niște amintiri de când eram foarte mică, dar prima secvență pe care mi-o amintesc este de la grădiniță; indiferent cât de mult m-am străduit să uit acea întâmplare.

Părinții îmi spuseseră că o să ne distrăm în fel și chip.

N-a fost așa.

Școala era la doar câteva străzi distanță de casa noastră, iar acolo am comis prima oară crima de a pune la îndoială sistemul.

Educatoarea, doamna King, tocmai își croise drum printr-o carte ilustrată cunoscută. Aceasta avea toate caracteristicile literaturii preșcolare: repetiții, acel gen de rime enervante și minciuni științifice cusute cu ață albă.

Îmi amintesc cum doamna King a întrebat clasa: „Cum vă face să vă simțiți cartea asta?”

Răspunsul potrivit, în ceea ce mă privea, era „obosită”, fiindcă prea-vesela noastră educatoare ne obliga să stăm întinși pe niște saltele de cauciuc lipicioase vreme de douăzeci de minute după „cartea ilustrată de la prânz”.

De obicei, jumătate din clasă adormea buștean.

Îmi amintesc limpede un băiat pe nume Miles făcând de două ori pipi în pantaloni și, cu excepția unui copil pe nume Garrison (de care acum sunt sigură că avea un fel de sindrom al picioarelor neliniștite), toată lumea din clasă părea să savureze de fapt pauza la orizontală.

La ce se gândeau copiii ăștia?

În acea primă săptămână, când colegii mei de clasă picoteau, eu mă îngrijoram obsesiv de curățenia podelei acoperită cu linoleum.

O pot auzi și acum pe doamna King, cu coloana dreaptă și vocea ascuțită tunând:

— Cum vă face să vă *simțiți* cartea asta?

După care a căscat exagerat, de câteva ori.

Îmi amintesc că m-am uitat în jur la colegii mei deținuți, zicându-mi: *Haideți, nu spune cineva, oricine, cuvântul „obosit”?*

Nu rostisem nici măcar o silabă în cele cinci semestre acolo, și n-aveam nicio intenție să o fac.

Dar după zile în șir în care am auzit mai multe minciuni spuse de un adult decât totalitatea celor la care fusesem expusă întreaga viață până atunci – de la cum curăță zânele clasa noaptea, până la explicații demente cu seturi de pregătire în caz de cutremur – ajunsesem cam la limită.

Așa că, atunci când educatoarea a întrebat anume: „Willow, *pe tine* cum te face să te simți cartea asta?”, a trebuit să spun adevărul:

— Mă face să mă simt foarte rău. Luna nu poate să audă pe cineva zicând noapte bună; ea se află la trei sute optzeci de mii de kilometri distanță. Iar iepurașii nu locuiesc în case. De asemenea, grafica nu mi se pare prea interesantă.

Mi-am mușcat buza de jos și am simțit gustul metalic al sângelui.

— Dar să știți că faptul că vă aud pe dumneavoastră citind cartea mă face să mă simt realmente rău, fiindcă știu că asta înseamnă c-o să ne puneți să ne întindem pe jos – iar microbii de aici ne pot îmbolnăvi. E o chestie numită salmonela care este foarte periculoasă. Mai ales în cazul copiilor.

În acea după-amiază am învățat cuvântul *ciudata,* fiindcă așa m-au poreclit ceilalți copii.

Când mama a venit să mă ia, m-a găsit plângând în spatele tomberonului de gunoi din curte.

În toamna aceea am fost dusă la un consilier educațional, iar femeia mi-a făcut o evaluare. Le-a trimis părinților mei o scrisoare.

Am citit-o.

Acolo scria că sunt „superior înzestrată”.

Există și oameni „inferior înzestrați”?

Sau „mediu înzestrați”?

Sau doar „înzestrați”? E posibil ca toate etichetările să fie un blestem. În afara cazului când se află pe produse de curățare.

Fiindcă, după părerea mea, nu prea e bine să vezi oamenii ca pe niște obiecte.

Fiecare om este alcătuit din mai multe ingrediente, care îl fac să fie o creație unică.

Suntem, cu toții, niște amestecuri genetice imperfecte.

Conform consilierei, doamna Grace V. Mirman, pentru părinții cuiva „superior înzestrat” provocarea era să găsească niște căi de a ține copilul mereu ocupat și stimulat.

Însă eu cred că greșea.

Pe mine mă interesează aproape orice.

Pot fi preocupată de arcul făcut de apa care țâșnește dintr-o stropitoare. Mă pot uita printr-un microscop pentru un timp uluitor de îndelungat.

Provocarea pentru părinții mei avea să fie aceea de a-mi găsi prieteni care să poată ține pasul cu o asemenea persoană.

Toate acestea au dus la grădina noastră.

Mama și tata ziceau că au căutat să-mi îmbogățească viața. Dar cred că un lucru era evident de la bun început.

Plantele nu-ți pot răspunde.

3

Ne-am aruncat, întreaga familie, în creșterea de plante. Am fotografii din primele călătorii făcute ca să cumpărăm semințe și să alegem plante tinere. Arăt extrem de entuziasmată.

Mult înainte de asta, îmi făcusem un costum de grădinărit.

Nu s-a schimbat de-a lungul anilor.

Ai putea zice că era uniforma mea.

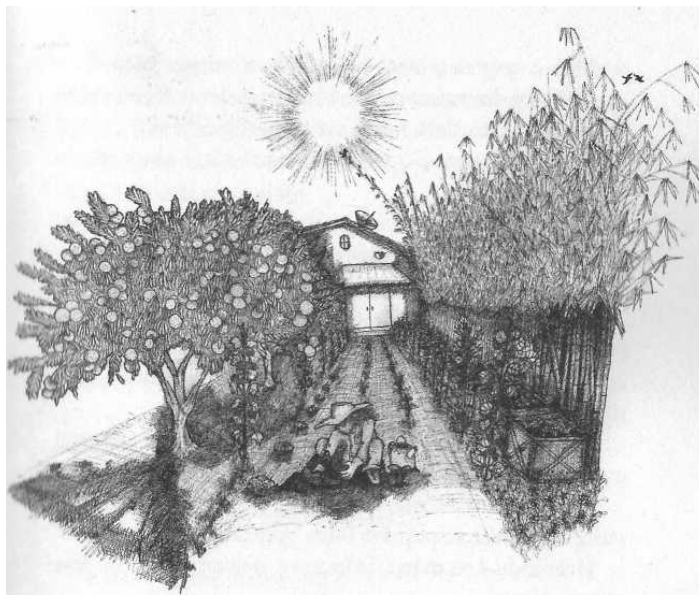
Purtam mai mereu o cămașă kaki și o pălărie roșie, pentru protecție solară. (Roșu este culoarea mea preferată, fiindcă e foarte importantă în lumea plantelor.)

Aveam pantaloni bej cu pernițe la genunchi. Și ghete de piele înalte, cu șireturi.

Acest costum era alcătuit din motive practice.

Părul lung, cârlionțat și rebel mi-l țineam dat pe spate și prins cu o clamă. Aveam lupe (așa cum au bătrânii) pentru cercetarea de aproape.

În grădina mea, în această uniformă, am stabilit (prin niște analize chimice făcute la vârsta de 7 ani) că punctele maro care apăreau pe mobila din curtea din spatele casei erau căcăreze de albină.

Am fost uluită că n-au descoperit și alții asta înainte.

Într-o lume ideală, aș fi petrecut douăzeci și patru de ore pe zi făcând investigații.

Dar și odihna este deosebit de importantă în dezvoltarea tinerilor.

Mi-am calculat bioritmul exact și aveam nevoie de 7 ore și 47 de minute de odihnă pe noapte.

Nu doar fiindcă eram obsedată de numărul 7.

Ceea ce era cazul meu.

Ci fiindcă acesta era ritmul meu circadian. E ceva chimic.

Nu-i totul așa?

Mi s-a spus că trăiesc prea mult în mintea mea.

Poate că din cauza asta nu m-am descurcat prea bine la școală și niciodată n-am avut mulți prieteni.

Dar grădina mi-a oferit o fereastră către alte aspecte ale tovărășiei.

Când aveam opt ani, s-a instalat un stol de papagali-vrabie cu spatele verde, sălbatici, în palmierul coadă-de-pește de lângă gardul de lemn din fundul grădinii.

O pereche și-a făcut cuib și am putut să observ sosirea pe lume a puilor de papagal.

Fiecare dintre acele mici păsări avea propriul fel, distinct, de a ciripi.

Sunt destul de sigură că numai eu și mama papagal cu spate verde știam asta.

Atunci când cel mai mic dintre pui a fost împins din cuib, am salvat micuțul și l-am botezat Căzutul.

Hrănindu-l cu mâna, la început zi și noapte, i-am fost ca un părinte.

Când Căzutul a prins destulă putere să poată zbura, l-am reintrodus în stol.

A fost ceva care mi-a adus niște satisfacții incredibile.

Dar mi-a și frânt inima.

Din experiență am învățat că satisfacțiile și inima frântă merg adesea mână în mână.

În școala primară, la Școala Elementară Rose, am avut o prietenă adevărată.

O chema Margaret Z. Buckle.

Inventase inițiala Z, fiindcă nu avea un al doilea nume și ținea mult la individualitate.

Însă Margaret (nu cumva să-i ziceți Peggy) s-a mutat în vara de după clasa a cincea. Mama ei era inginer petrolist și a fost transferată în Canada.

Credeam că, în ciuda distanței, eu și Margaret vom rămâne foarte apropiate.

La început, așa a fost.

Dar cred că oamenii sunt mult mai sociabili în Canada, fiindcă în Bakersfield eram doar eu și Margaret împotriva tuturor.

Însă acolo ea are tot felul de prieteni.

Acum, în rarele ocazii când ne mai scriem, vorbește de chestii cum ar fi puloverul nou pe care și l-a luat. Sau ce trupă îi place.

Nu vrea să vorbească despre chiropterofilie, adică polenizarea florilor de către lilieci.

S-a schimbat.

Cine-o poate învinovăți?

Odată ce Margaret a plecat în Canada, am sperat că la Școala Gimnazială Sequoia mi se vor deschide noi drumuri către prietenie.

Dar n-a mers așa.

Sunt mică pentru vârsta mea, dar aveam mari așteptări să devin un „Uriaș sequoia”.

Simplul fapt că locul are un copac drept mascotă părea foarte promițător.

Școala era la celălalt capăt al orașului și se presupunea că va fi un nou început, de vreme ce toți foștii colegi de la școala primară se duseseră la Emerson.

Părinții mei au primit permisiunea specială de la inspectorat să mă mute acolo.

Mama și tata considerau că n-am avut niciodată un profesor care să mă înțeleagă cu adevărat. Cred că mai corect ar fi să spunem că eu nu mi-am înțeles cu adevărat niciunul dintre profesori.

Asta e diferența.

Chiar înainte să înceapă școala, în toamnă, nerăbdarea pe care o simțeam semăna cu aceea când aștepți să-ți înflorească *Amorphophallus paeoniifolius.*

Traversam o perioadă de cultivare obsesivă a unor flori carnivore rare.

Inițial fusesem atrasă de florile ei ciudate.

Petalele de un purpuriu intens semănau cu niște bucăți de catifea cu care s-ar fi putut căptuși un coșciug. Iar pistilul lung, agresiv, galben, ițindu-i-se din mijloc, este ca degetul îngălbenit al unui bătrân.

Însă reputația plantei se trage de la miros. Fiindcă atunci când se deschide floarea, zici că ți-a crescut un cadavru din pământ.

Mirosul e pur și simplu dezgustător, de nedescris. Serios, chiar nu se poate suporta.

Niciun animal nu se apropie, darămite să clefăie floarea asta puturoasă, exotică, de culoarea vinului.

E un parfum inversat.

Credeam că mersul la gimnaziu o să-mi schimbe viața. Mă vedeam ca pe planta asta rară, gata să-mi dezvălui straturile ascunse.

Dar speram din suflet să nu împut locul.

Am încercat să mă acomodez.

Am studiat adolescenții, ceea ce era interesant, fiindcă eram pe cale să devin și eu unul.

Am citit despre adolescenți care conduc mașini, care fug de acasă, care renunță la școală. Și a fost șocant.

Dar niciunul dintre studii nu mă lumina prea tare în privința lucrului care mă interesa cel mai tare.

Prietenia la adolescenți.

Dacă e să credem ziarele, adolescenții sunt prea ocupați să încalce regulile, să încerce să se omoare și să-i împiedice pe ceilalți să lege orice fel de legături afective.

Asta, desigur, cu excepția cazurilor în care legăturile duc la o sarcină.

Literatura e plină de informații pe tema asta.

Chiar înainte să încep gimnaziul, am fost la un control medical.

Controlul a decurs mult, mult, mult mai bine decât mă așteptam, fiindcă pentru prima oară chiar am avut o problemă medicală.

De doisprezece ani așteptam asta.

Îmi trebuiau ochelari.

Da, dioptriile erau mici.

Și, da, e posibil să fi fost parțial din cauza oboselii ochilor (se pare că mă uit prea mult la ceva aflat chiar în fața mea, cum ar fi la o carte sau pe monitorul computerului, și nu mă uit în altă parte, în depărtare, ca să îmi relaxez suficient ochii).

Așa că m-am felicitat pentru această realizare, fiindcă sperasem la un soi de miopie, iar acum o aveam.

După control, am mers la un cabinet de optică medicală și mi-am ales ochelarii. Am fost atrasă de niște rame care semănau cu cele purtate de Gandhi.

Erau rotunde, de sârmă și foarte „de modă veche”, după spusele femeii care s-a ocupat de partea asta.

Ochelarii erau perfecți, fiindcă astfel mă avântam liniștită în minunata lume nouă.

Cu o săptămână înainte de prima zi de școală, am luat altă hotărâre importantă.

Luam micul dejun, când am înghițit o îmbucătură mare din meniul meu Healthy-Start, care constă în salată din frunze de sfeclă cu semințe de in (ambele bio), și apoi am zis:

— Mi-am dat seama cu ce o să mă îmbrac în prima zi la Sequoia.

Tata era la chiuvetă, mușcând pe furiș dintr-o gogoașă. Eu făceam tot ce puteam ca să îi țin departe pe oamenii ăștia de mâncarea nesănătoasă, dar ei își ascundeau multe obiceiuri alimentare.

Tata a înghițit repede o bucată din gogoașa cu frișcă și a întrebat:

— Și anume?

Eram încântată.

— O să mă îmbrac cu costumul de grădinărit.

Se pare că tata luase o înghițitură prea mare, fiindcă s-a auzit de parcă i-ar fi rămas în gât gogoașa. A reușit să spună:

— Ești sigură?

Bineînțeles că eram sigură. Dar mi-am păstrat calmul.

— Da. Dar n-o să-mi pun și binoclul la gât – dacă asta te-ngrijorează.

Mama, care până atunci scosese vasele din mașina de spălat, s-a întors spre mine. I-am văzut fața. Părea chinuită. De parcă tocmai ce debarasase o grămadă de vase murdare, cum se mai întâmplase.

Fața i s-a înseninat și a zis:

— Ce idee interesantă, scumpo. Dar mă întreb… oare oamenii or să se prindă? Poate că-i bine să porți o culoare mai deschisă. Ceva roșu, să zicem. Tu adori roșul.

Nu se prinseseră.

Prima zi la gimnaziu era șansa unei noi prezentări. Voiam să transmit grupului ceva legat de identitatea mea, păstrând în același timp ascunse câteva trăsături de bază ale caracterului meu.

Nu m-am putut abține și am explicat:

— Îmi declar astfel devotamentul față de natură.

I-am văzut schimbând repede priviri între ei.

Tata avea glazură pe dinții din față, dar n-aveam de gând să-i atrag atenția asupra acestui fapt, mai ales după ce-a zis:

— Sigur. Ai mare dreptate.

M-am uitat în jos, în bolul cu micul dejun, și am început să număr semințele de in, din 7 în 7.

7 14 21 28 35 42 49 56 63 70

77 84 91 98 105 112 119 126 133 140

147 154 161 175 182 189 196 203 210

217 224 231 238 245 252 259 266 273 280

287 294 301 308 315 322 329 336 343 350

357 364 371 378 385 392 399 406 413 420

427 434 441 448 455 462 469 476 483 490

497 504 511 518 525 532 539 546 553 560

Este o tehnică de evadare.

În după-amiaza următoare, pe patul meu a apărut o revistă *Teen Vogue.*

Toate publicațiile de felul ăsta se concentrau în acea perioadă pe tema „Din nou la școală”.

Pe copertă, o adolescentă cu părul de culoarea bananei avea cel mai larg zâmbet din câte văzusem vreodată. Titlul mare era:

ÎMBRĂCĂMINTEA TA SPUNE
CE VREI TU DESPRE TINE?

Niciunul dintre părinți nu și-a asumat responsabilitatea că-mi pusese revista acolo.

Părinții mei mi-au mai făcut câteva sugestii ciudate înainte de prima zi de școală.

4

Am tras concluzia că amândoi au rămas cu niște traume din adolescență.

În acea primă dimineață la o școală complet nouă, mi-am pus lucrurile în geanta roșie pe roți (destinată celor care fac călătorii frecvente de afaceri, dar achiziționată pentru a-mi transporta cărțile și rechizitele) și am pornit împreună spre mașină.

Tata și mama au insistat să mă conducă. Dar, conform instrucțiunilor mele, niciunul dintre părinți n-avea să intre cu mine.

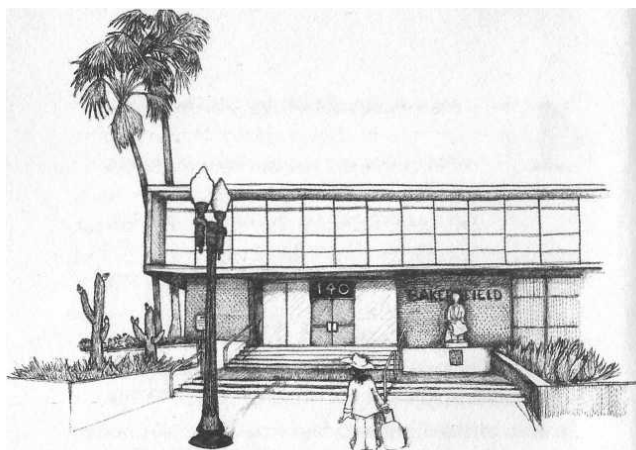
Studiasem planul parterului clădirii, memorasem totul, de la înălțimea tavanului până la ieșirile de urgență și locurile unde se aflau prize.

Am fost înscrisă la engleză, matematică, spaniolă, educație fizică, sociologie și știință.

Cu excepția educației fizice, la celelalte materii stăteam bine.

Calculasem cât timp îmi trebuie ca să parcurg coridoarele, precum și câți metri cubi au dulapurile elevilor.

Puteam recita întregul catalog al elevilor de la Sequoia.

Când mașina noastră ieșea de pe alee, eram agitată, dar știam cu siguranță un lucru.

Eram pregătită pentru gimnaziu.

Mă înșelasem.

Locul era foarte gălăgios.

Fetele țipau și băieții se atacau, la modul fizic, între ei.

Cel puțin așa părea.

Nu-mi plăcea să-mi dau jos pălăria roșie de paie.

Era ca o semnătură colorată, dar e drept că pălăria fusese creată, de fapt, pentru protecție solară.

Nu făcusem decât patru pași în mulțime când s-a apropiat o fată.

A venit direct la mine și-a zis:

— Toaleta din a doua cabină e stricată. E super grețos.

A fluturat cu mâna în direcția altor carnivore și dusă a fost.

Mi-a luat o clipă să-i procesez declarația.

Oare îmi transmitea un soi de alertă informațională?

O puteam vedea vorbind cu două fete lângă un șir de dulăpioare și acum nu o mai făcea cu aceeași intensitate.

M-am uitat prin puhoi și am văzut un bărbat pirpiriu și brunet cum trage un cărucior pe rotile. Era încărcat cu produse de curățare. În partea din spate avea prinse două mopuri.

M-am uitat lung la el și mi-am dat seama că eram îmbrăcați asemănător.

Doar că el trăgea de un cărucior, nu de o geantă pe roți care se poate roti la 360 de grade.

Și atunci mi-a trecut prin cap un gând supărător: era posibil ca fata să fi crezut că eram o femeie de serviciu.

A durat mai puțin de trei ore.

Locul îmi provoca o greață puternică. Din motive de sănătate și siguranță, m-am dus la cabinet și am insistat să sun acasă.

Am așteptat afară, la colțul străzii, și a fost de ajuns să văd mașina mamei în depărtare ca să mă mai liniștesc.

Când am urcat în mașină, mama a zis imediat:

— Primele zile sunt întotdeauna grele.

Dac-aș fi fost genul de om care plânge, sunt sigură că aș fi făcut-o, dar nu-mi stă în fire. Eu nu plâng aproape niciodată. N-am făcut decât să încuviințez dând din cap și să mă uit pe geam.

Pot să dispar așa în interiorul meu.

Odată ce-am ajuns acasă, mi-am petrecut restul după-amiezii în grădină.

Nu am lucrat pământul, nu am plivit buruienile din straturile de flori, nici n-am încercat să altoiesc vreun pom; am stat la umbră și mi-am ascultat lecția de limba japoneză.

În seara aceea m-am pomenit uitându-mă pe fereastră la cer și numărând din șapte în șapte mult, până am atins un nou record.

Am încercat să accept lucrurile.

Dar ceea ce învățam nu se intersecta deloc cu ceea ce eram învățată.

În vreme ce profesorii trudeau analizând subiectul ales de ei, eu stăteam în spate, de obicei plictisită de moarte. Știam deja ceea ce ni se preda, așa că mă ocupam cu studierea altor elevi.

Am ajuns la câteva concluzii legate de experiența mea la gimnaziu.

Îmbrăcămintea era foarte importantă.

După părerea mea, într-o lume perfectă, toată lumea ar fi purtat halate de laborator în mediul școlar, dar evident că nu se întâmpla așa.

Adolescentul obișnuit era dispus să poarte haine foarte inconfortabile.

Din observațiile mele, pe măsură ce îmbătrânește, omului îi place tot mai mult cuvântul *comod.*

Din cauza asta poartă bătrânii pantaloni cu elastic în talie. Dacă mai poartă pantaloni. Asta ar explica de ce bunicii adoră să le cumpere pijamale și halate nepoților.

Hainele purtate de colegii mei de școală erau, după părerea mea, fie mult prea strâmte, fie mult prea largi.

Se pare că era inacceptabil să porți ceva care ți se potrivește.

Tunsorile și accesoriile erau decisive.

Culoarea neagră era foarte populară.

Unii dintre elevi se străduiau din greu să iasă în evidență.

Alții depuneau la fel de mult efort ca să se piardă în mulțime.

Muzica era un soi de religie.

Ea părea și să unească oamenii, și să îi dezbine. Era emblema unui grup și părea să recomande moduri de a te purta și reacționa.

Interacțiunile dintre specia masculină și cea feminină erau diverse, puternice și foarte imprevizibile.

Pipăielile se practicau mai mult decât crezusem.

Unii elevi nu aveau niciun fel de inhibiții.

Nutriției nu i se acorda niciun fel de atenție.

Cuvântul *deodorant* încă nu era înțeles de jumătate dintre băieți.

Iar cuvântul *super* era folosit în exces.

Începusem de numai 7 zile această nefericită aventură educațională când am intrat la ora de limba engleză și am auzit-o pe doamna Kleinsasser făcând un anunț:

— În această dimineață, toată lumea va da un test standard, pe care-l dau toți elevii din statul California. Aveți pe bănci o broșură și un creion. Nu deschideți broșurile înainte să vă spun eu.

Doamna Kleinsasser a făcut semn că era pregătită și a pornit un ceas.

Și deodată m-am hotărât să fiu atentă.

Am luat creionul și am început să completez spațiile ovale cu răspunsuri.

În 17 minute și 47 de secunde m-am ridicat de la locul meu și am mers în fața clasei, unde i-am înmânat profesoarei formularul cu răspunsurile și broșura.

M-am strecurat pe ușă și mi s-a părut că aud întreaga clasă șușotind.

Am luat punctajul maxim.

Peste o săptămână am intrat la ora doamnei Kleinsasser, iar ea mă aștepta. Mi-a zis:

— Willow Chance. Doamna director Rudin dorește să te vadă.

Colegii mei de la gimnaziu au zumzăit ca niște albine acoperite cu polen care muncesc de zor.

M-am îndreptat spre ușă, dar în ultima clipă m-am întors.

Pesemne că era evident că vreau să spun ceva, fiindcă în clasă s-a făcut liniște când am ajuns în fața colegilor.

Mi-am adunat glasul și-am zis:

— Floarea carnivoră a înflorit.

Sunt aproape sigură că nimeni nu s-a prins.

Am luat loc în biroul directoarei Rudin, care era mult mai puțin impresionant decât sperasem.

Femeia, neliniștită, stătea sprijinită de birou, iar fruntea îi era brăzdată de un model ciudat de linii înclinate ce se intersectau.

Eram sigură că, dacă mă uitam destul de mult, aveam să descopăr o teorie matematică pe fruntea femeii.

Însă liniile s-au rearanjat înainte să apuc să le descifrez dinamica, iar directoarea a zis:

— Willow, de ce crezi că ești aici?

Am decis să nu răspund, sperând că asta va face iarăși pielea de deasupra ochilor ei să se încrețească. Directoarea mă privea fix, fără să clipească.

— Ai trișat.

M-am pomenit răspunzând:

— N-am trișat la nimic.

Directoarea Rudin a răsuflat adânc.

— În dosarul tău scrie că acum câțiva ani s-a constatat că deții aptitudini ieșite din comun. Dar profesorii tăi nu au raportat nicio dovadă a acestei concluzii. Nimeni, din tot statul, n-a luat punctajul maxim la test.

Simțeam cum îmi ia foc fața. Am zis:

— Serios?

Dar de fapt ceea ce voiam să fac era să strig:

> „Prezentați, pe umărul stâng, urme ale unui psoriazis de gradul al cincilea – o boală eritrodermică, afecțiune ce se caracterizează prin roșeață intensă pe porțiuni extinse. Recomandarea mea, pentru ușurarea acestei suferințe, ar fi aplicarea unei creme cu cortizon de 2,5%, combinată cu expunerea regulată la soare – evitând arsurile solare, desigur."

Dar n-am făcut-o.

Aveam foarte puțină experiență cu autoritățile. Și zero experiență ca medic practician.

Așa că nu m-am apărat.

Am stat acolo și mi-am ținut gura.

A urmat o interogare unilaterală care a durat 47 de minute.

Directoarea, incapabilă să dovedească înșelăciunea, însă convinsă că aceasta avusese loc, m-a lăsat în cele din urmă să plec.

Dar nu înainte să depună o cerere oficială pentru ca eu să merg la un consilier comportamental, la biroul central de la inspectorat.

Acolo erau trimiși copiii care erau cu adevărat o problemă.

Numele consilierului meu era Dell Duke.

5
Dell Duke

Un ignorant țintește
spre ceva greșit și nimerește.

Lui Dell Duke nu-i venea să creadă că nimerise în acea întinsă colectivitate agricolă.

Visase la mai mult de atât.

Numele de familie al mamei sale era Delwood, iar el se alesese cu acesta ca prenume la naștere. Însă, din fericire, nimeni nu-i spusese vreodată Delwood.

A fost Dell de la bun început.

Însă pe cât își ura prenumele, pe atât se mândrea cu numele Duke.

Doar câteva rude știau că în urmă cu două generații numele fusese Doufinakas, dar strămoșul său grec, George, din câte știa Dell, făcuse ce trebuia să facă.

Dell făcea aluzie de câte ori avea ocazia la faptul că familia sa avea oarece legături cu înființarea unei universități. Și că la un moment dat cineva purtase și o coroană.

La început, Dell Duke dorise să devină doctor, fiindcă îi plăceau emisiunile TV cu oameni curajoși care salvau vieți în fiecare săptămână, etalând niște dinți perfecți și tunsori minunate.

În plus, *Dr. Dell Duke* suna bine. Conținea trei *D.* Iar asta suna mai bine ca doi.

Așa că Dell a început să studieze biologia în facultate, ceea ce n-a mers bine, fiindcă nu putea memora informații.

Acestea îi scăpau și apoi se mutau și i se evaporau repede din minte.

Iar dacă erau îngropate undeva în subconștient, el nu avea acces la acea zonă a gândirii.

Așa că, înainte de al doilea semestru, și-a schimbat obiectul de studiu principal de patru ori, trecând de la științe exacte la științe mai inexacte.

În cele din urmă, a absolvit, după șase ani și jumătate, cu o diplomă în psihologie.

Apoi, după lungi căutări, a prins un post la un azil, ca responsabil cu terapiile recreaționale.

Dell a fost eliberat din funcție după numai trei luni.

Bătrânii nu îl plăceau. Îi lipsea compasiunea autentică și nu prea suporta problemele lor de sănătate. Nu o dată fusese văzut plecând din sălile unde se desfășurau diverse activități, cuprins de un atac major de panică.

Dell se temea prea tare să lucreze printre deținuți, așa că s-a îndreptat spre școlile de stat.

A urmat cursurile la seral și, după alți trei ani, și-a luat certificatul pentru consilierea adolescenților, iar asta l-a orientat spre munca în educație.

Dar nu-l angaja nimeni.

Dell a trimis, la propriu, sute de CV-uri, iar după trei ani de lucru ca ajutor de ospătar, ani în care a cărat lăzi cu pahare murdare la spălătorii morocănoși de vase, a reușit în sfârșit să își adauge în CV o falsă experiență în munca de consiliere și a prins un pește.

Orașul Bakersfield.

Pe hârtie, părea minunat.

Harta arăta că se va muta în California de Sud. Își imagina o viață plină de plăci de surf, cu grupuri de oameni bronzați care mănâncă chipsuri de porumb slab condimentate în balconul lui de la malul mării.

Însă în Valea Centrală, vreme de luni întregi, temperatura urca la 38 de grade în fiecare zi. Era un teren plat și uscat, fără deschidere la ocean.

Bakersfield nu era totuna cu Malibu.

Nici măcar cu Fresno.

Dell a acceptat postul, și-a urcat bagajele în Fordul care de-abia mai mergea și a pornit spre sud.

N-a dat nicio petrecere de adio când a plecat din Walla Walla, Washington, fiindcă nimănui nu-i păsa că pleacă.

În calitate de consilier la inspectoratul școlar al orașului Bakersfield, treaba lui Dell era să se ocupe de cazurile dificile.

Iar prin asta inspectoratul înțelegea elevii de gimnaziu care intrau în tot felul de belele, aproape numai din cauza comportamentului. Aceștia erau copiii care provocau suficiente probleme încât să fie tratați în afara mediului școlii.

O zi obișnuită a lui Dell consta în citirea zecilor de e-mailuri trimise în fiecare săptămână de directori.

Unii dintre elevi erau reclamați fiindcă agresaseră fizic alți elevi. Erau copii care îi atacau pe alți copii. Asta însemna automat suspendare, dacă incidentul avea loc pe teritoriul școlii.

Puteai să bați pe cineva, dar trebuia să te asiguri că n-o faci în cantina sau parcarea școlii.

Trotuarul era un loc foarte bun.

Alte cazuri se refereau la chiul.

Lui Dell i se părea ironic faptul că elevii care lipseau de la școală erau pedepsiți pentru absență chiar cu exmatricularea.

Pe lângă elevii violenți și cei care nu se prezentau, mai erau copiii care se drogau și cei care furau.

Dar cazurile acestea nu ajungeau niciodată la Dell. Sistemul se ocupa de tinerii infractori. (Lui Dell nu-i plăcea că nu apuca să stea și el față-n față cu adevărații huligani. Aceștia aveau o personalitate puternică și puteau fi foarte amuzanți.)

Restul prăpădiților ajungeau la consiliere.

Erau trei terapeuți educaționali care se ocupau de toate cazurile. Dell era cel mai proaspăt angajat, după pensionarea lui Dickie Winkleman, care lucrase acolo patruzeci și doi de ani. (Dell nu-l întâlnise niciodată pe Dickie Winckleman, dar, din câte auzise, tipul era terminat când, într-un sfârșit, plecase.)

Ca nou-venit, lui Dell i se repartizau copiii pe care nu-i voiau ceilalți doi consilieri.

Așa vedea Dell lucrurile: lui îi reveneau fraierii fraierilor.

Însă pe Dell nu-l deranja asta, fiindcă doar n-aveau să dea fuga elevii cu care se vedea ca să le zică altora ce muncă de nimic făcea el. Ei se revoltaseră deja împotriva sistemului, înainte să ajungă la el.

Punct lovit!

Acum Dell avea treizeci și ceva de ani și, deși n-avea o intuiție bună, nici nu prea stătea să se gândească, știa că acest post de consilier în Bakersfield avea fie să-l ajute, fie să-l termine.

Însă Dell avusese mereu o problemă cu organizarea. Nu putea arunca lucruri, fiindcă își dădea seama greu ce avea valoare și ce nu.

În plus, îl liniștea ideea de a deține lucruri. Dacă nu putea să aparțină el cuiva, măcar ceva îi aparținea lui.

Uitându-se prin vechile dosare ale lui Dickie Winkleman, cele dinainte ca sistemul să treacă la formatul electronic, Dell a descoperit că Dickie clasifica elevii în categorii.

Consilierul îi încadrase pe copii, din câte se părea, în trei categorii:

Activitate

Răbdare

Atenție

Consilierul Winkleman făcuse însemnări complicate și scrisese rapoarte migăloase și detaliate în care se străduise să cuantifice calitățile și defectele elevilor săi.

Dell era impresionat și îngrozit.

Sub nicio formă el n-avea să încerce să imite stilul lui Winkleman. Părea mult prea mult de lucru.

Dell trebuia să găsească propria cale de a răzbate printre aceste buruieni care erau elevii rătăciți.

Nu i-a luat decât trei luni de la angajare până a pus la punct Sistemul de Consiliere Dell Duke.

El împărțea toți copiii în patru grupe de CIUDAȚI.

În primul rând, erau INADAPTAȚII.

Apoi TRĂSNIȚII.

Urmau LUPII SINGURATICI.

Și, în cele din urmă, ȚĂCĂNIȚII.

Sigur că Dell nu trebuia să îi clasifice pe copii, dar la ce bun un sistem de organizare fără metode de separare?

Etichetele erau importante. Și erau foarte eficiente. Ar fi fost o nebunie să îi judeci pe acești copii după criterii individuale.

După Sistemul de Consiliere Dell Duke, Inadaptații erau acei copii excentrici care nu se puteau abține să se îmbrace diferit și se purtau ca niște pești pe uscat.

Inadaptații nu aveau capacitatea de a acționa. Iar unii dintre ei era posibil să fi fost scăpați din mână de mici. Inadaptații, după toate probabilitățile, *încercau* să se adapteze, dar pur și simplu nu puteau.

Următorul său grup, Trăsniții, erau diferiți de Inadaptați fiindcă Trăsniții erau mai originali și de obicei se situau cumva deasupra mediei.

Lor *le plăcea* să fie ieșiți din comun. În categoria Trăsniților intrau artiștii și muzicienii. Ei aveau tendința de a epata și de a consuma mâncare condimentată. De obicei întârziau, adesea purtau culoarea portocaliu și nu se pricepeau la finanțe.

Iar apoi erau Lupii Singuratici.

Grupul acesta includea nonconformiștii. Aceștia se considerau protestatari sau rebeli.

Lupul Singuratic era adesea un lup furios, în timp ce Inadaptatul era adesea calm și mulțumit. Iar Trăsniții erau pur și simplu plecați la un prânz unde își făceau singuri sendvișurile.

În sfârșit, în clasificarea Ciudaților după Dell, erau Țăcăniții.

La Țăcăniți intrau și Zombi, acei copii care se uitau drept înainte și nu reacționau nicicum, indiferent cât se străduia cineva să le smulgă vreo emoție.

La Țăcăniți te puteai aștepta să își mestece bucățele din propriul păr ațos și să fixeze cu privirea, fără să clipească, un punct murdar din mochetă în timp ce chiar în spatele lor izbucnește un foc.

Țăcăniții își rodeau unghiile și le plăcea să se scarpine. Aveau secrete și probabil învățaseră târziu să folosească toaleta. Ideea principală era că Țăcăniții erau pur și simplu niște țăcăniți, din cauza imprevizibilității lor. Iar după părerea lui Dell, puteau fi periculoși. Cel mai bine era, întotdeauna, să lași în pace un Țăcănit și gata.

Ghem.

Set.

Meci.

Fiindcă dosarele sale ar fi putut ajunge pe mâinile unor oameni mai sus-puși decât cămăruța lui fără ferestre amenajată în jumătatea de rulotă transformată în cabinet și aflată pe proprietatea inspectoratului școlar unde erau birourile administrative, Dell și-a creat un cod pentru sistemul său unic, intitulat PGC, adică:

PATRU GRUPE DE CIUDAȚI.

PGC se ramifica în:

1 = INADAPTAȚII

2 = TRĂSNIȚII
3 = LUPII SINGURATICI
4 = ȚĂCĂNIȚII

De asemenea, după ce s-a gândit mult, și-a codificat și prin culori sistemul său original.

INADAPTAȚII erau galbeni.

TRĂSNIȚII erau mov.

LUPII SINGURATICI erau verzi.

ȚĂCĂNIȚII erau roșii.

Apoi Dell a schimbat culoarea textului din fișierele din computer, pentru a corespunde clasificării.

Lucrul acesta îi permitea să știe dintr-o privire cu cine avea de-a face.

Numele Eddie Von Snodgrass apărea pe ecran și, înainte ca puștiul nervos cu geacă prea largă să apuce să se așeze pe scaun, Dell știa că va putea să navigheze în secret prin computer vreme de patruzeci și două de minute, dând din cap doar din când în când.

Lupii Singuratici nu prea aveau nevoie de reacție, fiindcă le plăcea să bată câmpii și să delireze.

Și astfel, în timp ce Eddie V. turuia despre gustul chimic al apei minerale din sticlele de plastic, Dell se uita pe un site care vindea la prețuri foarte convenabile jucători de baseball cu cap mare, de jucărie.

Și lui Dell nici măcar nu-i plăceau aceste jucării pentru colecționari!

Însă Sistemul de Consiliere Duke era gata și funcționa, chiar dacă Dell nu.

Fiindcă, odată ce un copil era evaluat, Dell putea completa formularul inspectoratului într-o clipită, dând tuturor celor dintr-o anumită categorie aceeași evaluare.

Au trecut luni de zile. Pe la Dell tot veneau copii și plecau. Trenurile pline de Ciudați mergeau conform programului.

Iar apoi, în după-amiaza în care a sosit la el Willow Chance, toate categorisirile i s-au blocat, de parcă între rotițele unei mașinării învechite fusese aruncată o furculiță.

6

Stăteam în birou, în rulota fără aer, și mă holbam la domnul Dell Duke.

Avea capul foarte rotund. Majoritatea oamenilor nu au capul rotund. De fapt, foarte, foarte puține capete au ceva de-a face cu forma sferică.

Însă acest bărbat durduliu, cu barbă, cu sprâncene stufoase și privire furișă era o excepție.

Avea părut des și ondulat, era rumen și mi se părea că are măcar parțial origini mediteraneene.

Eram foarte interesată de dieta din acele țări.

Mai multe studii au dovedit că uleiul de măsline, legumele proaspete și brânza de capră, alături de o porție decentă de pește sau altă carne, pot crește durata de viață.

Dar domnul Dell Duke nu arăta prea sănătos.

După părerea mea, nu făcea destulă mișcare. Asta după burta foarte mare care se vedea sub cămașa lălâie.

Iar greutatea depusă în jurul taliei este mai nocivă decât niște kilograme în plus pe fund.

Și totuși, la nivel cultural, în ziua de azi bărbații cu fundul mare sunt mai puțin apreciați decât cei cu burtă, ceea ce este, fără îndoială, greșit din punct de vedere evolutiv.

Mi-ar fi plăcut să-i iau tensiunea.

A început prin a spune că nu vrea să discute punctajul obținut de mine la test.

Dar numai despre asta a vorbit.

Vreme îndelungată, n-am zis o vorbă.

Iar asta l-a făcut să vorbească și mai mult.

Despre toate nimicurile.

Era foarte cald în micul lui birou înțesat și, cum mă tot uitam la el, puteam vedea că transpiră cumplit.

Până și barba începea să pară umedă.

Se agita tot mai tare. În timp ce vorbea, în colțurile gurii i se adunau broboanele de salivă.

Erau spumoase și albe.

Domnul Dell Duke avea pe birou un borcan mare de jeleuri de toate culorile.

Nu m-a servit.

Eu nu mănânc dulciuri, dar eram absolut sigură că el da.

Cred că avea jeleurile ca să pară că le oferă copiilor ceva bun, dar de fapt n-o făcea niciodată și se îmbuiba el întruna cu jeleuri.

M-am gândit ce-ar fi să calculez câte erau în borcanul de sticlă.

Volumul unui drajeu = $h (pi)(d/2)^2$ = 2 cmx3 $(1,5 \text{ cm}/2)^2$ = 3,375 sau 27/8 centimetri cubi.

Dar jeleurile nu sunt niște cilindri perfecți. Sunt mai neregulate.

Așa că formula asta nu era precisă.

Ar fi fost mai amuzant să încerc să le număr din 7 în 7.

Nu le spusesem părinților de întâlnirea cu directoarea Psoriazis de la Sequoia.

Sau că voi avea un fel de ofițer de eliberare condiționată de la școală, pe nume Dell Duke.

Nu știu sigur de ce.

Fusese ideea lor să schimb școala și voiam să creadă că lucrurile merg bine.

Sau cât de bine posibil.

Așa că acum eram oficial duplicitară.

Nu mă simțeam bine.

Anii de gimnaziu se presupuneau să fie (conform literaturii) unii în care să se producă separarea emoțională de părinți. Mi-am dat seama că mințitul era o bază bună pentru asta.

Dar era de parcă aș fi mâncat ceva ce-mi provoca indigestie. Iar acea senzație de arsură se extinsese dincolo de stomac și mi se instalase în gât.

Acolo unde simți când înghiți.

Părinții mei nu știau nimic de tragedia cu testul de la Sequoia, fiindcă distrusesem dovada.

Am șters mesajul de la școală, de pe robotul telefonic de acasă. Părinții uitau mereu să îl verifice, așa că n-a fost nicio scofală.

Dar mai urât a fost că am spart contul de e-mail al mamei și am răspuns la mesajul directoarei legat de faptul că urma să merg la un consilier de la inspectorat.

Așa că n-aveam decât să mă descurc cu senzația de greață, fiindcă o meritam.

În cele din urmă, consilierul-gardian cu cap rotund s-a oprit din vorbit.

Era istovit.

Și-a împreunat brațele, într-o atitudine defensivă, pe deasupra burții ca o minge și, după câteva clipe de tăcere tensionată (de ambele părți), a venit cu o idee:

— Eu voi spune un cuvânt, iar tu vei zice apoi primul cuvânt care îți trece prin cap. Nu o să spun cuvântul ca întrebare – e altfel. Hai să încercăm să facem treaba asta foarte repede.

A inspirat puternic și a zis:

— S-o iei ca pe-un joc.

Dell Duke nu știa că experiența mea în domeniul ăsta era foarte limitată.

Dar m-am pomenit șocant de competitivă.

Pentru prima oară de când intrasem în încăpere, am simțit un oarecare entuziasm.

Voia să jucăm un joc cu cuvinte. Eram sigură că l-aș fi putut învinge la șah în mai puțin de șase mutări. Dar nu mai jucasem decât împotriva unui computer, și nu prea des, fiindcă șahul e una dintre chestiile alea care pot da dependență.

Știu.

Am jucat odată douăzeci și patru de ore încontinuu și-am început să dau semne de psihoză moderată.

Domnul Dell Duke s-a aplecat în față, în scaunul lui, și a spus cu un ton dramatic:

— Ciocolată.

Eu eram interesată de beneficiile ciocolatei și-am zis:

— Antioxidant.

Apoi el a bătut din picior, de parcă accelera o mașină, și-a zis:

— Pian.

Am răspuns:

— Concert.

În ziua precedentă, auzisem un copil la școală strigând către un grup de băieți pe coridor:

— La joacă!

Voiam să strig asta acum, dar parcă nu se cuvenea. Domnul Dell Duke a încercat să noteze ce spunea el și ce răspundeam eu, dar se cam chinuia.

Din fericire, a renunțat și a hotărât să ne jucăm pur și simplu.

El a zis „spațiu”. Eu am spus „timp”.

El a zis „materie”. Eu am spus „întunecată”.

El a zis „mare”. Eu am spus „explozie”.

El a zis „mașină”. Eu am spus „topografie”.

El a zis „mouse”. Eu am spus „wireless”.

El a zis „alb”. Eu am spus „globulă”.

El a zis „sursă”. Eu am spus „unică”.

El a zis „sămânță”. Eu am spus „embrion”.

El a zis „piu”.

Eu am spus „3,14159265358979323846264338327”.

Dar am zis numărul foarte, foarte, foarte repede și m-am oprit la al doilea 7 fiindcă, desigur, este numărul meu preferat.

Domnul Duke a strigat atunci tare:
— Animalule!
M-a speriat.
Nu-mi plac zgomotele puternice. Am tăcut timp îndelungat, dar în cele din urmă mi-am regăsit glasul.
Am zis:
— Lemurian.
Iar atunci privirea lui a părut buimacă pentru o clipă, iar el a bâiguit:
— La lemurieni, femela conduce grupul.

***

Era o afirmație corectă.
Dacă apare un conflict în grup, femelele lemurieni sunt cele care îl tranșează. Din cauza asta, șefa primește cea mai bună mâncare și locul de dormit preferat.
M-am uitat bine la el.
Nu știe oricine că lemurianul e o primată care trăiește numai în insula Madagascar.
Poate că nu era chiar așa de tâmpit cum părea.
Apoi și-a trecut mâinile prin părul ondulat și vraiște ca un mop, ceea ce l-a făcut să pară și mai umflat.
Așa mi se întâmpla și mie înainte, cu părul.
Așa că înțelegeam.
Am plecat confuză de la întâlnire.
Știam că el știa că sunt diferită.
Domnul Dell Duke nu-mi putea fi prieten, din cauza diferenței de vârstă, și, în ciuda informației despre femelele de lemurian, părea că nu avem absolut nimic în comun.
Dar pe când mă îndepărtam de parcarea inspectoratului general, am hotărât că mă voi mai duce să-l vizitez.
Domnul Dell Duke mă testa.
Dar nu așa cum credea el.
Mi se părea că, într-un fel, are nevoie de mine.
Îmi plăcea senzația asta.

În seara aceea, la cină, mama și tata m-au întrebat cum merg lucrurile la Sequoia.
Am zis:
— Trăiesc o experiență în continuă dezvoltare.
Ambii mei părinți au zâmbit, dar aveau încă niște priviri neliniștite. Vocea mamei era mai rigidă ca de obicei când a întrebat:
— Există cineva anume cu care îți place să te întâlnești?
Pentru o clipă infimă, m-am întrebat dacă știau de testul de aptitudini.

Am luat o gură de sufleu de anghinare și am terminat de mestecat înainte să răspund.

— Am întâlnit pe cineva care mă interesează.

Părinții s-au înviorat. Era o veste importantă pentru ei.

Mama se străduia să-și ascundă nerăbdarea.

— Ne poți spune mai multe?

Trebuia să am grijă acum. Nu voiam o durere de stomac imensă, trebuia să folosesc o versiune a adevărului.

— În după-amiaza asta am avut prima întâlnire. În termeni de testare clinică, sunt în Faza Zero, adică aceea în care se iau micro-dozele. O să vă anunț când se dezvoltă.

Iar apoi m-am scuzat de la masă.

7

La Dell nu prea ajungeau fete.

Băieții intrau în mult mai multe belele la școală.

El presupusese că „Willow” e un soi de poreclă. Credea că e de fapt un nume caraghios dat de cei din gașcă.

Când colo, dincolo de masă ședea o fată de doisprezece ani.

Și era ceva în neregulă cu ea.

Și-a putut da seama de asta de la început.

Privirea îi gonea prin mica încăpere, iar apoi se fixa pe burta lui, ceea ce era nepoliticos.

El știa că transpiră, pur și simplu așa i se întâmpla lui.

Însă avea impresia că fata îl judeca.

Nu asta trebuia să se întâmple acolo.

El era cel care judeca.

Trebuia să o încadreze într-o categorie a Ciudaților cât mai repede cu putință, ca să se poată detașa de ce se întâmpla în încăpere.

Dell aruncase o privire în computer ca să recitească e-mailul pe care-l primise de la directoarea Rudin.

Mesajul zicea că fata trișase cumva. Nu ajungeau la el mulți din ăștia.

Deci era dintre ăia care se fofilau.

Ei bine, și el era la fel.

O să-i dea el de capăt.

Ea nu era vreo Trăsnită, nici Lup Singuratic, nici Inadaptată, nici Țăcănită.

Dar *era* o Super-Ciudată, atâta lucru putea și el să-și dea seama.

El vorbea și vorbea și vorbea, iar ea nu făcea decât să stea acolo, mută, holbându-se la el, dar își dădea seama că-l ascultă.

El punea întrebări, dar ea nu răspundea.

Era micuță, dar și puternică.

Avea un soi de energie sau aură neobișnuită.

Niciuna dintre șmecheriile lui, dacă le mai putea numi așa, nu funcționa.

Iar atunci și-a amintit de jocul cu asocierea de cuvinte.

Era o tehnică pe care știa că o folosesc și alți consilieri, fiindcă îi auzise când erau ferestrele deschise și nu huruia aerul condiționat.

Dell adormea în flecară seară cu televizorul pornit.

Avea ore cu emisiuni înregistrate, fiindcă sunetul altor voci, mai ales cele ale oamenilor care nu urlau la el, îl linișteau.

Dar nimic nu-l făcea să adoarmă mai bine ca emisiunile educative.

Și iată de ce, pe măsură ce se făcea tot mai târziu și se pregătea de culcare, Dell căuta adesea cel mai plictisitor lucru înregistrat

vreodată: un documentar despre animalele din Madagascar.

Emisiunea era realizată de niște oameni de știință. Era înțesată de date și sentimente, două lucruri de care Dell s-ar fi putut lipsi în viață.

Dacă era să se uite cu adevărat la un documentar despre animale sălbatice, singurul pe care l-ar fi suportat ar fi fost unul în care un prădător feroce vânează un ghem de blană cu ochi mari.

Dar îi plăcea când ghemul de blană putea vedea atacul.

O fugăreală zdravănă cu câteva rateuri la limită adăuga tensiune la eventuala scenă a crimei.

Un povestitor cu voce profundă, răgușită (aproape sarcastică) pregătea scena masacrului. Muzica se întețea.

Și apoi *Pac!*

Gata.

Emisiunea despre Madagascar n-avea nimic din toate astea. Se concentra asupra unui grup de maimuțe care arătau ca niște veverițe în costum de raton.

Pe Dell nu îl interesa nimic din emisiunea asta și adormise de nenumărate ori cu ea, de când venise în Bakersfield.

Nu putea și nu voia să-și amintească niciun detaliu din emisiunea asta în afară de ceea ce-i zisese lui Willow la sfârșitul primei ședințe:

„La lemurieni, femela conduce grupul."

În timp ce fata își aduna lucrurile și se îndrepta în tăcere spre ușă, Dell și-a dat seama că mâinile lui cam păroase îi tremurau.

Nu mai întâlnise niciodată un copil ca ăsta.

A deschis repede fișierul electronic care trebuia completat după fiecare interacțiune cu un elev.

Dar, pentru prima dată de când intrase în funcțiune sistemul celor Patru Grupe de Ciudați, Dell l-a lăsat deoparte și a scotocit prin cele trei zone de evaluare ale lui Dickie Winkleman:

Activitate

Răbdare

Atenție.

Willow avea abilitatea de a fi atentă.

Părea să dea dovadă de răbdare (îl ascultase turuind în prima jumătate a întâlnirii).

Dar nu îi putea cota nivelul de activitate.

Dell a copiat un paragraf dintr-un dosar vechi de-al lui Dickie Winkleman. Fusese scris pentru un puști pe nume Wesley Ledbetter.

Dell se întreba dacă problema lui Wesley era că numele lui suna cam ca „Bed-wetter", adică unul care face pipi-n pat. Asta chiar că te poate termina.

Acolo scria că Wesley părea să fie normal, dar mai avea nevoie de evaluări pentru posibile probleme de anxietate.

De fapt, Dell știa că fata de doisprezece ani cu ochi mari (care îi spusese să își verifice tensiunea chiar înainte să plece) numai normală nu era.

Și, pentru prima oară în cariera lui, nu mai era doar motivat.

Era aproape inspirat.

Consilierul trebuia să adauge o grupă nouă la sistemul său.

Trebuia să acceseze roata colorată din computer și să încerce să creeze, cu febrilitate, ceva cu aspect metalic.

Ceva care să iasă în evidență ca tiparul fluid auriu.

Fiindcă Dell Duke considera că descoperise o nouă categorie a Ciudaților.

GENIU.

8

După ce am fost scoasă de la ora doamnei Kleinsasser și dusă în biroul directoarei Eczema, profesorii și ceilalți elevi au început să mă trateze în mod diferit.

Câțiva dintre colegii mei, presupunând că trișez cine știe cum, mă rugau să le dau răspunsuri la teste.

Un băiat din clasa a opta, care mie mi se părea că deja are barbă pe toată fața, mi-a cerut tema la matematică de marțea trecută.

Am fost așa de uluită, încât i-am dat tot dosarul cu teme, pe care l-am găsit mai târziu pus pe coșul de gunoi de la ușa toaletei băieților de lângă sala de sport.

Lăsase înăuntru o jumătate de tub cu mentosane, dar cred că a fost un accident, nu un dar.

Am fost surprinsă să constat că așteptam cu nerăbdare plimbarea lungă de la Școala Gimnazială Sequoia la birourile inspectoratului, unde aveam a doua întâlnire cu domnul Dell Duke.

Faptul că știam că trebuie să merg undeva îmi dădea un fel de rost.

Chiar dacă asta însemna să îmi mint părinții.

Dar a fost mai ușor de mințit în a doua săptămână decât prima dată, ceea ce era trist.

Am tras concluzia că orice tip de comportament, bun sau rău, putea deveni rutină.

Probabil că de asta erau oamenii capabili să golească toaletele ecologice sau să controleze calitatea hranei de pisici la conservă în fabricile unde chiar se făceau teste de gust.

Așa că atunci când a sunat ultimul clopoțel și școala a explodat dintr-odată (fiindcă așa se simțea), mi-am adunat lucrurile cu un elan proaspăt. (Îmi place cuvântul *elan.* Ar trebui folosit mai mult în viața de zi cu zi.)

Ușile școlii s-au dat de perete și elevii au țâșnit din clădire de parcă înăuntru ar fi avut loc o scurgere de deșeuri toxice.

Acum făceam și eu parte din asta.

Și eu trebuia să merg undeva și aveam la dispoziție un timp limitat pentru a ajunge acolo.

Când am ajuns la biroul lui, mi-am dat seama imediat că Dell Duke era pregătit într-un mod diferit.

Încă arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat în ultima săptămână; dar își tunsese barba sau cel puțin și-o spălase.

Iar în biroul lui foarte ințesat de lucruri se făcuse ordine.

Oricum, ceea ce m-a făcut să zâmbesc când stăteam în ușă a fost faptul că am văzut că-și pusese o ramă mică și argintie pe

măsuța din spatele biroului.

Iar în această ramă, ca un fel de rudă dispărută, era fotografia unui lemurian.

Era agitat.

Se chinuia să facă conversație, dar în cele din urmă a trântit-o pur și simplu:

— Ce-ar fi să dai din nou un test – ca acela dat la școală?

Am tras concluzia că de asta era nervos, așa că am pus capăt problemei.

— Dau și acum, pe loc, dacă asta doriți.

S-a bucurat foarte tare.

Avea după birou un dosar plin de broșuri cu teste. Era deodată foarte agitat, așa că a trebuit să-l ajut cu creionul și cronometrul.

Am încercat să-i explic că n-o să am nevoie de cele cincizeci de minute alocate.

Nu m-a crezut până n-am terminat primul test în paisprezece minute.

După ce a corectat răspunsurile, am luat altă broșură din teanc și pe aceea am rezolvat-o în douăsprezece minute și 7 secunde.

Dacă aș fi avut condiții perfecte pentru test – o cameră ventilată acceptabil și un pahar de ceai verde neîndulcit – aș fi scos un timp cu încă două minute mai scurt.

M-am ridicat ca să plec, fiindcă mi se terminase ședința, iar Dell Duke zâmbea. O gură largă până la urechi.

A zis că n-am greșit nicio întrebare la niciun test.

Am zis, cu un aer foarte prozaic:

— Impecabil.

Poate că a crezut că jucam jocul cu cuvinte, fiindcă și-a strâns pumnul și l-a coborât de parcă trăgea șnurul unei parașute (deși n-am făcut asta niciodată, aveam o idee despre cam cât de entuziast poate fi cineva care deschide o parașută).

Apoi a zis cu un glas prea puternic:

— Willow Chance!

Domnul Dell Duke nu a vrut să mai aștept o săptămână până la următoarea noastră întâlnire.

A zis că ar trebui să vin iarăși în prima lui oră liberă din ziua următoare.

Mi-a spus că va aduce o surpriză la întâlnire. Nu m-am dat niciodată în vânt după surprize, dar nu i-am spus.

Aveam de gând să testez aciditatea solului din grădina mea în restul săptămânii.

Lucram din greu ca să mențin pH-ul la 6,5, dar am fost de acord să revin, fiindcă părea foarte entuziasmat de testul de aptitudini și m-am gândit că altfel s-ar necăji.

Posibil ca întâlnirile cu mine să-l fi ajutat la problema lui psihică.

În după-amiaza următoare am ajuns cu cinci minute mai devreme și mi-am dat seama imediat că ceva se schimbase.

Ușa rulotei era deschisă, dar nu larg ca de obicei. Era doar crăpată.

Așa că m-am uitat înăuntru, dar nu l-am văzut pe Dell Duke. Am văzut două corpuri.

Dar nu cadavre.

Corpuri vii.

M-am tras un pas înapoi, dar unul dintre cei doi, o adolescentă, deja mă văzuse.

Iar ea a zis:

— E-n regulă. Poți să intri.

Nu știam dacă să fac asta.

Încăperea era strâmtă și, deși era un scaun în plus, simțeam că incomodez.

Dar apoi fata s-a ridicat și a împins ușa, deschizând-o până la capăt, și a zis:

— Suntem pe picior de plecare.

Am văzut apoi și un băiat mai mare care stătea aplecat asupra unei cărți de colorat și desena foarte absorbit spațiile albe.

N-am înțeles niciodată cărțile de colorat.

Ori desenezi, ori nu. Dar de ce să-ți pierzi vremea colorând ce a desenat altul?

Știam că Dell Duke se întâlnea și cu alți elevi trimiși la inspectorat, dar m-a stânjenit să-i văd pe ceilalți doi copii mai mari.

Fata a zis deodată:

— Fratele meu n-o să plece până nu-și termină tema. Scuze. Ședința lui s-a terminat de mai bine de zece minute.

Băiatul i-a aruncat fetei o privire ostilă, dar a reluat coloratul cu febrilitate. Apoi fata a continuat:

— Domnul Duke s-a dus să-și ia un suc. Cel puțin așa a zis c-o să facă. Dar a plecat de mult timp, așa că nu-l cred.

Am încuviințat dând din cap, dar n-am zis nimic. Admiram suspiciunea din declarația fetei și speram că n-o să intre Dell Duke pe ușă ținând în mână un Pepsi Light.

Mi-am notat în minte să discut cu el despre băuturile dietetice.

Sucurile astea nu sunt sănătoase.

Eram obosită de cât bătusem mingea de volei la ora de sport, așa că m-am așezat pe singurul scaun care mai era în biroul lui Dell.

Nu voiam să mă holbez, dar adolescenta care se afla acum alături de mine era foarte interesantă din punct de vedere vizual.

Ca și mine, era cumva imposibil de categorisit cu ușurință în termeni de proveniență etnică.

La prima vedere, ar fi putut fi afro-americană. Avea pielea închisă la culoare; părul îi era negru și lucios și tot numai bucle.

Îmi țineam capul drept înainte și complet nemișcat, dar mă uitam cu coada ochiului ca să văd mai bine.

În urma acestei examinări periferice m-am întrebat deodată dacă nu cumva fata era indiancă.

Mă interesa foarte mult cultura indigenilor.

Dacă fata asta era din tribul Cahuilla?

Membrii tribului Cahuilla locuiau în sudul Californiei și cândva trăiseră bine în Bakersfield.

Era posibil.

Dar nu și probabil.

Și deodată nu m-am mai putut controla. M-am întors spre fata de lângă mine și am întrebat-o:

— Vorbești Takic?

9
Mai & Quang-ha

Un conducător îi face pe toți
să țintească în aceeași direcție.

Nguyen Thi Mai avea paisprezece ani și era boboc la Liceul Condon, care se afla în celălalt capăt al orașului Bakersfield față de casa lui Willow Chance.

Avea un frate pe nume Nguyen Quang-ha, care era cu un an mai mare.

Quang-ha era dintre cei care făcea probleme.

Nu și Mai.

Era hotărâtă și chibzuită în toate, iar această calitate o făcea atrăgătoare pentru ceilalți.

Mai era foarte încrezătoare. Sau, așa cum îi plăcea ei să se considere, se născuse cu voință puternică, în vreme ce mare parte din lume era ezitantă.

Adulții nu o intimidau, și nici străinii, de orice vârstă.

Fiindcă Mai, așa cum le amintea mama ei oamenilor, era născută în anul Dragonului; iar asta însemna mărinimie, putere și forță.

Începând din a doua săptămână de școală, în fiecare joi după-amiază, adolescenții luau un autobuz până la birourile inspectoratului, ca să ajungă la întâlnirea lui Quang-ha cu Dell Duke, în unitatea lui mobilă fără ferestre.

Mai avea la ea banii de bilet, o sticlă de apă și două gustări. Chiar dacă era cu un an mai mică decât fratele ei, îi era de mult timp supraveghetor.

Mai îl aștepta pe Quang-ha să-și facă ședința de consiliere, iar când termina, se duceau împreună la salonul de manichiură Unghii Fericite.

Era salonul condus de mama lor.

Mai știa, desigur, că ea și fratele se remarcau în Bakersfield.

Mama lor se născuse în Vietnam, dintr-un tată care era soldat american de culoare. Din cauza asta, mama lui Mai, pe care o chema Dung, fusese proscrisă.

Când America i-a oferit ocazia, adolescenta Dung a plecat de acasă și a străbătut jumătate de lume ca să ajungă în California. În următorii zece ani, a făcut doi copii cu un bărbat originar din Mexico (care plecase de îndată ce s-a născut Mai, alăturându-se fratelui ei bolnav, și nu se mai întorsese niciodată).

Dung își schimbase numele în Pattie odată ce aflase ce însemna prenumele ei în engleză.[2] Dar deși locuia în Statele

Unite de douăzeci de ani, o parte din corespondență încă îi mai venea pe numele de Dung. Copiilor nu le plăcea asta.

Dell își ignorase (chiar mai mult ca de obicei) cazurile programate în mod obișnuit.

I-a dat pacostei pe nume Quang-ha o carte de colorat cu modele geometrice și i-a ordonat puștiului să facă trei pagini.

Dell a fost surprins să vadă că, în loc să se plângă, adolescentul ostil părea de fapt entuziasmat să pună creioanele colorate la umplut spațiile albe.

Apoi, atent să nu fie văzut de nimeni, Dell s-a urcat în mașină şi a plecat. Avea cincizeci de minute la dispoziție ca să își rezolve problema.

Dell Duke s-a întors în încăpere fără nicio cutie de suc, dar cu o cușcă pentru transportat animalele. Vocea i-a sunat bizar de ascuțită și răgușită când a zis:

— Quang-ha, ar fi trebuit să termini până acum. Ți-am zis să pleci la patru fără zece.

Quang-ha a continuat să coloreze și nici măcar nu s-a sinchisit să ridice privirea.

Mai și Willow Chance s-au uitat amândouă țintă la ușița cu zăbrele ca la pușcărie a cuștii din plastic bej, unde au văzut o pisică roșcată extraordinar de mare.

Dell Duke insista:

— Trebuie să pleci. Mi-a sosit următoarea programare!

Quang-ha continua să pună la treabă creionul de culoarea muștarului, de parcă ar fi luat bani în plus pentru fiecare hașură.

Asta n-ar fi trebuit să îl surprindă pe Dell, fiindcă puștiul făcea consiliere din cauză că nu urma instrucțiunile din clasă și avea probleme de stăpânire.

Dar *Dell* era cel care părea acum să aibă probleme de stăpânire. S-a înroșit puternic la față și a lăsat cușca pe birou, înălțând vocea:

— Gata! S-a terminat! Ajunge cu coloratul!

Willow părea înghițită de scaun.

Iar în acel moment Mai s-a ridicat în picioare. Era ca un tigru dezlănțuit în camera sufocantă.

— Nu ridicați vocea la noi! Fratele meu n-a greșit cu nimic. Dacă vrea să termine desenul, atunci o *să termine desenul*!

A inspirat profund și a continuat:

— Trebuia să aibă parte de o ședință de consiliere, dar ați fost plecat tot timpul. Nu-i corect! Ați întârziat la următoarea programare, cu fetița asta. Și nici *asta* nu-i corect! Și mai e ceva la care să vă gândiți: cred că nu-i permis accesul cu animale pe domeniul școlii. Am putea să vă denunțăm!

10

Simțeam cum îmi crește tensiunea.

Dar într-un fel bun.

Adolescenta cu aspect exotic care stătea în fața mea avea tupeu.

Striga la domnul Dell Duke și tonul vocii ei cerea ca lumea să o asculte când ne lua apărarea, fratelui ei și mie.

Acolo, în mica rulotă înghesuită pe o margine de asfalt încins ca un cuptor, din parcarea inspectoratului școlar din Bakersfield, am descoperit o fată mai mare ca mine a cărei singură dezamăgire era faptul că nu putea vorbi limba oamenilor din tribul Cahuilla, majoritatea dispăruți.

Am descoperit-o pe Mai Nguyen.

Dell Duke se holba la noi, dar nu a zis nimic.

În schimb, a scos din pălărie singurul iepure pe care îl avea, și care întâmplător era pisica din cușcă.

Ne-a zâmbit ezitant și a deschis ușița metalică a cutiei. Apoi a zis:

— Acesta este motanul meu, Cheddar. M-am gândit că ai vrea să-l cunoști.

Deci asta era surpriza pentru mine.

Îi zisesem că tata era alergic la blana animalelor, motiv pentru care nu puteam avea câine sau pisică și nici măcar o capră pigmeu.

În felul acesta, Dell încerca să mă mulțumească. Să creeze o legătură între noi. Își adusese pisica. Era ciudat, dar ce nu era ciudat în clipa aceea, în încăperea aceea?

Motanul a făcut câțiva pași (parcă cu încetinitorul) pe birou. Știam că pisicile se comportă atât de firesc fiindcă ele nu cerșesc

atenție.

Nu aleargă, nu întâmpină omul și nu le curg balele de bucurie.

Nu caută aprecieri și recunoaștere.

Nu fac aport și nu se ghemuiesc și nu fac mutre cu ochi mari care spun: „Iubește-mă, te rog.”

Aparenta lor indiferență nu e doar atrăgătoare, ci seducătoare de-a dreptul.

Fiindcă pisicile te provoacă să te străduiești.

Ne-am uitat cu toții cum Cheddar traversează relaxat biroul, frecându-și trupul mare și ciudat de cele trei biblioraftauri (în care Dell Duke stivuise lucrările cu iz oficial de care am simțit deodată că se debarasa fără să le citească, aruncându-le în dulapul mare din spatele biroului).

Apoi motanul uriaș a adulmecat un pic și a tras concluzia că locul nu era tocmai satisfăcător.

Fără vreo provocare evidentă, a făcut un salt pe podea și a sărit din rulotă ca o minge de fotbal viu colorată și acoperită de blană.

L-am privit pe Cheddar cum ajunge alergând în parcare și în câteva clipe motanul gras a și dispărut.

Vreme de 37 de minute, l-am căutat neîncetat pe năzdrăvanul de Cheddar pe sub mașini, în spatele tufelor și în jurul clădirilor inspectoratului general.

Dar nu era de găsit.

Dell susținea că îi pare rău însă, în mod bizar, eu și Mai păream mult mai afectate.

În cele din urmă, după ce am căzut de acord să oprim căutarea, ne-am întors cu toții în biroul lui Dell, ca să facem fluturași cu PIERDUT PISICĂ.

Dell nu avea nicio fotografie cu motanul său, ceea ce iarăși mi s-a părut ciudat, fiindcă din tot ce citisem reieșea că fotografierea animalului de companie părea să fie una dintre marile bucurii ale celor mai mulți posesori de animale.

Însă problema s-a rezolvat când Quang-ha a desenat o schiță în creion perfectă a lui Cheddar, care a slujit drept piesă centrală în fluturașii cu PIERDUT PISICĂ – ROG AJUTOR – SE OFERĂ RECOMPENSĂ.

Dell nu a vrut să treacă o sumă exactă oferită ca recompensă.

Eu cred că stimulentul financiar este esențial, mai ales într-o societate consumeristă.

Dar n-am vrut să comentez acest aspect.

Ne-am adunat în jurul copiatorului din biroul principal și am privit împreună cum imaginea era multiplicată.

Aici am putut identifica o senzație nouă.

Nu mai participasem niciodată la un efort colectiv real, alături de copii mai mari.

Și chiar dacă nu avusesem succes în găsirea motanului pierdut al lui Dell Duke, pe nume Cheddar, nu mă puteam abține să nu simt un soi de împlinire în timp ce stăteam lângă Mai, fata de paisprezece ani, și morocănosul ei frate mai mare.

Eram pur și simplu eu, nu mă prefăceam că aș fi altcineva, iar ei mă acceptau în gașca lor și așa.

Mă simțeam om.

Acesta e singurul fel în care pot descrie senzația.

Domnul Dell Duke ne-a dus cu mașina acasă.

A spus că trebuia să mă ducă mai întâi pe mine și am presupus că din cauză că nu ar fi fost potrivit să rămână singur cu un copil în mașină.

Era nevoie de permisiunea părinților pentru ca elevii să plece din clădirile școlii cu cineva de la inspectorat.

Dar nu voiam să trag de mânerele roșii ale semnalelor de alarmă, chiar dacă asta era culoarea mea preferată, ca o semnătură.

Pentru o vreme, am plutit într-ale mele, dar fără să mă gândesc la chestii cum ar fi structura celulară.

M-am pomenit imaginându-mi casa în care locuiau Mai și Quang-ha.

Poate că locuiau cu o rudă care suferea de o boală cronică și care era interesată să fie examinată în mod regulat de o persoană tânără care să-i asculte la nesfârșit suferințele și să ia notițe exacte.

Sau poate că familia lui Mai avea un apartament cu terasă pe acoperiș unde se afla un observator construit de ei, dotat cu un telescop uluitor de puternic.

Stăteam pe bancheta din spate și voiam să schimb informații de contact vitale cu această fată mai mare și fascinantă, pe nume Mai.

Într-o scânteiere de pură fantezie, m-am văzut deodată îndepărtându-mă de mașina murdară a lui Dell Duke, cu o fiolă foarte mică de sticlă plină cu o mostră din sângele ei, pentru decodificarea genomului.

Fiindcă deși Mai ne spusese când căutam motanul că mama ei venea din Vietnam, eu nu abandonasem cu totul ideea că s-ar trage din tribul Cahuilla.

Iată unul dintre secretele mele. Când eram mai mică, îmi imaginam că sunt o prințesă din India.

Privind pe fereastra mașinii la strada pe care-o știam de-o viață, am priceput ce importante sunt originile.

Chiar dacă nu ți le cunoști nici pe ale tale.

Mă umplusem de energie.

Odată ce-am ajuns acasă, am intrat în bucătărie și mi-am făcut o băutură din apă fierbinte amestecată cu o lingură de miere (din

stupul meu aflat în spatele casei) și o lingură de oțet făcut de mine în casă (din mere acre, zahăr brun și apă distilată).

În timp ce sorbeam băutura înțepătoare, eram sigură că ziua aceasta, în ciuda pierderii pisicii consilierului, fusese o victorie.

Existența unei prietene – chiar și a uneia mai mari ca mine, care mergea la liceu – avea să-mi deschidă o poartă către o altă lume.

În acea după-amiază, am luat o hotărâre.

Aveam să învăț tot ce puteam despre pisici pierdute și Vietnam.

Mă simțeam de parcă săream și treceam peste un soi de barieră, după ce mă izbisem în ea mult prea mult timp.

11

Mai s-a uitat cum Willow se dă jos de pe bancheta din spate a mașinii și se îndreaptă spre alee, trăgând după ea geanta pe roți.

Quang-ha a bombănit:

— Cineva ar trebui să îi spună să-și ia un rucsac.

Mai l-a țintuit cu privirea, știind că așa își va face fratele să tacă.

Vedea că locuința fetei ciudate fusese vopsită în culoarea curry-ului de creveți pe care-l făcea mama lor. Era un galben îndrăzneț, care ieșea în evidență în cartierul șters.

Dar ceea ce o interesa cu adevărat pe Mai era în spatele casei.

Fiindcă acolo era foarte verde.

Într-o parte, un pâlc de bambuși se ițea înalt cât trei etaje. La cealaltă margine a proprietății, un palmier înalt și alți câțiva eucalipți mai mici, de un argintiu albăstrui, tremurau laolaltă în vântul după-amiezii târzii.

Uitându-se lung la casă și la proprietățile învecinate, lui Mai i se părea că în spatele locuinței lui Willow se afla o junglă.

Nimeni nu mai avea așa ceva. Nu în acest cartier unde timp de două sute de zile pe an nu ploua.

Poate, și-a zis ea, părinții fetei erau proprietarii unei pepiniere.

Fratele ei nu părea deloc interesat de Willow sau de casă, dar Dell se holba foarte absorbit, aproape atingând geamul cu nasul, când Willow a scos o cheie dintr-un buzunar al genții cu rotile.

Orice copil normal s-ar fi întors și le-ar fi făcut cu mâna sau vreun alt semn de rămas-bun celor din mașină.

Dar Willow a descuiat pur și simplu ușa și s-a strecurat înăuntru, dispărând în umbra casei de culoarea curry-ului, de parcă ar fi devenit deodată invizibilă.

Era contrariant.

Odată ce Willow a dispărut, Mai s-a uitat cum Dell Duke pornește mașina cu o smucitură, apăsând pedala de accelerație așa de iute, încât Fordul a țâșnit înainte ca un carusel stricat.

Ochii fetei s-au îngustat, suspicioși.

Deci *atât* de nerăbdător era să scape de ei?

Interesant.

Nu avea o părere foarte bună despre consilier, dar în ultima oră îi păruse rău de pisica pierdută.

Acum Mai revenea la poziția sa inițială:

Dell Duke nu era deloc în apele lui la acest loc de muncă.

După ce i-a lăsat acasă pe băiatul care provoca probleme și pe sora lui care arunca flăcări, Dell s-a îndreptat spre casă.

Drumul lui trecea chiar pe lângă birourile inspectoratului, iar atunci l-a văzut pe Cheddar stând în soarele încă fierbinte, pe un tomberon cândva verde, în partea de sud a parcării.

Dell nici măcar n-a frânat ca să se uite mai bine.

Erau șobolani în zona aceea. Asta era realitatea.

După părerea lui Dell, Cheddar n-avea decât să-și pună osul la treabă. Și poate să și scape de vreun kilogram, două.

Dell făcuse rost de motan după ce văzuse un anunț pe internet despre o pisică pierdută.

Nu era la un adăpost, deci nu trebuie să plătească nimic. Doar a pretins că puricosul e-al lui și a luat până și cușca de plastic oferită de bătrână.

Femeia părea încântată să fie ea cea datorită căreia se regăsesc pisica și stăpânul. Dell aproape că s-a simțit prost.

Și totuși, avea să arunce fluturașii cu PIERDUT PISICĂ la gunoi. Le promisese copiilor c-o să le pună el, dar asta numai ca să-i liniștească. Se cam agitaseră din cauza pierderii lui Cheddar.

Fluturașii erau pe podeaua locului alăturat, în mașină.

Acum, când aștepta la semafor, trebuia să recunoască faptul că desenul, asociat cu coloratul plin de imaginație și înfocat al lui Quang-ha din această după-amiază, era tulburător.

Puștiul era un Lup Singuratic.

Avea cod verde.

Părea pur și simplu greșit ca delincvenții să aibă vreun talent artistic.

Dar oricine putea să vadă, din felul în care acel copil morocănos îl desenase pe Cheddar, că avea un soi de simț vizual.

Dell și-a notat să-i schimbe categoria lui Quang-ha.

Avea să-l mute la mov, la Trăsniți.

Dell s-a pomenit întrebându-se dacă toate presupunerile erau îndoielnice.

Iar asta chiar că era Ciudat.

Odată ce a ajuns în apartamentul său îndesat de lucruri, Dell și-a dat jos cămașa împuțită și și-a turnat un pahar înalt de vin roșu.

Apoi a vârât în cuptorul cu microunde o bucată înghețată de friptură, care se presupunea să fie săracă în calorii.

Cutia susținea că ar conține trei porții.

Încerca să țină regim, dar se pomenea mereu mâncând tot.

Dell s-a strecurat apoi printre tonele de porcării și s-a așezat pe mobilierul de grădină pe care îl folosea în casă, în sufragerie.

Era surprins că oamenii nu-și dădeau seama că un șezlong modest era mult mai ușor de mutat, dar la fel de confortabil ca o canapea.

Cele mai multe șezlonguri de grădină aveau și roți, pentru mobilitate, iar perna se putea spăla cu furtunul dacă vărsai un bol de salsa – și cine nu pățea asta din când în când?

În împrejurări obișnuite, Dell ar fi pornit televizorul pe vreun *reality show* și, după ce-ar fi consumat friptura și destul vin, ar fi adormit, de obicei cu gura deschisă, ceea ce inevitabil ar fi servit ca burlan pentru saliva rozalie.

Saliva ar fi pătat un mobilier obișnuit, dar prin țesătura de plastic a scaunului de grădină trecea pur și simplu, ceea ce reprezenta alt avantaj.

Dell s-ar fi trezit peste câteva ore și, dacă ar fi avut energia, și-ar fi croit drum prin hățișul lucrurilor către dormitor, unde s-ar fi vârât într-un sac de dormit.

Și acesta ținea de modul lui de viață.

O dată pe an își ducea sacul de dormit la curățătorie. Nici gând de cearșafuri, pături, cuverturi și huse de pilote! Viața modernă are destule provocări ca să mai adăugăm la ele și făcutul patului.

Însă în seara asta Dell nu a adormit într-o băltoacă de salivă. A stat întins în sacul de dormit, care i se părea că miroase a urs brun (un amestec de blană umedă, frunze moarte și sticle goale de vin), gândindu-se la evenimentele de peste zi și la copilul genial.

12

Aveam un plan.

Mă duceam la biroul domnului Dell Duke la întâlnirile mele programate, dar acum, că știam că Mai și fratele ei o să fie acolo înaintea mea, voiam să ajung mai devreme.

Așa că în săptămâna următoare am intrat pe internet și am comandat un taxi care să mă ia de la colț când se terminau orele.

Era un gest foarte curajos și îndrăzneț pentru mine.

Am așteptat în fața semnului pe care scria Uriașii Sequoia, iar taxiul a sosit la fix.

Mi-am zis că e semn bun.

Am tras geanta pe rotile până la ușa taximetrului și m-am aplecat pe fereastra deschisă când am zis:

— Aș dori să văd numărul licenței de taxi și o dovadă a reviziei periodice obligatorii a frânelor și farurilor.

Pe șofer îl chema Jairo Hernandez și lucra de șapte ani pentru Mexicano Taxi.

Eram agitată, dar și el părea agitat.

Totuși, nu părea să fie unul care să mă răpească și să mă taie în bucățele.

După ce m-am uitat pe actele lui (pentru a căror găsire a făcut un efort considerabil), m-am urcat pe bancheta din spate.

Când ne îndepărtam de trotuarul de unde mă luase, și-a luat telefonul și căștile și a început să vorbească cu cineva (poate cu baza?). Vorbea încet.

Nu și-a dat seama că știu foarte bine spaniola, fiindcă e a doua limbă învățată de mine după engleză.

Iată ce a zis:

> La început am crezut c-o să iau o persoană micuță care merge la aeroport – fiindcă are bagaj. Dar când m-apropii, văd că e doar o fată. Îți zic, omule, e un fel de control sub acoperire. Mi-a cerut toate actele! Aș fi apăsat pedala și m-aș fi cărat, dar îmi intrase pe fereastră. E dură treaba, prietene. Dac-am ajuns să fim încolțiți de copii lângă școală, ce mai urmează?

Două lucruri.

Eu nu mai mersesem niciodată cu taxiul.

Și nu mai fusesem niciodată în mașină cu un străin. Deodată exploram și-mi asumam riscuri.

Simțeam cum îmi bubuie inima. Îmi plăcea. Un zâmbet mi se lățise pe față.

Mă duceam să mă întâlnesc cu o prietenă nouă.

Clar, persoana în chestiune era cu doi ani mai mare ca mine și părea să aibă niște probleme cu gestionarea furiei (precum și un

frate care avea probleme de disciplină și autoritate).
Dar nicio ființă vie nu este perfectă.
Toți oamenii de știință știu asta.

Când am ajuns în parcarea inspectoratului, după ce am plătit taxa negociată, cu adăugarea unui bacșiș de optsprezece procente, am fost foarte mulțumită că făcusem toate astea de una singură.
M-am uitat fix în ochii lui Jairo Hernandez și i-am spus:
— Să nu lași niciodată pe cineva să-ți spună că nu ești în stare de ceva.
Iar apoi am trântit portiera.
Mă refeream la realizarea mea, dar după expresia feței lui cred că-și imagina că vorbesc despre el.
Când am dat colțul, am văzut-o pe Mai stând afară, pe scara cea mai de sus, la intrarea în biroul lui Dell.
Poate că doar mi s-a părut, dar am avut impresia că adolescenta s-a bucurat să mă vadă.
Am iuțit pasul, păstrând însă controlul asupra genții mele roșii care își putea roti roțile la 360 de grade.
Când am ajuns la rulotă, am putut spune cuvintele pe care de o săptămână așteptam să le revărs asupra ei:
— *Chị có khoẻ không?*

A zis că salutul meu avea un accent perfect.
Îvățasem optzeci și cinci de expresii în vietnameză în ultimele șapte zile, precum și mare parte din conjugarea verbelor.
Acum am testat câteva dintre ele cu ea.
Mai a fost incredibil de impresionată – nu doar fiindcă puteam spune aceste lucruri, dar și fiindcă ea petrecuse două săptămâni încercând să o învețe pe o prietenă a mamei sale patru cuvinte în vietnameză și nu reușise.
Așa că efortul a meritat.

Timpul a zburat.
Am vorbit, la început în engleză și apoi în frânturi de vietnameză.
De obicei, mie mi se pare plictisitoare așa-zisa „flecăreală”.
Mie-mi place vorbitul pe bune, adică mai mult despre teorii și concepte, cu fapte și date cunoscute.
Dar ne-a fost foarte ușor să găsim lucruri pe care să ni le spunem, fiindcă Mai a vrut imediat să știe detalii despre grădina din spatele casei mele.
O uimise toată acea vegetație.
I-am spus despre unele dintre plantele mele și i-am explicat simplu câteva experimente botanice făcute prin curte.
Și uite-așa au trecut patruzeci de minute cât ai zice pește, iar ușa rulotei s-a deschis și a apărut Dell Duke cu Quang-ha lângă

el.

Consilierul a făcut ochii mari când ne-a văzut pe amândouă. Voia să știe de cât timp eram acolo și despre ce vorbiserăm.

Dell Duke nu era așa de prietenos cum m-aș fi așteptat. Și m-am gândit că poate vrea să-i împingă pe frații Nguyen pe scări în jos.

Avea un zâmbet rigid și ciudat când a zis:

— Bine. E vremea să începem ședința lui Willow. La revedere, copii.

Am insistat să lăsăm deschisă ușa rulotei, ca să îi pot vedea pe Mai și Quang-ha îndepărtându-se.

În ultima clipă, chiar când perechea dădea colțul pe lângă clădire, Mai s-a uitat înapoi și a făcut cu mâna spre rulotă.

Ușa era întredeschisă, deci sunt sigură că Mai nu mă putea vedea.

Dar știa că sunt acolo.

Am simțit deodată un nod ciudat în gât.

Aveam o prietenă nouă, mai mare ca mine. O fată de la liceu.

Era ca o protectoare.

Era un soi de magie.

M-am instalat în scaun și l-am ascultat pe Dell Duke.

Azi nu mai dădeam teste.

A zis că ne întorceam la jocurile verbale.

De data asta, el avea să spună o industrie, iar eu trebuia să răspund cu „pe termen lung” sau „pe termen scurt”, referindu-mă la creșterea financiară preconizată.

I-am explicat înainte să începem că aveam cunoștințe foarte reduse în domeniul economic.

Eu chiar consideram materia asta o știință socială, nu una exactă, și nu eram interesată de chestiile astea obosite, așa că mă ținusem deoparte.

Dar n-a vrut să mă asculte.

Era pregătit de ședința noastră și avea un clipboard acoperit cu fel și fel de bilețele mâzgălite.

Puteam să citesc cu destulă ușurință scrisul de-ndoaselea și-am văzut imediat că-i lipsea orice urmă de organizare.

Listele lui aveau tăieturi și săgeți și fel și fel de redirecționări către bule de gânduri vraiște.

Am hotărât să ignor asta.

Primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Companii farmaceutice.

Dell mă instruise să răspund cu „creștere mare”, „creștere medie”, „nicio creștere” sau „piață în scădere”.

Ce joc dezgustător.

M-am gândit că probabil companiile farmaceutice creșteau constant, fiindcă tot timpul se produc alte și alte medicamente;

iar domeniul medicinei se dezvoltă așa de rapid. Asta era realitatea.

Așa că răspunsul ar fi trebuit să fie „creștere mare”, mai ales că populația e tot mai îmbătrânită.

Însă am spus „piață în scădere”, fiindcă am hotărât că voiam să joc exact jocul opus.

Dar lui nu i-am zis.

Voiam să văd dacă era atent.

Dar trist a fost că el nu s-a prins și n-a strigat: „Aha, joci pe invers.”

Pur și simplu a continuat să-și noteze prostiile mele.

Pe drum spre casă, mi-am evaluat situația.

Să fiu o Uriașă Sequoia era o dezamăgire enormă.

Dar mersul la o școală nouă dusese la întâlnirea cu consilierul cu cap rotund, iar asta îmi mijlocise întâlnirea cu noua mea prietenă, Mai.

Școala era mai bună, de vreme ce îmi dădusem seama că tot ce trebuia să fac ca să scap de ora de educație fizică (și de meciurile violente de volei) era să zic că mă doare rău capul.

Pretindeam c-o să orbesc de durere, iar apoi mă duceam să stau întinsă în cabinetul medical.

Știam că asistenta, domnișoara Judi, mă plăcea, fiindcă discutam despre chestii cum ar fi epidemiile de gripă și statisticile din spatele sângerărilor nazale spontane.

Așa că până când m-am întors la Curtea Citricelor de la ușa casei noastre, eram foarte fericită.

13
Jairo Hernandez

Pelerinul este un călător care
se duce într-un loc spiritual.

Jairo s-a uitat la actele de pe scaunul de alături. Permisul lui. Informațiile cu reviziile mașinii.

Când s-a făcut șofer de taxi, nu trebuia să fie decât un job temporar.

Și deja trecuseră anii.

Jairo a apucat stația și a transmis la bază că ia o pauză.

Apoi a condus direct la Bakersfield College, de unde a luat o broșură cu programul Cariere în Schimbare, adresat oamenilor cu vârsta de peste treizeci de ani interesați de diferite cursuri.

Voia să afle care sunt cerințele ca să devii tehnician medical.

Fata pe care o dusese în acea după-amiază îi zdruncinase cușca mobilă.

Și-a dat seama că ea era un fel de șaman atunci când îi zisese:

„Să nu lași niciodată pe cineva să-ți spună că nu ești în stare de ceva.”

Fata era o luminiță de avertizare care clipea.

Iar Jairo era atent la semne.

Când s-a întors acasă în ziua aceea, pentru prima oară în cariera lui, Dell s-a gândit la munca pe care o făcea.

Soarta i-o scosese în cale pe Alberta Einstein, iar el trebuia să-și dea seama în ce fel să profite de asta.

Oare putea ea să-l facă mai deștept?

Cu siguranță părea că i-ar putea îmbunătăți situația financiară.

Un lucru era sigur: prezența ei în viața lui făcea ca totul să se întâmple extrem de repede!

14

În săptămâna următoare, am intrat pe internet și am comandat iarăși o mașină de la Mexicano Taxi. La rubrica de comentarii/ cereri speciale, l-am cerut pe Jairo Hernandez.

A venit la timp și avea deja pregătite pentru mine permisul și documentele cu revizia mașinii, pe locul din față.

M-am uitat iarăși pe ele, fiindcă eu consider că e important să fim mereu meticuloși.

Când Jairo pleca de lângă trotuar, am observat două lucruri.

Primul a fost că tocmai se tunsese. A doua descoperire a fost mai alarmantă.

Din cauză că părul de pe ceafă era mai scurt, am văzut că are un nev pe gât.

Adică am văzut o aluniță.

Dar nu una care să arate normal. După părerea mea, arăta problematic: era asimetrică și pe marginile neregulate avea puncte roșii și albastre.

Un copil dintr-o sută se naște cu alunițe. Mă îndoiesc că e amuzant pentru părinți.

Cine vrea un copil cu picățele?

Dar aproape toate alunițele apar în primii douăzeci de ani de viață.

Și, din această cauză, dacă apare o aluniță nouă sau una veche se transformă în altceva, acea zonă are nevoie de atenție (din punct de vedere medical).

N-am vrut să îl alarmez pe Jairo Hernandez. Însă chiar era posibil ca el să nu știe de această aluniță cu aspect îngrijorător, fiindcă aceasta se afla pe ceafă și el nu prea avea cum s-o vadă.

Așa că, în timp ce traversam orașul cu mașina spre întâlnirea mea cu domnul Dell Duke, m-am tot uitat la problema lui de pe piele.

Și m-am simțit obligată să-i scriu pe o fișă cele ce urmează:

> Trebuie să mergeți la un dermatolog, ca să vă facă biopsia aluniței (nevului pigmentar) de pe ceafă. Dacă gestul meu nu vi se pare o intruziune în viața dumneavoastră privată, mi-aș dori foarte mult să văd rezultatul patologic. O să iau taxiul și săptămâna viitoare, la aceeași oră ca acum. Este important, vă rog să luați în serios această sugestie medicală.
>
> Willow Chance

I-am dat mesajul când am coborât din taxi.

Acum puteam vorbi mai ușor cu Mai în vietnameză. Reușisem să stăpânesc tonurile și accentele, ascultând obsesiv noaptea

lecțiile audio destinate funcționarilor din ministerele de afaceri externe.

Se puteau descărca de pe internet lecțiile dacă aveai o parolă, ceea ce nu era greu de obținut dacă te pricepeai.

Era de parcă am fi avut o limbă secretă, fiindcă nimeni de pe teritoriul școlii, în afară de Quang-ha, nu mai vorbea vietnameză.

Ne-am plimbat printre clădiri și prin parcare, în parte căutându-l și pe Cheddar, dar de fapt doar vorbind.

Eram amândouă interesate de botanică, am încercat să îi explic unele dintre lucrurile pe care le știam fără să semăn cu un prezentator de emisiuni de pe Discovery.

Stăteam sub unul dintre puținii copaci din fața biroului principal al inspectoratului, când i-am spus, în vietnameză:

— Ești noua mea prietenă apropiată.

Mai a tăcut. Știam că avea multe prietene la școală și că, dintre acestea, Alana era considerată cea mai apropiată prietenă a ei.

Eu nu eram decât un copil, așa că mi-am dat seama că întrecusem măsura.

Ce fel de persoană care cunoaște pe cineva de numai câteva săptămâni poate spune una ca asta?

Așa că am adăugat:

— Dar, cum tocmai m-am mutat la o școală nouă, acum tu îmi cam ești singura prietenă, iar asta face, probabil, ca distincția să nu prea conteze.

Iar asta a făcut-o pe Mai să zâmbească.

15
Roberta & Jimmy Chance

În limbajul semnelor din America,
gestul pentru cuvântul „părinți”
este semnul „mama” urmat de „tata”.

Roberta Chance ajunsese în sfârșit la doctor, unde avea programare.

Trecuse mai mult de un an de când văzuse prima oară o gropiță mică în partea stângă a pieptului.

Avea de gând să spună de mica adâncitură în timpul controlului, dar dr. Pedlar a văzut-o înainte să mai apuce ea să zică.

Astfel că Roberta s-a pomenit trimisă imediat la Centrul de Imagistică Bakersfield, de pe aceeași stradă.

Nici n-au vrut să audă de o programare pentru mai târziu.

Voiau să se ducă pe loc.

Era la doar trei blocuri distanță, așa că Roberta și-a lăsat mașina acolo și s-a dus pe jos.

Tehniciana de la centrul de imagistică părea să știe de sosirea ei, dar nu a zâmbit când i-a dat halatul lila.

Și cam toată lumea îi zâmbea Robertei, fiindcă avea ea ceva special.

Abia după ce s-a îmbrăcat la loc cu hainele de stradă, după ecografie, și-a dat seama că era ceva în neregulă. Atunci când doctorul i-a cerut să vină la el în birou.

Deci nu era deja în biroul lui?

Adică, se referea la un loc unde își ținea actele de contabilitate sau unde mânca la prânz mâncarea luată de la autoservire?

Roberta l-a urmat pe dr. Trocino pe coridorul îngust și într-o mică încăpere plină de imagini cu îngeri roz înrămate.

Pe biroul doctorului era o vază plină cu flori de mătase care cândva poate că arătaseră bine, dar acum erau prăfuite și decolorate pe partea dinspre fereastră.

Acolo, stând într-un scaun tapițat care se simțea umed, de parcă cineva ar fi făcut pipi în el și nu se uscase bine, acolo i-a dat medicul vestea.

Adâncitura ei era o tumoră.

Gura doctorului se mișca și ea auzea ce îi spunea, dar cuvintele nu însemnau nimic, fiindcă nu ei i se întâmplau toate astea.

Altcineva stătea în scaunul ei.

Iar apoi doctorul s-a ridicat și a zis c-o să o lase o clipă singură și că ar trebui să își sune soțul.

Jimmy Chance era șofer profesionist pe mașini de mare tonaj și se cunoscuse cu Roberta datorită meseriei.

Abia ieșiți de pe băncile liceului, se înscriseseră amândoi la un curs pentru obținerea carnetului de șofer profesionist.

Roberta era singura fată de la curs, dar Jimmy ar fi remarcat-o și dacă încăperea ar fi fost plină de frumuseți, fiindcă era o fată comunicativă și sigură pe ea.

Însă el era de fapt atras de Roberta fiindcă ea era fericită și asta se vedea.

Acum, când pleca de la lucru ca să se întâlnească cu ea la centrul medical, se simțea de parcă el era cel bolnav.

Ce însemnau toate astea? Au zis că operația trebuie programată imediat. Vocea ei suna așa de sumbru la telefon.

Singura dată când o mai auzise pe Roberta vorbind așa fusese când omul de la clinica de fertilitate le spusese că nu pot avea copii.

Soției îi luase zece minute ca să ia decizia de a adopta unul, iar pofta de viață îi revenise imediat.

A durat patru ani până au reușit, dar adopția se rezolvase. Așa că avea să se rezolve și asta. Avea să existe un răspuns. Trebuia să fie. Pentru el. Pentru Willow. Pentru ea.

Da. Pentru ea.

Fiindcă el ar face orice…

Pentru ea.

Roberta și Jimmy stăteau în fața centrului medical, pe o bancă de lemn murdară.

Ea și-a îndreptat spatele și și-a dat seama că se sprijinea de stropii de găinaț uscat.

Oare păsările fac cancer?

Jimmy o ținea de mână, dar amândoi tăceau.

Ea se bucura de asta.

Erau atât de multe de spus și, de fapt, atât de puține. Își spuseseră deja de mult unul altuia lucrurile care contau.

Roberta și-a lăsat capul pe umărul lui și, stând acolo, în liniște, nu se gândea la ea. Sau la soțul ei. Se gândea la Willow.

Iubirea pentru fiica ei îi îngreuna, pur și simplu, respirația.

Roberta a închis ochii, ca să nu lase să-i scape lacrimile de sub pleoape. A luat o hotărâre.

Nu îi vor spune. Willow era mult prea interesată de medicină ca să se confrunte acum cu asta.

Îi vor spune care e situația numai după ce se rezolvă.

După un răstimp care a părut cinci minute, dar de fapt a fost mai mult de o oră, s-au ridicat ca să plece.

Au hotărât să lase mașina Robertei în parcarea de acolo și să ia camioneta lui Jimmy, ca să traverseze împreună orașul spre următoarea programare.

De-acum înainte, până când o să se rezolve asta, vor fi împreună.

Mereu.

Era pe la mijlocul după-amiezii și soarele bătea necruțător. Șoferii erau nervoși în timp ce se perindau pe străzile congestionate, fără să facă nici cea mai mică concesie. Fiecare șofer lupta doar pentru el. Sau pentru ea.

Dar Jimmy și Roberta erau în lumea lor, pe locurile din față din camionetă. Mergeau pe Eye Street și semaforul din față era roșu.

Jimmy a încetinit, dar chiar înainte să se oprească de tot s-a făcut verde.

În mod normal, s-ar fi asigurat că nu intră vreo mașină în intersecție.

Dar nu și azi.

Nu acum.

Mâna lui Jimmy s-a întins și a atins brațul soției și, chiar în clipa când el a stabilit această legătură, lumea s-a rupt pur și simplu în două.

Au fost surprinși din laterală, în mijlocul intersecției, de un șofer de la Med-Service Materiale Sanitare. Duba era încărcată cu tuburi de oxigen și omul avea deja o întârziere de patruzeci de minute.

Șoferul a văzut cum lumina semaforului se face galbenă și a apăsat pe pedala de accelerație, crezând că mai are timp să se strecoare înainte de roșu.

Dar a izbit din plin camioneta.

Jimmy a murit pe loc, dar tot a fost urcat în ambulanță și dus la spital cu soția.

Roberta a încetat să mai respire peste trei ore, în timpul operației de urgență.

Șoferul a intrat în comă.

Singura piesă de metal care a rămas nedistrusă sau arsă în ciocnire a fost un triunghi galben cu o inscripție neagră, de pe bara din spate, pe care scria:

SIGURANȚA PE PRIMUL LOC!
Pârăște-mă la:
Tel. 800 Med-San. Mașina #807.

16

Azi am stat cu Mai afară, pe scările biroului amenajat în rulotă.

Când ușa s-a deschis larg și au ieșit Dell și Quang-ha, m-am ridicat în picioare și am urmat-o pe Mai în josul scărilor.

Fruntea lui Dell s-a încrețit:

— Ce faci?

Mai i-a zâmbit șireată lui Dell.

— Willow nu vrea să participe la ședința de azi. Dar ne gândim că poate mergem cu toții la o înghețată. Niște vafe trase în ciocolată ar fi bune.

Dell arăta de parcă făcea pe el. A bâiguit:

— Willow a-are programare. Doar nu e ce-ceva opțional.

Eu priveam în depărtare. Quang-ha nu și-a putut reține râsul.

Dell s-a întors de la Mai la mine.

— Willow, ți s-a spus să vii aici din motive de comportament. Nu e ceva opțional.

M-am uitat drept la el.

— Am fost trimisă aici cu un pretext greșit.

Pentru prima oară, Quang-ha a părut cu adevărat interesat de ce se întâmpla. A zis:

— Ce-are ea nevoie de consiliere? Stă cu sora mea mai mică, așa că nu cred că face ea vreo problemă.

Dell părea panicat. A început să murmure:

— Tu… eu… Trebuie să… asta azi…

Mai a sărit în ajutor. S-a uitat lung la consilier (care acum dădea din brațe de parcă ar fi încercat să zboare) și a zis:

— Vrem să mergem la Fosters Freeze. Dumneavoastră ar trebui să ne duceți cu mașina. Puteți discuta chestiile legate de consiliere cu Willow în mașină.

Puteam vedea pe chipul lui Dell cât de șocat era de obrăznicia adolescentei.

Apoi Mai mi-a vorbit în vietnameză și eu i-am răspuns. A zis că i se pare că ne reușea planul. I-am zis că sunt de acord.

Dell și Quang-ha păreau amândoi surprinși. Bănuiesc că nu se așteptau să vorbim în limba aceea.

Și-apoi, deodată, ne-am pomenit cu toții în mașina prăfuită a lui Dell Duke, îndreptându-ne spre parcarea de la Fosters Freeze.

Și, de fapt, de aici a început totul.

Fiindcă în timp ce mă uitam cum birourile inspectoratului școlar dispar în depărtare, eram sigură că vechiul sistem de relații dintre Dell, Mai și mine luase sfârșit.

Iar sfârșiturile sunt întotdeauna începutul a ceva nou.

17
Înapoi în prezent

Rudele cele mai apropiate.

Asta vor să știe. Neamurile. Cine vorbește așa?

Dar asta mă-ntreabă.

Una dintre rude este la Valiant Village, care e un azil pentru pacienți cu demență.

„Ruda” este mama tatălui meu.

Bunica Grace stă într-un scaun din hol, în fața unui șemineu nefuncțional. Până și mesele și le servește acolo, pe o tavă.

O hrănește o infirmieră.

Soțul lui G. G. a murit în urma unui atac de cord, la aniversarea a șaizeci și șase de ani, iar după aceea bunica a început să piardă șirul lucrurilor.

Să le spun?

Tata a avut un singur frate, dar era mai mare și s-a îndepărtat de familie când și-a găsit de lucru peste ocean, făcând niște contracte cu armata.

N-a mai auzit nimeni de el de ani de zile; tata nu știa nici măcar dacă propriul lui frate mai trăiește.

Am încercat să-l găsesc când aveam zece ani și, din ce-am pus eu cap la cap, sunt destul de sigură că a murit într-un accident în care a fost implicat un avion de marfă.

Dar nu le-am spus părinților mei.

Iar mama n-a avut frați. Ambii ei părinți au murit când ea încă nu împlinise treizeci de ani. N-am apucat să-i cunosc.

Nu am mătuși, unchi și veri. Nu suntem genul acela de familie. Am avut parte de ghinioane și de multe probleme de sănătate. Și-acum, asta.

Când mă gândeam la problemele de sănătate ale neamurilor mi se părea reconfortant faptul că sunt adoptată.

Acum nu mă pot gândi.

Nu mă pot concentra.

Nu pot să respir.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

După multe întrebări, tot ce le spun polițiștilor este:

— Am o singură bunică; ea crede că-i marți în fiecare zi.

Umbrele se lungesc.
Stau așezată pe scările din fața casei.
Lacrimile nu se opresc.
Iar eu nu plâng aproape niciodată.
Dar acum nu sunt eu.
De-acum, pentru totdeauna, o să fiu altcineva.
Cei doi oameni cu care trebuie să iau legătura, cei doi oameni care trebuie cel mai tare să audă vestea asta îngrozitoare nu sunt aici.
Încep să-mi clănțăne dinții.
Vreau să închid ochii și astfel să fac totul să se oprească.
Nu-mi mai pasă dacă îmi bate inima în piept sau dacă mi se umflă plămânii.
Pentru cine se mai umflă ei?
Lângă mine stă Mai, mâna ei mă strânge de umăr.
Scoate un fel de uguit prelung. E un strigăt lung ca acela făcut de porumbei. Și vine de undeva din adâncuri.
Încerc să mă concentrez doar pe acest sunet.
Mă face să mă gândesc, doar pentru o clipă, la scârțâitul infim pe care l-a scos puiul de papagal cu spate verde atunci când a căzut din cuib, în curtea noastră, cu ani în urmă.
Mă uit la ea și văd că și Mai plânge.

Polițiștii, cu Dell Duke pe lângă coatele lor ascuțite, dau telefoane. La stația de poliție. La Serviciile Sociale. La zeci de diferiți angajați și agenții, căutând pe cineva care să le spună ce să facă.
Nu îi ascult.
Dar îi aud.
Nu mai pot număra din 7 în 7.
În gând aud o voce care spune „Oprește povestea asta”.
Asta-i tot ce știu.

Oare să mă ducă într-o chestie numită „custodie de protecție”?
Dacă nu-mi pot găsi cea mai apropiată rudă, mă pot preda unui prieten de familie?
Trebuie să merg la baie și, în cele din urmă, nu mă mai pot abține.
Scot cheia de la casă și i-o dau lui Mai, care deschide ușa.
Când intru, sunt sigură că mama o să fie în bucătărie.
Tata o să apară de după colț, din garaj, și o să aibă pe nas ochelarii mamei.
N-a fost decât o mare greșeală.
Dar casa e întunecată și nu e nimeni acolo.
Acum e doar o casă a fantomelor.
E doar un muzeu al trecutului.
Noi
nu

mai
existăm.

18

În cele din urmă, Willow a vrut să intre, ca să meargă la toaletă.

Mai i-a dat un prosop rece și umed, să și-l țină pe față.

Apoi fata a găsit o pungă de hârtie într-un sertar din bucătărie. A parcurs coridorul și s-a dus în camera lui Willow, unde a stat o clipă în prag și s-a uitat.

Încăperea nu părea a unui copil de doisprezece ani.

Pe toți pereții, din podea în tavan, erau rafturi cu cărți și toate erau pline. În camera asta găseai mai multe de citit decât în unele librării.

Chiar deasupra biroului (pe care se aflau un microscop și o serie complicată de computere) era un panou de plută acoperit cu fotografii de plante.

Mai a mers spre pat, unde era o pijama roșie atent împăturită, așezată pe o pilotă cafenie. Le-a îndesat în punga de hârtie. Mai a dat să plece și atunci a observat ce carte se afla în vârful stivei înalte cu volume de pe noptiera lui Willow.

Era deschisă și pusă cu fața în jos.

După cotor, Mai și-a dat seama că era citită aproape toată.

S-a apropiat și a văzut că volumul era de la biblioteca din Bakersfield și se intitula *Despre obiceiurile și tradițiile vietnameze.*

Și atunci Mai a știut că Willow va veni cu ea.

A mințit.

Le-a spus polițiștilor că o cunoștea de mulți ani pe Willow, nu doar de câteva săptămâni.

A spus că mama ei va semna orice acte, fiindcă familiile lor erau foarte, foarte apropiate.

Dell Duke nu a contrazis-o, fiindcă Mai era atât de convingătoare, încât acum aproape că-i credea și el povestea.

Quang-ha, speriat de prezența poliției, stătuse tot timpul în mașina lui Dell. Nu clintise un mușchi.

Așa că Mai a fost crezută pe cuvânt.

Când plecau cu mașina, Dell putea vedea vecinii ieșind pe trotuar. Dar Willow, cu ochii închiși pe bancheta din spate, nu vedea nimic.

Dell conducea mai încet ca oricând, traversând orașul și îndreptându-se spre salonul de manichiură, cu mașina poliției pe urmele sale.

Nimeni n-a știut, dar au trecut chiar prin intersecția unde fuseseră loviți Jimmy și Roberta Chance.

Încă mai era acolo o mașină a autorităților, dar fuseseră deja îndepărtate carcasele zdrobite ale camionetei și dubei.

Pe șosea, acolo unde izbucniseră flăcări, erau patru bucle cenușii.

Mașina lui Dell a trecut chiar peste cenușă.

Au intrat legănându-se în parcarea din fața salonului de manichiură Unghii Fericite, iar Mai a deschis imediat ușa mașinii. Ea și Quang-ha păreau să fie într-o cursă, cine ajunge primul în local.

Dar Willow nu s-a mișcat.

Dell a hotărât să aștepte acolo cu ea, deși îi era ucigător de greu.

Adevărata acțiune se petrecea, desigur, dincolo de vitrina cu geamuri groase pe care scria cu litere mov în formă de cârnăciori:

MANI + PEDI STIL EUROPEAN SPECIAL!
POFTIȚI – ȘI FĂRĂ REZERVARE!

Dell a citit mesajul de cel puțin zece ori și nu putea să-l priceapă.

Trebuia să se concentreze.

Nu doar că muriseră doi oameni, dar acum aveau să fie necesare fel și fel de rapoarte oficiale și avea să devină al naibii de clar că domnul Dell Duke luase trei copii de la inspectoratul școlar, ieșiseră de pe teritoriul școlii și se duseseră să mănânce înghețată și cartofi prăjiți și să se uite la gâște.

Ce sincronizare îngrozitoare.

Deja era implicată poliția și erau alertați asistenții sociali.

Era un coșmar.

Din atâtea puncte de vedere.

Era esențial ca Dell să se poarte ca un profesionist, ceea ce pentru el reprezenta unul dintre cele mai dificile lucruri.

A aruncat o privire în oglinda retrovizoare, spre Willow.

Fata ținea ochii închiși, dar chiar și așa lacrimile încă îi mai izvorau pe la colțuri și din când în când îi curgeau pe obrajii întunecați.

Își dorea să găsească ceva să îi spună, ceva care să o liniștească. În fond, era consilier autorizat.

Așa că s-a întors spre locul din spate și-a zis:

— Este o pierdere atât de mare.

Apoi a expirat și i-au mai picurat câteva cuvinte, ca niște piure de mere din gura unui bebeluș. Niște boțuri abia audibile:

— Nu e cine știe ce consolare, dar probabil că n-o să mai ai parte niciodată de o pierdere atât de mare.

Incapabil să se oprească, Dell a continuat:

— Deci e și asta un fel de alinare – să știi că deja ai trecut de lucrul cel mai rău din viață. Adică, odată ce *ai și* trecut. Dar o să mai dureze un pic, desigur.

Spre groaza lui Dell, tulburarea fetei părea să crească cu fiecare vorbă a lui.

Despre ce vorbea?
Dell și-a dres glasul și a încercat să-și stăpânească tre- murul din voce când a încheiat cu:
— Fiindcă așa-i viața. Lucrurile astea pur și simplu se-ntâmplă…
Vai. Chiar a zis el una ca asta?
Câți copii merg la școală și află când vin acasă că le-au murit ambii părinți? Poate prin țări devastate de război ca Somalia. Acolo poate c-ar putea spune, cu îndreptățire, că „lucrurile astea se-ntâmplă”.
Însă aici? În Bakersfield?
O mișcare de gâgă.
Dell și-a mușcat interiorul obrazului stâng și și-a ținut gura închisă până a simțit gustul sângelui.
De asta a fost nevoie ca să poată să tacă.

19
Pattie Nguyen

Un conducător îi organizează pe oameni indiferent că ei își dau seama sau nu.

La salon era o după-amiază liniștită, iar Pattie își făcea inventarul, deloc una dintre activitățile ei preferate.

Dar trebuia făcut. Aproape în fiecare zi dispăreau sticluțe de lac. Era sigură că furau și angajații, și clienții, așa că trebuia neapărat să păstreze situația sub control.

Ca proprietar al unei afaceri mici, trebuia să arăți că-ți pasă de aceste lucruri, chiar dacă lacul de unghii cumpărat în cantități mari ajungea să o coste doar șaizeci și nouă de cenți o butelcuță.

Acesta era unul dintre secretele succesului: să-ți pese de lucrurile mari, dar *și* de lucrurile mici.

Or, în cazul lui Pattie, ei îi păsa de toate.

Își dorea ca toate clientele ei să fi vrut doar unghii roșii. Culoarea roșu aduce noroc.

Dar Pattie avea peste o sută de nuanțe, în sticluțele acelea mici și îndesate.

A lăsat din mână o sticlă de roșu-pompier și a ridicat una albastru-păun, o nuanță nouă care era foarte căutată, dar nu aducea noroc.

Ținând albastrul sâcâitor în mâna dreaptă, s-a uitat prin geamul din față și a văzut deodată cum intră în parcare un sedan prăfuit.

În spatele acestuia era o mașină de poliție.

Nu era de bine.

Poate că dacă ar fi ținut sticla roșie în mână nu s-ar fi întâmplat una ca asta. Știa că nu era logic, dar chiar și-așa…

Iar apoi a privit, cu inima bătându-i tot mai tare, cum din Fordul murdar coboară cei doi copii ai ei și fug către salon.

Chiar că nu era bine.

Pattie a aruncat sticluța direct la gunoi. N-avea să mai folosească oja aceea albastru-păun care aducea ghinion.

Încă din prima săptămână de școală, Quang-ha întrerupsese orele și începuse să se certe cu profesorii. Era în pericol să fie exmatriculat.

Pattie îi ceruse directoarei să fie consiliat. Era ferm convinsă că fiul ei are nevoie de o voce oficială care să-l sperie și să-l readucă pe calea cea bună.

Dar nici chiar așa de oficială!

Cu siguranță, nu a poliției.

Iar apoi, înainte ca ea să poată ghici ce mai făcuse băiatul, ambii copii se aflau deja în salon și vorbeau deodată.

Quang-ha voia ca mama lui să afle că Mai mințise.

Acesta era, dintr-odată, un moment important pentru el, fiindcă acum terenul de joc era nivelat.

Acum nu mai era doar el ăla care le sucește vorba celor importanți.

Dar Mai, turuind iute în vietnameză, a ridicat vocea.

Nu de mințit era vorba acum.

Ci de un accident de mașină și o fată care și-a pierdut ambii părinți. Lui Mai nu-i păsa decât de asta.

Quang-ha zicea că nici măcar nu o cunoșteau pe fată. Să te implici, indiferent în ce măsură, nu însemna decât necazuri.

Pattie încerca să priceapă ceva, dar în curând cei doi polițiști stăteau în fața ei, pregătindu-se să lanseze o avalanșă de întrebări.

Dar înainte ca ei să apuce să facă asta, Mai a luat-o pe mamă de mână și a tras-o spre ușă. Pattie a urmat-o, trecând chiar pe lângă cei doi polițiști.

Mai a condus-o direct la mașina lui Dell, unde a deschis ușa din spate fără să spună o vorbă, în așa fel încât mama ei să stea față în față cu Willow.

Pattie a văzut durere.

Ochii ei s-au fixat asupra unei versiuni a propriei persoane când era mai tânără, și a atâtor alți copii din Vietnam crescuți fără părinți, unii abandonați din cauza etniei, alții din cauza unei întâmplări tragice.

Iar brațele i s-au deschis larg.

După ce Pattie a semnat în josul hârtiei prin care își asuma întreaga responsabilitate pentru Willow pe următoarele douăzeci și patru de ore, ambarcațiunea poliției a plecat în trombă din parcare, ca mașina unui evadat.

Rămânea Dell Duke.

Voia să fie invitat acasă la ei. Acum era parte din povestea asta.

Însă Pattie l-a ignorat în timp ce se pregătea să închidă salonul devreme, hămăind ordine în vietnameză către cele două manichiuriste.

Dell a zăbovit pe lângă casa de marcat, încercând să se facă înțeles.

Nu mergea.

Chiar dacă Pattie era mult mai mică, având doar un metru și jumătate, față de un metru șaptezeci și cinci cât avea el, îl tot împingea spre ușă.

— Vorbim mâine.

A spus-o de mai multe ori, iar apoi efectiv l-a apucat de umărul drept și l-a condus afară.

Dell a mai apucat să spună:

— Cred că mi-ar trebui numărul dumneavoastră de acasă. Adică, îl am în dosarul lui Quang-ha de la birou, dar…

Pattie fie nu asculta, fie n-o interesa.

A scos o legătură mare de chei și, Dell fiind deja pe trotuar, a intrat iar în salon și a început să încuie ușa grea.

Dell se afla de partea greșită a sticlei groase. Dar a continuat, de parcă încă s-ar fi aflat în încăpere, ridicând glasul în timp ce spunea:

— Bine, atunci. Ar trebui să plec. Ceea ce o să și fac. Acum. Zi lungă. Pentru toți…

A încercat să o vadă mai bine pe Willow, dar fata era așezată și ghemuită, cu Mai lângă ea.

Nici măcar nu apucase să-și ia la revedere de la ea.

Apoi Pattie a aprins neoanele albastre. Ferestrele erau fumurii, așa că era greu să vezi mare lucru înăuntru.

Dell s-a dus la mașină. Când a privit înapoi peste umăr, în salon erau numai umbre. Probabil că plecau acasă pe vreo ușă din dos.

S-a gândit să le urmărească mașina când plecau, dar deodată l-a izbit din plin greutatea a ceea ce se întâmplase, enormitatea situației.

Dell a urcat în Ford, a strecurat cheia în contact și apoi a izbucnit în lacrimi.

Mușchii gâtului au părut să-i cedeze deodată și, în timp ce plângea, capul i-a căzut în față și a lovit volanul.

Iar atunci a răsunat claxonul, făcându-l și pe el, dar și lumea din jur să tresară, pentru a se trezi într-o nouă conștiință.

20

N-am mai văzut persoana asta în viața mea.
Dar mă ține în brațe.
Strâns.
Fiindcă femeia este atât de puternică, ai zice c-o să mă sufoce îmbrățișându-mă.
Când colo, pot să trag bine aer în plămâni pentru prima oară de când am auzit ce s-a întâmplat.

Ei locuiesc în spatele salonului de manichiură, într-un garaj.
Un garaj adevărat, nu unul transformat în altceva. Dacă dai lucrurile la o parte, încă poți parca mașina acolo.
Nu există baie.
Pe o alee, ei merg înapoi în salon, unde există toaletă și o cabină mică de duș, din plastic.
Nu li se pare ciudat să locuiască într-un garaj.
Fiindcă s-au obișnuit.
Garajul are o singură fereastră, care arată de parcă nu ar fi parte din construcția inițială.
Sunt sigură că cineva a tăiat pur și simplu un pătrat în peretele neizolat și tencuit cu stuc și placaj.
Un aparat de aer condiționat străvechi atârnă de pervazul ferestrei improvizate, iar sticla de deasupra aparatului a fost acoperită cu o bucată de pânză decorativă.
Țesătura a pălit complet pe partea expusă la soare și modelul care-o fi fost acolo a dispărut. A fost pârjolit.
În ciuda aerului condiționat, în garaj e tot incredibil de cald.
Chiar și cu aparatul dat la maximum.
Podeaua crăpată este acoperită de niște preșuri ce alcătuiesc o pătură bizară din petice colorate, din împletitură de nuiele și plastic.
Au o saltea dublă și un singur pat mic, puse laolaltă într-un capăt al garajului. Aceea e zona de dormit.
Restul spațiului este ocupat de o masă metalică lungă, unde pot fi văzute două plite și un cuptor cu microunde, lângă tulpini de bambus și castane de apă.
O seamă de oale și tigăi atârnă în cârlige de lemn, alături de polonice, site și cutii mari de cereale pentru micul dejun, care probabil sunt de la Costco[3].
Și mama cumpără din astea.
Și acest simplu fapt face să-mi bată inima nebunește.
Un frigider mic este băgat într-un transformator din care își trag curent șase aparate electrice, toate dintr-o singură priză.
Știu sigur că asta nu e bine.
Iar apoi îmi zboară gândurile.
Ar putea fi un lucru bun dacă garajul ar lua foc.

Dacă în acel moment aș fi doar eu aici.

Fiindcă dacă aș fi prinsă într-o văpaie din cauza supraîncărcării electrice din peretele garajului, durerea sfâșietoare a pierderii mamei și tatălui meu s-ar risipi ca fumul, odată cu mine.

Atunci aș fi eliberată.

Aș fi liberă.

Mai mă întreabă dacă vreau să mă întind.

Dar nu pot vorbi.

În nicio limbă.

Pattie face o supă de-un alb cețos, cu bucle de ceapă verde care plutesc la suprafață.

Iar apoi apare o farfurie cu fâșii sărate de carne de porc, ivită ca de nicăieri.

În termeni medicali se numește disfagie când nu ești capabil să înghiți, iar eu știu că există două feluri de disfagie: orofaringiană și esofagiană.

Dar poate că există și un al treilea fel de disfagie, care ține de inima făcută țăndări.

Din cauza asta nu pot eu înghiți.

Mai îi spune fratelui ei să iasă pe alee.

El mormăie.

O întreabă în vietnameză:

— Ce-mi tot zici tu mie mereu ce să fac? Nu-i corect.

Își face numărul, dar în cele din urmă pleacă.

Odată ce Quang-ha a plecat, Pattie și Mai mă ajută să-mi scot pantofii și pantalonii largi.

Mă îmbracă cu pijamalele roșii. Nu știu cum au ajuns hainele aici.

Tot nu pot să mănânc nimic.

Și nu din cauză că sunt vegetariană.

Mama lui Mai toarnă niște supă într-o ceașcă de cafea și mi-o duce la buze.

E ca atunci când hrănești cu forța un pui de pasăre, înghițituri mici, infime.

Știu cât de greu este, fiindcă am crescut și eu un papagal.

Așa că sorb câte puțin, înghițiturile au gust sărat, parcă aș bea lacrimile cețoase ale cuiva.

Iar apoi Pattie aprinde niște tămâie în formă de triunghi și o așază pe o farfurie roșie.

Își pleacă ușor capul, ochii îi scânteiază, mă ia de mână și plângem amândouă.

Mai se sprijină de mama ei și, pentru prima oară în viață, îmi dispare memoria.

Știu că nu-mi voi aminti nimic din seara asta, fiindcă mă voi strădui cât voi putea să nu mă mai gândesc niciodată la ea.

Voi câștiga această bătălie.

21

Quang-ha era supărat.

Era și normal. Dar această furie nouă a atins o coardă mai profundă decât majoritatea izbucnirilor lui subite de frustrare.

Fiindcă el nici înainte nu avea niciun pic de intimitate.

Dormea înghesuit între sora și mama lui. Ce mai conta că stătea singur pe salteaua lui?

Pe cine să păcălești?

Locuiau într-o singură cameră și aia era un garaj, iar acum lăsau pe cineva să vadă în ce condiții stau, ba să li se mai și alăture?

Era mult prea mult.

Fetița era ciudată. Nu vedeau toți asta?

Uite ce haine, ce păr, ce ochelari și ce geantă pe rotile. Auzi ce voce șoptită are și cum râde, de zici că se îneacă.

Să fim serioși – vorbește vietnameză! Care-i treaba *de fapt?*

Poate că e un fel de spion sau, în cel mai bun caz, o mare tocilară. Nu înveți o limbă decât dacă ți se bagă pe gât – ca orice altceva în viață.

Doar n-o să-i pară lui rău de ea din cauză că i-au murit părinții într-un accident de mașină.

Bine, poate că i-a părut rău atunci când a auzit, prima oară, când ea tremura, dar n-o să-i mai fie acum.

Nici gând.

Nici vorbă.

Avea să-i pară rău pentru el.

Fiindcă el n-a cerut să se nască. Nu i-a cerut el lui taică-su să se suie într-un camion și să plece pentru totdeauna.

N-a cerut ca absolut fiecare lucru din viața lui să miroasă a ojă. Hainele, până și pantofii, toate îi erau impregnate de acea

duhoare chimică.

Și mai era supărat și din cauză că era obișnuit să doarmă doar în chiloți.

Cum să mai facă asta acum?

Chiloții au imprimeu cu roboți. Ca aceia de copii mici. Și el e la liceu!

Mama lui n-a părut să știe vreodată diferența între chestiile mișto și chestiile pentru tâmpiți, fiindcă ei nu-i pasă decât dacă ceva e la reduceri.

Ei bine, de-acum trebuia să doarmă cu pantaloni, fiindcă n-avea de gând să lase fata să-i vadă roboții.

Și nu suporta asta, fiindcă pantalonii i se răsuceau în jurul picioarelor și nu te mai lăsau nici măcar să îndoi genunchii și să dormi pe-o parte, adică așa cum e cel mai comod.

De parcă n-ar fi fost deja suficient de rău pe podeaua unui garaj aflat de partea urâtă a șinelor din Bakersfield.

În dimineața următoare, Willow i-a spus lui Mai că n-o să se mai ducă la școală. Nu a adăugat „niciodată”, dar lui Mai așa i s-a părut că a sunat.

Avea un ton destul de categoric.

Quang-ha a făcut și el o încercare, zicând că nici el n-o să mai meargă la liceu, dar nu i-a mers.

Așa că Quang-ha și Mai și-au adunat lucrurile și au pornit-o pe aleea deja încinsă. Mai i-a promis lui Willow că o să vină imediat acasă, din clipa în care scapă.

Pattie primise un număr de telefon de la Serviciul de Protecție a Copilului din Comitatul Kern. Trebuia să sune la prima oră, fiindcă Willow trebuia să fie repartizată unui asistent social și să i se deschidă un dosar.

Pattie presupusese că rudele o să vină imediat în oraș sau că prietenii de familie, odată alertați, o să preia chestiunea.

Orice om are în viața lui o întreagă rețea de cunoștințe.

Iar Pattie nu putea decât să spere că grupul întrunit pentru a avea grijă de fetița ciudată, cu ochi întunecați și umezi, o să facă treabă bună.

22

Vreau să sting soarele și să trăiesc în beznă.

Mă trezesc pe o saltea pusă pe podeaua garajului din spatele salonului de manichiură al mamei lui Mai.

Și, pentru un răstimp care pare foarte lung, habar n-am unde sunt.

Sper să fie un vis.

Dar nu e.

Ziua de ieri chiar s-a întâmplat.

Greutatea ei imensă mă apasă cu o forță mult mai mare ca gravitația.

E zdrobitoare.

Am doisprezece ani și deja îmi pierd pentru a doua oară părinții.

Dacă analizezi șansele de a fi abandonat la naștere și de a pierde apoi un set complet de tutori legali, peste 147 de luni și 7 zile, vezi că mă situez chiar la marginea graficului.

În acel un procent dintr-un alt unic procent.

Încă mai pot să merg, să vorbesc și să respir, dar nu prea mai are rost.

Sunt doar chestii pe care le face corpul meu.

***

Nu mă mai duc la școală.

Nu trebuie să mă uit la multe documentare cu viața din sălbăticie ca să pricep că turma nu-l acceptă pe animalul rătăcit.

Și, cu excepția lui Margaret Z. Buckle, turma oricum nu m-a acceptat niciodată, așa că nu-i cine știe ce pierdere.

De când s -au eliminat concursurile săptămânale de ortografie la gimnaziu? E singura activitate la care m-aș fi înscris.

Există o singură persoană de care o să-mi fie dor acum, că nu mai sunt un Uriaș Sequoia.

Domnișoara Judi.

Asistenta medicală a școlii.

Dintre toți elevii, pe mine mă vedea cel mai des, iar noi împărtășeam aceeași pasiune, a stârpirii microbilor.

Îi doresc numai bine.

Stau în fundul salonului, lângă dulapul cu materiale.

Am găsit o bucată de tapițerie și am rulat-o în așa fel încât să pot ședea și eu cumva.

Am vrut să rămân dincolo de alee, în garaj, unde mi-ar fi plăcut fiindcă e întuneric, dar Pattie a insistat să stau în așa fel încât să mă poată vedea.

N-avea rost să mă cert cu ea.

Abia dacă o cunosc.
Nu mi-am luat micul dejun Healthy-Start, și asta nu din cauză că ei n-au auzit de el, ci fiindcă eu încă am probleme cu înghițitul.
Mi s-a atribuit un asistent social.
Pattie Nguyen îmi zice asta după ce închide telefonul.
Cer hârtie și stilou. Vin două manichiuriste. Abia dacă le observ.
Hotărăsc să-mi notez gândurile. Dar nu pe cele adevărate. Nu pot pune pe hârtie gândul că-mi vine să urlu cât de tare pot eu, până-mi pocnește gâtul.
Așa că fac o listă.
Încerc să mă concentrez pe asta.
O oră mai târziu, în salon intră o femeie.
Dar nu vrea să i se facă manichiura.
Poziția ei indică o durere lombară inferioară. Probabil că stă prea mult așezată pe scaun. Și n-are abdomenul suficient de puternic.
I-aș zice, dar nu mai pot eu de asta.
Toată lumea, acum îmi dau seama, trăiește într-o lume a durerii. Dar sunt sigură că a mea e mai mare ca a ei.
Femeia cu probleme de spate vorbește în față cu Pattie.
Habar n-am cât timp.
Am terminat cu măsuratul de chestii.
Aud doar părți din conversație.
Deși e despre mine, nu contează.
Nimic din ce spun nu va schimba esența vieții mele, care este atât de copleșitoare, încât n-o pot formula în cuvinte.
O aud însă pe femeie spunându-i lui Pattie că s-a mai ocupat de multe „asemenea cazuri”.
Asta nu pare tocmai corect.
Fiindcă, pe bune, câți copii de doisprezece ani din Bakersfield și-au mai pierdut ambii părinți în aceeași după-amiază?
O mai aud pe femeie explicând că Centrul pentru Copii Jamison a fost înființat de Comitatul Kern „pentru a le oferi un mediu de creștere sigur și cald copiilor care au nevoie de urgență de un adăpost și protecție”.
Asta nu poate să fie bine.
Femeia tot vorbește, iar Pattie nu răspunde.
Nu spune nici măcar „aha” sau „înțeleg”.
E ca mine.
Tăcută.
Admir asta la un om. Abilitatea de a-ți ține gura este de obicei un semn de inteligență.
Introspecția îți cere să gândești și să analizezi.
E greu să faci asta când turui.

În cele din urmă, Pattie vine încoace, iar apoi mă pomenesc că femeia cu aer oficial se apleacă spre mine și zice:

— Mă cheamă Lenore Cole și sunt aici ca să te ajut.

Îi întind o bucată de hârtie.

Pare surprinsă, dar se îndreaptă (cu o ușoară grimasă, ceea ce îmi confirmă diagnosticul de durere lombară inferioară) și citește:

> 1. Părinții mei nu au rude care să fie potrivite pentru a-și asuma responsabilitatea legală asupra mea.
> 2. Cred că nimeni din micul cerc de prieteni ai părinților mei nu se află într-o situație potrivită pentru a mă primi în viața lor. Nu aparținem niciunei biserici sau altei organizații care să aibă grupuri de sprijin.
> 3. Nu doresc să mă întorc vreodată, din niciun motiv, în casa de pe Citrus Road, unde am locuit. Aș dori să îl sunați pe Haruto Ito, proprietarul firmei Ito – Servicii de Grădinărit, și să îi spuneți că grădina din fundul curții noastre este de acum responsabilitatea lui. O să înțeleagă.
> 4. Aș dori să primesc computerul și imprimanta, care sunt în camera mea. Mai e și o cartotecă mare, cu fișele mele medicale. Voi avea nevoie de ele. Și aș mai vrea toate caietele albastre, precum și hainele, cutia metalică de sub pat cu economiile mele, prosopul portocaliu din baie, umidificatorul și Atlasul Anatomiei Umane de Frank H. Netter și Sharon Colacino. De asemenea, calculatorul de buzunar TI – 89 Titanium-Plus, care e pe birou. Vă rog să aveți grijă cu el.
> 5. Aș vrea ca toate fotografiile cu părinții mei să îmi fie bine puse la păstrare, pentru viitor.
> 6. Aș dori să cer oficial să li se facă autopsia mamei și tatălui meu. Voi avea nevoie de o copie a rezultatului, dar nu o voi citi în această perioadă.
> 7. Aș dori DVD-ul meu cu filmul Hoțul de orhidee. Este în dulăpiorul de sub televizor, în sufragerie.
> 8. Vreau ca fotografiile și informațiile prinse cu piuneze pe tabla mea de plută să fie date jos și puse într-un plic mare. Vă rog să aveți mare grijă când manevrați fotografia cu lemurianul, făcută de legendele vieții în sălbăticie Beverly și Dereck Joubert.
> 9. Aș vrea să mi se prescrie un sedativ, ca să fac față anxietății. S-ar putea ca mai încolo să am nevoie de medicamente pentru depresie, dar o să vreau să văd niște studii extinse despre efectele pe termen lung asupra adolescenților. Și aș mai vrea un amestec de multi-vitamine destinat tinerilor.
> 10. Deocamdată o să stau la salonul Unghii Fericite. Sper că familia Nguyen îmi va permite asta și că va fi recompensată

pentru că are grijă de mine.

11. Am șapte cărți de la bibliotecă. Trebuie returnate. N-am fost niciodată amendată pentru întârziere. N-aș vrea să încep acum.

Cu respect,
Willow Chance

Femeia pare uluită de claritatea comunicării mele.

Sau poate că expresia intensă de pe fața ei este normală.

Oricum, e o ușurare că nu zâmbește.

Pentru o vreme, de nemăsurat acum, când nimic nu mai poate fi cuantificat, asistenta socială încearcă în diferite feluri să mă convingă să plec cu ea.

Nu zic nimic.

Și nu mișc un mușchi, în afară de faptul că respir scurt, aproape imperceptibil.

Știu că asta poate fi tulburător pentru ceilalți.

Nu mai pot număra din 7 în 7, dar pot conjuga verbele latine neregulate, și asta și fac în timp ce ea îmi vorbește.

În cele din urmă, când este clar că nimic din ce-mi spune nu merge, femeia sugerează că e și forța o alternativă.

Nu spune c-o să mă târască de păr până la mașina ei, dacă de asta e nevoie.

Dar mă prind care-i treaba.

Așa că în cele din urmă n-am încotro și mă duc.

Sunt surprinsă de cât îmi este de greu să îi spun la revedere lui Pattie Nguyen.

Mă ia în brațe și mă strânge și-mi doresc să nu-mi dea drumul.

Dar sigur că nu poate.

Nu spun nimic, dar cred că vorbesc în locul meu lacrimile care îmi curg pe obraji, fiindcă Pattie se întoarce brusc și se duce în fundul salonului. E cel mai dificil la revedere din viața mea.

Ieri, pe vremea asta, nici măcar n-o cunoșteam.

23

Centrul pentru Copii Jamison este un centru de plasament cu regim de urgență.

Lenore Cole îmi dă o broșură.

O citesc, dar simt clar că locul este, probabil, pentru copii cu părinți care îi bat sau nu le dau mâncare sănătoasă din cauză că-s prea ocupați să se drogheze sau să fure.

Când ajungem cu mașina aproape de centru, îmi pun arătătorul și degetul mijlociu pe carotidă, chiar în spatele urechii, ca să îmi iau pulsul.

Îmi dau seama foarte clar că ritmul bătăilor inimii mele atinge un prag periculos.

Intrăm.

Îmi înregistrează actele.

Când intru, văd că ușile au încuietori pe ambele părți. Se închid cu un clic.

În fiecare încăpere sunt camere de supraveghere.

Suntem urmăriți.

E o mare greșeală că mă aflu aici.

Dintr-odată, mi-e greu să respir. Nu mai pot trage aer în piept. Și nu mai pot scoate aerul.

Iau loc pe o canapea tapițată în verde și violet și mă străduiesc să-mi recapăt controlul asupra plămânilor.

Cineva a lăsat un exemplar din ediția de dimineață a ziarului *Bakersfield News Gazette* pe măsuța metalică în formă de elefant.

O fotografie ocupă aproape toată jumătatea de sus.

Titlul mare de pe prima pagină este:

UN CUMPLIT ACCIDENT DE MAȘINĂ
CURMĂ DOUĂ VIEȚI
O a treia persoană, în comă

Sub titlu văd camioneta distrusă a tatălui meu, făcută zob și înnegrită de flăcări, în care e înfiptă o dubă medicală contorsionată.

Apoi văd alb în fața ochilor.

M-am lovit la cap de măsuța în formă de elefant când am suferit sincopa sau pierderea temporară a conștiinței, cunoscută și sub denumirea de leșin.

Da, am leșinat.

Iar atunci, marginea ascuțită a trompei pachidermului mi-a făcut o tăietură adâncă în glabelă.

Și deodată e sânge peste tot, fiindcă loviturile la cap sângerează intens.

Leșin și iar îmi revin, iar confuzia îmi face bine.
Deodată se strigă fel și fel de anunțuri la stație.
Iar apoi aud pe cineva care zice că am nevoie de copci, fiindcă tăietura e adâncă, e chiar între sprâncene și probabil o să rămână o cicatrice.
Bâigui:
— Glabela mea…
Dar echipajul nu știe că glabelă se numește zona dintre sprâncene.
Aud pe cineva șoptind:
— Întreabă de Bella!
Închid iarăși ochii.
Sunt atâtea lucruri supărătoare în viață.
Fruntea e în așa fel făcută încât să te apere de asemenea răni.
E din os și, asemenea barei de protecție a unei mașini, e făcută să încaseze lovituri.
Deci e bizar un accident în care leșini și apoi cazi astfel încât ajungi să te tai între ochi cu trompa surprinzător de periculoasă a unei măsuțe în formă de elefant.
Dar uite că am pățit-o.
Iar acum, curge sânge.
Sângele meu.
Hemoglobina este o proteină care conține fier și care reprezintă 97% din fiecare celulă roșie, când este uscată.
Însă când este amestecată cu apă, adică așa cum se află în corpul uman, desigur, nu este decât cam 35%.
Hemoglobina reține oxigenul.
Acum, că Jimmy și Roberta Chance au dispărut, ce mă mai reține pe mine în lumea asta?
Sunt dusă la Spitalul Mercy fiindcă-s o fată de doisprezece ani și nu vor să rămân desfigurată.
Cel puțin asta aud că șoptește cineva în hol.
Asistenta de la Jamison îmi pune un bandaj peste tăietură și-mi cere să țin o compresă rece apăsată pe rană, ceea ce fac.
Iar apoi sunt iar cu Lenore Cole în mașina ei și mergem împreună la Spitalul Mercy.
Mă întreabă de două ori dacă mai sângerez și îmi pun problema dacă nu cumva e îngrijorată că-i pătez tapițeria.
N-ar da prea bine să fii asistent social și să ai mașina pătată de sângele unui copil.
N-au chemat ambulanța fiindcă nu era genul acela de rană, dar nu m-ar fi deranjat să merg și eu cu una.

La Mercy, stau în sala de așteptare de la Urgențe și nu îmi ia mult până-mi dau seama că locul ăsta nu are încuietori duble la uși și nici camere de supraveghere peste tot, ca la Jamison.
Mi se pun nouă copci.
Vechiul eu ar fi cerut 7, fiindcă acesta era numărul meu.

Dar doctorul pune nouă.
Nu spun nimic când îmi zice.
Acum arăt de parcă am o omidă între ochi.
Și totuși, nu acesta este cel mai important lucru care mi se întâmplă după ce cad pe masa-elefant dovedită ca fiind periculoasă.
Fiindcă după ce iau o gură de apă și mă uit, pentru a patra oară, pe fișa mea medicală, cer voie la toaletă.
Îi spun lui Lenore Cole că mă întorc imediat.
Iar femeia mă crede.
Dar nu mă duc la capătul coridorului, la toaletă.
Ci iau un lift până la etajul trei, iar apoi mă duc în cealaltă aripă a spitalului și merg la bufet pe scările din spate.
Odată ce ajung acolo, o întreb pe o femeie împietrită de durere (cunosc expresia), îmbrăcată într-un halat verde pufos și încălțată cu clăpari, dacă pot să folosesc mobilul ei.
Nu spune da, dar nu spune nici nu.
Iar după o perioadă de timp dificilă, în care nu fac decât să mă holbez la ea, îmi dă mobilul.
Formez numărul de la Mexicano Taxi și îl cer pe Jairo Hernandez.
Știu numărul mașinii și i-l spun dispecerei. Zic că vreau să fiu luată din fața sediului agenției imobiliare Secolul 21, de la intersecția străzilor Truxton și A.
E la un colț distanță de spital.
Când îi înapoiez femeii telefonul, observ că are la încheietură o banderolă cum au cei internați.
Deci e pacientă.
Înainte ca totul din viața mea să se schimbe, m-aș fi așezat ca să discutăm starea ei.
Dar acum, cu o voce care sună mecanic, nu-i zic decât:
— Odihniți-vă. E foarte important pentru recuperare.
Și-am plecat.

24

Jairo era înspăimântat.

Fata asta era un soi de inițiat.

Așa cum îi sugerase ea, se dusese la doctor. Iar alunița de pe gât îi fusese scoasă *în dimineața aceea.* Acum aștepta analiza. Biopsia.

Dar doctorul îi zisese clar că bucata neagră și urâtă de piele era ceva rău.

Nu spusese nimănui de la serviciu despre asta și purta o eșarfă înfășurată la gât, ca să își acopere bandajul.

Și-a privit mâna dreaptă și și-a dat seama că tremură.

Jairo a închis ochii și a murmurat o rugăciune. Nu făcea asta niciodată. Dar de data asta era grav.

Până și un necredincios ar fi crezut.

Acum, când parca lângă trotuar, vedea că fata suferise un soi de accident, fiindcă avea o cusătură pe frunte, iar ochii erau umflați și roșii.

Arăta de parcă ar fi plâns mult și bine.

Voia să afle ce se întâmplase.

O bătuse cineva?

A simțit cum îl cuprinde un val de furie. Dacă i-a făcut cineva ceva rău fetei, o să aibă de-a face cu *el.*

Fetița de doisprezece ani, mai micuță decât alți copii de vârsta ei, a urcat în taxi și, cu voce joasă, a spus că n-avea bani de plătit cursa.

L-a întrebat dacă ar putea să i-i dea mai târziu în cursul acelei săptămâni sau să i-i trimită prin poștă – cum îi convenea lui, în funcție de program.

Jairo a spus că da, sigur, o va duce oriunde.

Fără plată.

Ea voia să meargă la Biblioteca Beale Memorial[4].

Asta însemna la doar câțiva kilometri distanță, dar afară era foarte cald și fata a zis că n-avea chef de mers pe jos nicăieri.

Jairo a întrebat-o dacă se simțea bine, iar ea a încuviințat dând din cap și apoi a închis ochii.

El a semnalizat și a ieșit pe alee. Și-a dat seama că locuia în Bakersfield de unsprezece ani și nu intrase niciodată în bibliotecă.

Asta nu era bine.

Era un loc public, plin de cărți și informații.

Jairo și-a dat seama, în timp ce conducea, că trebuia să înceteze să-i mai asculte pe toți nebunii care urlau unii la alții pe canalele de radio la emisiunile de sport și să înceapă să se gândească la ceva care avea consecințe reale și importante.

Ea îl ghida.

Acum el înțelegea asta.

Da.
Era îngerul lui.
Când se apropiau de destinație, Jairo a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Fantoma/ profetul/ inspectorul/ îngerul își rodea cu dinții un fel de banderolă de plastic de la încheietura mâinii.
O brățară de spital?
Așa părea.
Și el cum de vedea asta abia acum?
Trebuia să învețe să fie un observator mai bun al lucrurilor din jur.
Dar mai ales al vieții sale.
Când a coborât din taxi, fata i-a spus că o să îl mai caute.
El n-avea nicio îndoială.
Iar apoi a privit-o cum intră în bibliotecă.
Pe bancheta din spate, a rămas o mică pungă de gunoi. Jairo a băgat mâna și a scos bucățica de plastic de la spital.
Pe bandă scria:

Willow Chance – cod numeric personal 080758–7

Avea să joace numerele astea la loto pentru tot restul vieții.

25

Da, lucra pentru Inspectoratul General al Școlilor din Bakersfield.

Și, da, ah, vai, auzise – sau mai degrabă *știa* că avusese loc un accident în care fuseseră implicați părinții unuia dintre copiii ajutați de el.

Trebuia să se concentreze. Să se adune. Teama i se cam strecura în creier.

Ce-i tot zicea femeia asta?

— Raportul poliției arată că ați condus-o acasă…

Dell scrâșnea din dinți când maxilarul i se mișca înapoi și înainte, iar limba i se lipea de cerul gurii formând un fel de vid spumos.

Abia a reușit să-și descleșteze gura și să spună:

— Da, lucram cu ea. Sunt consilier. E pur și simplu o tragedie.

Iar apoi a auzit:

— Am dori să veniți până la Jamison. Ați putea ajuta la căutări.

A fost de parcă s-ar fi ivit deodată soarele pe cer în toiul unei furtuni. Totul și-a schimbat culoarea, nuanța și intensitatea.

— Căutări?…

Acum vocea a răspuns:

— Fata a dispărut. Ne-ați putea ajuta.

Parcă undeva în depărtare s-au auzit niște clopote bătând.

Dell s-a pomenit că vocea îi urcă cu două octave.

— Aș *putea*?

Dell a plecat de la muncă și a făcut un ocol cu mașina, abătându-se cu vreo zece străzi de la drumul lui, ca să treacă pe lângă casa familiei Chance, unde câteva zeci de buchete de flori de la vecini și colegi de serviciu se veștejeau de căldură, așternute pe treptele de la intrare.

Cineva scrisese de mână pe un banner:

Odihniți-vă în pace, Jimmy și Roberta

Însă vântul de peste noapte trebuie să fi smuls mesajul, fiindcă acum se afla pe peluza uscată din fața casei vecinilor.

Pe alee erau o mulțime de candele cu lumânările arse până jos, iar în apropiere erau și vreo șase sticle de bere goale.

Totul arăta, s-a gândit Dell, ca după o petrecere nereușită.

Conform autorităților reunite – oare făcea și Dell acum parte din grup? Așa părea! – Willow Chance nu avea rude în viață.

Dar copila dispăruse.

Trimiseseră o mașină la Unghii Fericite și nu era acolo.

Femeia responsabilă juca o versiune a jocului cu vinovații, acuzându-i pe toți ceilalți că ar fi de vină.

El știa bine jocul acela, doar și el arătase cu degetul încă de când era mic.

Când nu știi ceva, arată cu degetul. Sau aruncă o acuzație aiurea.

Însă un lucru era clar, în tot talmeș-balmeșul: i se cerea și lui ajutorul.

Își putea simți această putere, în încăpere. Era o senzație nouă și care efectiv îi dădea amețeli.

Ce-ar fi dacă chiar ar găsi-o el pe fată?

Se concentrau pe o „faptă ticăloasă”. Răpitori care poate că fuseseră surprinși de camerele video sau prin alte metode de supraveghere.

Însă Dell știa în adâncul lui că fata de doisprezece ani nu avusese de-a face cu niciun răufăcător.

Era mai probabil ca ea să asiste un doctor care face o operație pe cord deschis decât s-o fi răpit cineva.

Dar nu le-a zis și altora ce as ascundea în mânecă.

Astfel că, în timp ce Lenore stătea grămadă cu alți angajați completând rapoarte ale poliției și cerând interogarea angajaților de la spital, Dell s-a scuzat și a intrat pe pagina de internet a inspectoratului.

Apoi s-a dus direct la liceul lui Mai.

26

Aş locui aici, la Biblioteca Beale Memorial, dacă locul ăsta ar fi o opţiune rezonabilă.

Dar nu-i ca-n cartea aceea clasică unde doi puşti fug de acasă și se ascund într-un muzeu din New York.

Știu că am nevoie de un pat, îmi place să fac des baie și duş. Periatul dinţilor e foarte important, şi nu doar din cauza legăturii dovedite dintre igiena orală și atacurile de cord.

Dar când trec de uşile duble ale acestui loc îmi doresc mult să fi fost posibil. Deoarece:

cărți = alinare

Cel puţin, pentru mine.

Iar alinarea e ceva ce ţine de trecut.

Mă concentrez greu, dar încerc chiar şi aşa să caut materiale de citit despre pierderea unui părinte.

Nu găsesc literatură sau date empirice pentru elevii de gimnaziu.

Dacă aş fi eu editor, aş iniţia imediat o serie de cărţi pentru copiii care se confruntă cu moartea mamei sau a tatălui.

Şi aş include o serie întreagă dedicată celor care şi-au pierdut ambii părinţi deodată.

Însă, în ciuda situaţiei mele, nu cred că există o cerere suficient de mare pentru informaţii utile despre cum e să-ţi pierzi de două ori la rând ambii părinţi.

Găsesc o foaie abandonată pe un birou şi, după ce împrumut un pix de la recepţie, scriu:

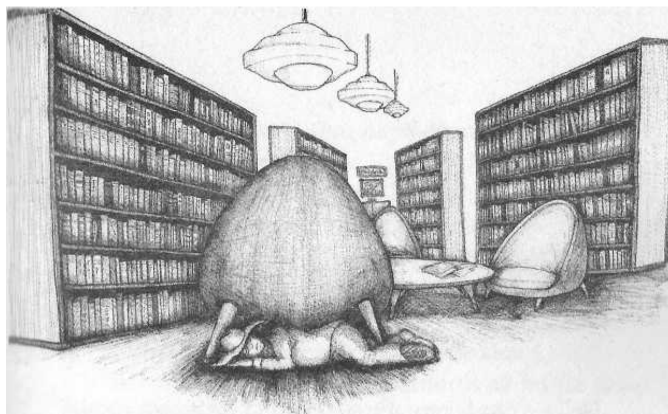
> Experienţa pierderii unui părinte are, pesemne, nişte trăsături comune care să facă să merite împărtăşirea caracteristicilor acestui tip de întâmplare.
>
> Mai ales pentru tineri.
>
> Este necesară o producţie literară mai consistentă din partea profesioniştilor din acest domeniu.
>
> Vă rog să transmiteţi această solicitare responsabililor din lumea editorială.

Apoi împăturesc foaia în jumătate şi o strecor în cutia cu sugestii, care se află lângă fântâna de la primul etaj.

Iar apoi mă îndrept spre nivelul al doilea.

Nu este permis dormitul la bibliotecă.

Ştiu asta fiindcă am văzut paznicii trezind oameni.

Există o regulă care împiedică oamenii fără adăpost să se pripășească pe-aici.

Acum simt o simpatie copleșitoare pentru această categorie.

Sunt una dintre ei.

Dar eu cunosc clădirea.

Iar sus, în colțul îndepărtat, sunt niște scaune mari, din plastic, care arată ca niște gogoși.

Mă strecor după unul roșu.

Îmi adun genunchii la piept și nu-mi mai ies afară decât pantofii.

Camuflajul e o formă de deghizare, adică de ascundere.

Am pielea gleznelor întunecată și port o pereche de bocanci maro.

Mocheta este tot în nuanțe de maroniu și ciocolatiu. E un model cu vârtejuri și puncte, fără îndoială ales ca să camufleze orice urmă de mizerie.

Mă ascund la vedere, iar asta e de obicei cea mai bună modalitate de a te ascunde.

Și în doar câteva clipe adorm.

27

Dell s-a dus la recepție și a cerut să vorbească cu Mai Nguyen.

Și-a prezentat actele și, deși s-au ridicat câteva sprâncene, în doar câteva minute certăreață de paisprezece ani a fost adusă din clasă și stătea în fața lui.

Ochii feroce ai lui Mai s-au îngustat când l-au observat pe Dell.

Ce căuta *ăsta* aici?

Era ușor speriată la vederea consilierului cu barbă, dar era și încântată. Nu mai fusese niciodată scoasă din clasă.

Toți adolescenții se holbau la cum era scoasă din încăperea aglomerată. Mai se întreba dacă colegii de clasă presupuneau că era ceva legat de fratele ei dubios.

Trebuia să recunoască, îi trecuse și ei asta prin cap.

Dar nu. Domnul Duke voia să vorbească cu *ea.*

Abia după ce recepționera curioasă i-a lăsat în sfârșit singuri în cămăruța înghesuită (care mirosea de la lucrurile transpirate din cutia plină ochi de obiecte pierdute), consilierul a atacat chestiunea pentru care venise.

A exclamat:

— A dispărut Willow.

Mai nu se dădea în vânt după drame. Cu vocea neschimbată a răspuns:

— Ce vrea să însemne asta?

Dell a simțit cum i se încleștează fălcile.

Fata avea nevoie de o corectare a atitudinii! Ar fi trebuit să fie intimidată de el și totodată să se arate profund îngrijorată de dispariția prietenei.

El nu vedea nici urmă de una sau de alta.

Dell și-a dres glasul și și-a amintit să nu fie prea scorțos.

— O femeie de la Serviciile Sociale a luat-o de la salonul mamei tale. Willow era la sediul lor când a căzut și s-a tăiat la frunte. A avut nevoie de copci și a fost tratată la Urgențe, la spitalul Mercy. Dar acolo, înainte să plece, a zis că se duce până la baie și de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

Ochii lui Mai s-au îngustat.

— Cum adică a căzut?

Ochii lui Dell s-au lărgit. Ce tot trebuia să pună la îndoială faptele?

A încercat să rămână stăpân pe situație.

— A leșinat.

În vocea lui Mai se citea mulțumire.

— Asta nu înseamnă că a căzut. Să cazi e un accident. Leșinul e o chestie medicală.

Dell a scos o bucățică de pastramă rămasă în buzunarul gecii și a mușcat din ea, cu dinții pătați de cafea.

Se blestema în gând fiindcă crezuse că deșteapta asta de soră cu gură mare a băiatului-problemă cunoscut drept Quang-ha o să-l ajute.

S-a pomenit mestecând costița cu un zel gălăgios și zdravăn, sperând că asta îl va face să pară dur, nu doar înfometat.

— Nu contează acum rana. Poate că nu m-am făcut bine înțeles. Problema e că nu e de găsit.

Mai nu și-a putut reține un zâmbet. Willow le trăsese clapa.

— Dumneavoastră ați dus-o la spital?

Dell era ușurat că măcar putea răspunde:

— Nu. Pe mine doar m-au rugat să-i ajut s-o găsim, după ce a dispărut.

Lui Mai îi plăcea că apelase la ea pentru a o găsi pe Willow.

— Probabil că în cele din urmă o să se întoarcă la salon, a zis ea zâmbind. Dar am câteva idei despre unde s-ar fi putut duce mai întâi. Trebuie să-mi semnați o scutire ca să pot pleca de aici.

Lui Dell nu i-a plăcut cum suna asta. Nu era un episod din serialul *CSI: Bakersfield.* Nu erau dintr-odată detectivi parteneri! El voise doar ca Mai să îi dea câteva fire pe care să le poată urma. Atât.

Dell a bălmăjit:

— Păi, nu… nu asta voiam să…

Însă Mai se ridicase deja din scaun și se îndrepta spre ușă.

28

Deschid ochii și îmi dau seama că am în față o pereche de pantofi verzi fără șireturi.

Cunosc picioarele astea.

Unul dintre pantofi mă bate ușor în gheata stângă și-mi dau seama c-o face pentru a doua oară.

Dar sunt înțepenită între scaunul-gogoașă și perete și trebuie să-mi fac loc ca să ies.

După ce mă ridic, o văd pe prietena mea adolescentă, care-mi șoptește:

— Te caută.

Vechiul Eu ar fi fost copleșit de rușine, îngrijorare sau vină.

Dar nu și acum.

Mai mă privește mai atentă.

— Ai copci. Peste cât timp ți le scot?

Mâna mi se ridică, să-mi verifice glabela. Uitasem de atacul elefantului.

Bâigui:

— Sunt făcute din Vicryl, adică acid poliglicolic. Se absorb prin hidroliză. Așa că nu trebuie scoase.

Mai pare să priceapă principiul absorbției.

— Doare?

În clipa asta nu simt nimic între ochi, dar mă doare șoldul de la poziția în care-am stat pe podea.

Iar restul din mine e așa de amorțit, încât habar n-am unde se oprește și începe durerea. Ies de-acolo și mă așez în fund, iar mâna dreaptă mi se duce la obraz.

Mi s-a impregnat modelul cu vârtejuri al mochetei pe jumătate de față. Probabil că am dormit o vreme.

Mai continuă:

— Dell Duke încearcă să te găsească. S-ar putea să fie și un fel de recompensă, că omu-i destul de încins.

Zâmbetul de pe chipul lui Mai e și blând, și răutăcios în același timp.

Admir asta la ea.

Dell sună imediat la Serviciile Sociale și îl aud cum le dă vestea.

E grozav de încântat.

Mă sui în mașină și mă așez pe bancheta din spate cu Mai, de parcă am fi într-un taxi – vezi să nu fim.

Dell are impresia c-o să mă ducă înapoi la Jamison, dar Mai bate din picior, metaforic vorbind.

Spune că trebuie să mergem la un local, Happy Jack’s Pie n’Burger.

N-are nicio șansă în fața ei.

Și nu doar fiindcă Mai zice c-o să deschidă ușa mașinii și-o să sară din mers dacă nu facem ca ea.

Mai îmi șoptește că de fapt n-a fost niciodată la localul cu hamburgeri și plăcinte, dar a trecut de multe ori cu mașina pe acolo și bănuiesc că are impresia, în mod instinctiv, că un loc care îl are pe „happy” în denumire ar putea duce mașina în direcția potrivită.

Zice că vrea să încerce cartofii prăjiți de acolo.

Mai e slabă, dar încep să constat că are un apetit uriaș, mai ales pentru lucrurile care i-au fost interzise în trecut.

Nu spun nimic despre problemele de sănătate pe termen lung asociate cu consumul de cartofi, care are legătură și cu creșterea în greutate a copiilor.

Am renunțat la funcția asta de consilier pe sănătate/ avocat al consumatorilor.

În Happy Jack’s mă așez, cu ochii umflați, lângă Mai, care îmi comandă o felie de plăcintă cu ciocolată și unt de arahide.

Suntem într-un separeu cu un spătar foarte înalt și îmi dau seama imediat că lui Mai îi place aici.

Spune că e intim.

Cu ceva efort, reușesc să comunic în cele din urmă că aș vrea niște apă caldă cu miere și trei linguri de oțet alb. E mai greu decât ar trebui.

Dell își comandă o ceașcă de cafea.

Consilierul școlar când pare foarte fericit, când foarte agitat.

Îi ignor schimbările de dispoziție.

Ignor totul, așa că nu este prea greu.

După ce ne-a venit mâncarea, Dell se ridică și se duce la baie. Dar îl văd trăgând cu ochiul peste umăr înainte să dispară după ușa de la toaleta bărbaților, care scârțâie.

Pe fața lui se citește spaima că am putea fugi.

Nu trebuie să-și facă griji, fiindcă știu sigur că Mai nu pleacă de-aici până nu-și termină cartofii prăjiți.

Iar mie mi s-au cam terminat opțiunile de evadare.

Dar odată ce el pleacă, Mai se ridică de la masă.

O văd vorbind cu ospătărița noastră, care e clar că-i străbunică. Sau cel puțin e destul de bătrână ca să fie. E foarte amabilă. Mă întreb cum i s-ar părea să aibă grijă de un copil de doisprezece ani.

Reușesc să înghit câteva bucățele de plăcintă.

Ciocolată și unt de arahide – în ciuda faptului că mă străduiesc să evit consumul de zahăr rafinat – e o combinație onorabilă.

Însă în clipa asta mâncarea are gust de scândură.

Mai se întoarce și vorbim în vietnameză. Sau, mai exact, Mai vorbește în acea limbă. Eu ascult.

Încă se mai luptă cu mâncarea când Dell se întoarce și o cheamă pe ospătăriță.

Cere nota și ea îi zice:
— Trebuie să aștepți și restul comenzii, puștiule. Nu-i gata încă.
Dell se uită la Mai, care nu afișează nicio expresie.
Mă concentrez pe ideea că cineva îi spune lui Dell Duke „puștiule”.
E o chestie foarte agresivă.
Mai ales dacă femeia mai așteaptă și-un bacșiș bun.
Iar atunci îmi dau seama că ospătărița a făcut ce a vrut din el. Acum Dell pare și mai agitat.
Dar nu fac decât să mă uit lung la plăcinta mea cu ciocolată și unt de arahide din care lipsesc două înghițituri și să mă întreb cum de-am ajuns aici.
Următorul pas din călătoria mea se dovedește a fi tot ideea lui Mai.
Fata află că apartamentul lui Dell are două dormitoare.
Ea vorbește, iar eu îmi dau seama că-i explică de ce familia ei nu are condiții de locuit potrivite pentru mine.
Dell n-are habar de aranjamentul lor cu garajul. Iar ea nu îi spune.
Dar înainte ca el să se dumirească ce se întâmplă, fata își deschide mobilul și vorbește cu mama ei într-o limbă pe care el n-o pricepe.

Peste câteva minute, ospătărița venerabilă se întoarce cu o pungă mare și albă plină cu mâncare de luat acasă.
Mai îi zâmbește dulce și ia punga unsuroasă.
Dell se uită la nota care tocmai a aterizat în fața lui.
Pe lângă mâncarea de pe masă, mai e un pui fript de luat acasă la cină, o farfurie cu pește și cartofi, alta cu fructe proaspete și șase murături.
Dell termină plăcinta mea, în timp ce ospătărița îi folosește cardul.
Iar el nu pare deloc bucuros.

Părinți adoptivi.
De asta am nevoie.
Am studiat astrofizica și chiar și sistemele de colectare a gunoiului în aeronave, dar nu m-am gândit niciodată la procedura de acordare a custodiei sau tutelei unui minor în statul California.
Viața, îmi dau seama acum, e doar o lungă mărșăluire pe un câmp minat și nu știi niciodată la ce pas o să sari în aer.

Acum sunt înapoi la Jamison.
Vorbesc despre mine în celelalte camere.
Și, deși e imposibil din punct de vedere fizic, îi aud.
Am fost lăsată în biroul asistentei.
Nimeni nu vrea să leșin din nou.

Elefantul atacator era tot acolo, în partea din față a sălii de așteptare. Am avut grijă să mă feresc de el.

Acum stau pe un pat de examinare într-o cameră întunecată. Hârtia aceea albă și foșnitoare de sub mine înseamnă că efectiv nu pot mișca un mușchi fără să scot niște sunete ca de chipsuri.

Din fericire, sunt expertă în nemișcare.

Prietenii mei stau afară, în parcare.

Îi pot vedea prin spațiile goale ale jaluzelelor.

De la distanță, par ciudați.

Corpurile le sunt prea apropiate și stau foarte țepeni.

Soarele după-amiezei din Bakersfield bate încă puternic, ricoșând din mașini și asfalt. Orice om întreg la minte ar sta înăuntru, în clădirea cu aer condiționat.

O văd pe Mai negociind.

Vorbește cu mama ei. O să aflu mai târziu că spune:

— O să dăm adresa lui. Iar mai încolo, când vin în vizită, putem să ne ducem la el și să facem să pară că locuim acolo.

Văd că Pattie tace și are o figură ursuză. Dell nu pricepe ce se întâmplă de fapt. Mai vorbește foarte repede:

— Dacă nu facem asta, o s-o țină aici. Iar apoi o bagă în vreun orfelinat. O să ajungă cine știe unde, cu oameni pe care nu-i cunoaște. O să fugă iarăși!

Mai își privește mama în ochi:

— Are nevoie de noi.

Mă uit cum Pattie întoarce privirea și se uită la mâinile mici ale lui Dell. Consilierul își roade unghiile.

Bănuiesc că ei asta i se pare insuportabil. Se uită la pielițele lui și pot să văd că vorbește. Probabil că spune:

— Nu vreau să fiu implicată.

E ciudat că spune asta, fiindcă a luat autobuzul și a venit la Jamison de îndată ce a auzit c-am dispărut din spital.

Dacă chiar nu voia să fie implicată, atunci ce caută aici?

Apoi Pattie expiră profund și își încrucișează brațele într-un mod care vrea să arate o poziție categorică.

Cunosc bine acea postură.

Așa făcea mama mereu când avea ultimul cuvânt.

S-a luat hotărârea.

Voi fi predată oficial vechilor prieteni de familie: familia Nguyen.

Temporar. Doar pentru acum.

Dar mai există și altceva decât Acum? Mai *exista* și Atunci. Dar lumea aceea a fost distrusă într-o intersecție.

Aud cum se discută detaliile tehnice.

La Jamison, lumea crede că familia Nguyen locuiește în Grădinile Glenwood, adică unde stă Dell.

Tot ce se hotărăște astăzi este TEMPORAR.

Din nou. Ca să ne fie clar tuturor.

Temporar. Scurt. Nu permanent. Provizoriu. Trecător. Pe termen scurt. Interimar.

Pricepem cu toții.

Aranjamentul temporar înseamnă că trebuie să merg la Jamison o dată pe săptămână. Și voi continua să mă întâlnesc cu Dell Duke, consilierul meu.

Am fost scutită de școală o vreme, fiindcă le-am zis că nu vreau să merg. În clipa asta nimeni nu vrea să mă oblige să fac nimic. Se tem că voi fugi iarăși.

Dell Duke a fost de acord să mă supravegheze cu lecțiile de acasă. Arată vinovat când îl întreabă cum mă descurc la școală.

Mă gândesc că o să le zică ceva de teste și de motivul pentru care am început să fac consiliere cu el, dar nu le zice.

Nu-mi pasă dacă spune adevărul sau minte.

Toate mă duc în același loc.

Dell ne duce cu mașina înapoi la Unghii fericite.

Toată lumea e epuizată și nu zice nimic.

Pattie Nguyen a semnat fel și fel de documente acolo. Cine știe cu ce a fost de acord.

Vechiul Eu ar fi citit fiecare cuvânt din actele acelea. Noului Eu nu-i pasă deloc.

Am scăpat de acolo, doar asta contează.

În Bakersfield lumina soarelui face lumea să pălească, mă uit pe geam și totul e ca o copie a originalului.

Totul e veșted.

Totul arată de parcă ar fi ușor de distrus.

Când ne întoarcem la salonul de manichiură, sunt surprinsă să văd că mi se pare familiar.

Mirosul puternic de ojă colorată se simte încă de pe trotuar, chiar și cu ușa închisă.

Sunt sigură că e carcinogen.

Înainte ca lumea să-mi fie distrusă, lucrul acesta m-ar fi îngrijorat.

Acum inhalez puternic și țin aburul nociv în plămâni.

Dați-mi-l. Pe tot. Dați-mi-l mie.

Dell mai stă o vreme, dar nu face decât să încurce. Pot să-mi dau seama că e satisfăcut când în sfârșit își ia la revedere și se duce la mașină.

La Jamison i-au mulțumit o grămadă de oameni.

Iar el pare un om căruia nu i s-a mulțumit foarte des.

E dezlegat la un pantof, dar, cu burta deschizând calea, are un pas mai vioi.

Nu mai văd nimic, și totuși remarc.

Conform lui Pattie Nguyen, care pare să fi avut parte de destule răni la viața ei, activitatea și un pahar de apă vindecă aproape orice, dacă îi acorzi timp.

Așa că mă pune să beau două pahare cu apă.

Apoi se așază lângă mine și zice:

— O să te ajut să îți găsim un loc bun. Nu o să-i las să te ia până nu reușim. Ai cuvântul meu. O să stai aici până găsim răspunsul.

Aș vrea să-mi exprim recunoștința, dar nu pot.

Fiindcă nu pot exprima nimic.

Doar încuviințez dând din cap.

Pattie se ridică de la masă și începe să pună sticluțe mici și pătrate de ojă în dulapul din fundul salonului.

De obicei, oamenii găsesc câte-un adăpost pentru câinii vagabonzi sau pentru bătrâni, când aceștia nu mai pot să urce scările sau să folosească deschizătorul de conserve.

Dar să găsești un loc bun pentru un copil pare mult mai greu.

29

Se ține o slujbă de comemorare pentru părinții mei, la un centru cultural din cartier, în a doua sâmbătă după accident.

Dell mă duce acolo cu mașina și mă însoțesc Mai și Pattie. Quang-ha are alte planuri și îl văd cum pleacă pe alee cu ceva ca niște clești de tăiat sârmă în rucsac.

Lenore ne așteaptă la centrul cultural și o văd și pe infirmiera de la Jamison care m-a ajutat când m-am lovit la cap.

Nu mă pot uita la ele.

Nu mă pot uita la nimeni.

Când intrăm pe ușa din față, Mai mă ia de mână. E caldă.

E mai frig decât de obicei și o mulțime de fețe, majoritatea necunoscute, se împing prea aproape de mine, zicându-mi într-un fel sau altul cât de rău le pare.

Nu sunt sigură că pot să respir. Aerul mi se lipește în partea de sus și de jos a plămânilor.

Mă așază în primul rând.

Evenimentul e organizat de muncitorii din sindicatul din care făcea parte și tata și vor vorbi trei oameni.

Nu aud o vorbă din ce spun.

Pe un șevalet de lângă podium este o fotografie cât un afiș cu mama și tata, făcută mai demult, când tata avea păr și mama era foarte slabă.

Se țin pe după umeri și râd.

Știu poza.

Stă înclinată pe biroul mamei mele, într-o ramă făcută din scoici.

Îmi amintesc că am întrebat-o pe mama, când eram mai mică, de ce erau așa de fericiți în fotografie, iar ea mi-a răspuns că erau așa fiindcă știau că-ntr-o bună zi voi apărea eu în viețile lor.

Nu era logic, dar avea noimă.

După slujbă, toată lumea primește câte-un balon alb și suntem dați afară.

Pe baloanele umflate cu heliu scrie cu litere mov dolofane JIMMY ȘI ROBERTA.

Ideea e să le dăm drumul în timp ce un tip în costum (dar care poartă sandale cu șosete albe) cântă ceva cum că dragostea e răspunsul la toate.

Mă uit îngrozită.

Știu sigur că guguloaiele astea de cauciuc o să ajungă să se încurce prin cablurile electrice.

O să ajungă în râuri și pâraie, unele o să călătorească chiar și kilometri întregi până în ocean, unde se vor îneca peștii cu ele și vor pune în pericol viața mamiferelor marine.

Dar nu-mi pot găsi vocea ca să fac ceva să împiedic aceste viitoare calamități, cauzate de cineva care a avut ideea inspirată de a lansa aceste arme rotunde și lucioase.

Văd cu coada ochiului un copilaș care refuză să dea drumul premiului cu heliu.

Părinții lui reușesc în cele din urmă să îi tragă panglica din pumnul strâns.

În timp ce micuțul de patru ani plânge distrus, știu că el este singurul de aici care înțelege.

În ziarul local apare un articol mic cu o poză de-a mea cât un timbru și se deschide un fond pentru educația mea viitoare.

Angajatorul tatălui meu face o donație generoasă.

Mai sunt și alți oameni pe lista donatorilor, dar numai nume pe care le-am auzit și nu le pot asocia cu fețe pe care să le recunosc ușor.

Singura persoană pe care o cunosc este Jairo Hernandez, de la compania Mexicano Taxi.

Îi scriu lui Jairo un bilet de mulțumire, iar el sună la salonul Unghii Fericite. Au trecut două săptămâni și jumătate de la accident. Am folosit hârtie cu sigla de aici așa că el a bănuit că cei de-aici ar putea ști unde sunt.

Pattie este surprinsă că un bărbat vrea să vorbească cu mine.

Îi explic că e un vechi, mare prieten. Chiar îmi *este* prieten. Și e mult mai mare ca mine. Așa că nu mint. Jairo întreabă ce fac, iar apoi spune:

— Vreau să mă suni dacă ai nevoie să te duc undeva.

Eu zic:

— Mulțumesc. Așa o să fac.

Apoi tăcem timp îndelungat, dar știu că n-a închis. Pattie mă privește, așa că dau din cap ca să nu pară că ascult doar o tăcere. În cele din urmă spun:

— V-ați înscris la școală?

El zice:

— Încă nu.

Și apoi întreabă:

— Dar ție cum îți merge la școală?

Aș putea să zic bine și gata, dar parcă n-ar fi corect, așa că spun:

— Am luat o pauză.

Iar el:

— Și eu.

Adaug:

— Dar azi mă duc la bibliotecă. Poate că e și ăsta un fel de început.

Închid, iar mai târziu, după-amiaza, o întreb pe Pattie dacă pot să mă duc la Beale. Spune că da.

Odată ce intru în clădire, mă duc sus și găsesc locul din spatele scaunului-gogoașă. Mă târăsc acolo, dar nu adorm. Însă stau și mă uit la lume din acest loc protejat.

Biblioteca are obișnuiții ei.

Mulți vorbesc singuri.

Dar o fac încet, fiindcă aici liniștea e obligatorie.

După ce trag un pui de somn destul de lung, mă întorc la primul etaj.

Camera computerelor este locul cel mai frecventat din clădire.

Sunt surprinsă, dar mulți dintre oamenii de care aș crede că-s fără adăpost (după volumul de lucruri pe care sunt obligați să le lase jos, la recepție) intră pe internet.

Văd că-și verifică pagina de Facebook.

Mă uit la oamenii ăștia cum se uită la poze și la același fel de înregistrări video ca și adolescenții cu mutre plictisite care apar după terminarea orelor.

Nu-mi dau seama de ce, dar asta este liniștitor.

Mă duc afară și stau pe trepte.

Nu aștept.

Doar stau.

Timpul există doar în mintea mea.

Pentru cineva în doliu, mersul înainte este o provocare.

Fiindcă, după o pierdere extrem de grea, vrei să mergi înapoi.

Poate că din cauza asta nu pot să calculez acum nimic. Pot să socotesc doar spațiul negativ.

Acum sunt pe altă planetă.

Nu vorbesc decât când sunt absolut nevoită.

Altminteri, fac tot ce pot ca să fiu invizibilă și să nu stau în calea nimănui.

Indiferent cât se străduiesc, alți oameni nu pricep, fiindcă sunt incapabilă să comunic.

Și iată de ce cea mai profundă formă de durere se manifestă ca o tăcere.

Când nu e la școală sau cu prietenele, Mai îmi vorbește despre viața ei.

Ascult. Dar nu răspund.

Îmi petrec cel mai mult timp cu Pattie.

Ea e mereu cu mine.

Iar simpla prezență contează în proporție de nouăzeci și nouă la sută atunci când lumea ta e distrusă.

Știu sigur că Quang-ha mă urăște.

Dar n-am nicio problemă cu asta.

N-am adus nimic bun în viața lui. Acum trebuie să aștepte mai mult până intră la baie, iar apa fierbinte de la duș se termină mai repede.

Am încercat să fiu ultima la toate, dar uneori nu-mi iese.

Nu vreau să provoc necazuri, așa că n-am zis că sunt vegetariană. Dau puiul sau bucățelele de porc într-o parte, iar apoi le pun într-un șervețel și la sfârșitul mesei le arunc pe furiș la gunoi.

Știu că mănânc bucățele de carne care scapă acestei proceduri dramatic de simple, dar principiul hotărârii mele este intact, chiar dacă realitatea e compromisă.

Toată realitatea, concluzionez, este un malaxor în care speranțele și visurile sunt amestecate cu teamă și disperare.

Numai desenele animate, basmele și felicitările au sclipici la final.

Dar cumva reușesc să trec de prima lună.

Mă îmbrac și mă spăl pe dinți când mi se spune s-o fac.

Și trăiesc senzația zdrobitoare a pierderii totale, care e vidul.

Viața mea a fost golită de orice sens.

Mă forțez să mă gândesc la orice altceva în afară de acel unic lucru la care mă gândesc de fapt mereu.

Iar asta e atât de epuizant, încât dorm mai mult ca oricând.

Sunt o umbră.

Nu mai visez în culori.

Nu mai număr din 7 în 7.

Fiindcă eu nu mă mai număr în această lume nouă.

30

Era întuneric când Dell a ajuns acasă, în Grădinile Glenwood.

Singura verdeață din preajma blocului era în curte.

Iar aceasta se afla pe un petic circular acoperit cu cioburi de piatră vulcanică decorativă care îi dădeau dureri de picioare chiar și atunci când avea pantofi cu talpă groasă și nu încerca decât să o taie pe scurtătură până la casa scării mereu-ciudat-mirositoare.

Terenul minat cu rocă poroasă era presărat cu buruieni încăpățânate, înarmate cu ghimpi ascuțiți care treceau prin folia ieftină de plastic negru și subțire de sub bucățelele de lavă cărămizie. Spinii înțepau gleznele expuse, dezgolite, ale lui Dell și făceau să curgă picături de sânge.

Nu existau văi naturale în Bakersfield. Acesta era un loc plat și uscat pe care doar sistemele de irigare îl înverzeau.

Poate că de aceea atât de multe blocuri din oraș aveau denumiri de sanctuare pline de ferigi, umede și împădurite.

Era „dovada dorului de un climat umed” – cel puțin așa îi spusese Willow atunci când îl întrebase prima oară unde locuia, iar el îi răspunsese, trebuia să recunoască, dându-și aere: „În Grădinile Glenwood”.

Acum pornise pe scări până la etajul al doilea, fiindcă liftul, impus prin lege, nu funcționa niciodată.

Dell încerca disperat să facă bilanțul evenimentelor din ultima lună, lungă și provocatoare.

La o lună după accident (așa cum prevăzuse și el), șeful îi ceruse să vadă dosarul pe care i-l făcuse lui Willow Chance.

O fi găsit Dell puștoaica pierdută în ziua când ea fugise de la Spitalul Mercy, dar n-a fost considerat erou pentru mult timp.

Acum, după câteva săptămâni, se temea. Recunoștea acest fapt, fie și numai în sinea lui.

Îi dăduse toate testele de evaluare posibile lui Willow, de la testul de trei, patru ore pentru admiterea la Medicină, până la paisprezece dintre cele douăzeci de teste SAT pentru admiterea la facultate.

Și fata le luase cu brio pe toate.

Însă el hotărâse să nu predea și aceste materiale.

I-a trimis șefului un simplu formular electronic care nu dezvăluia mai nimic despre fată.

Cine știe cum, se pomenise împotmolit în atâtea straturi de minciună:

Willow Chance nu era dintre cei care trișau.

Pattie Nguyen nu era o veche prietenă de familie.

Familia Nguyen nu locuia în Grădinile Glenwood. (De ce nu puteau folosi adresa lor?)

El nu făcea lecțiile acasă cu ea (așa cum ar fi trebuit).

Și nu fusese niciodată, sub nicio formă, un consilier devotat.

Willow mergea pe jos de la salonul de manichiură la birourile inspectoratului în fiecare zi de marți.

Ajungea mereu la timp.

Dar acum nu mai făceau teste și nici nu mai analizau piețele, ci ședeau în tăcere.

Dell încerca să găsească lucruri care s-o motiveze sau măcar să-i ușureze suferința, dar până acum nu reușise.

Ieri Willow venise aici și, vreme de patruzeci și cinci de minute (care păruseră patruzeci și cinci de ore), Dell se chinuise cu un puzzle de lemn dintr-o mie de piese, cu borcane de drajeuri.

Willow nu așezase nici măcar o piesă.

Dar el își dădea seama că nici nu încerca.

Iar el chiar nu se descurca cu jocurile de puzzle, așa că era un chin pe toate planurile.

După ce-a plecat fata, Dell a deschis computerul și a scris un raport.

Știa că acum era sub observație. Iar dacă exista un lucru pe care Dell să-l priceapă, acela era că nu se descurcă deloc bine când e supravegheat.

Greșise legându-se la cap cu copila asta genială.

Fiindcă era mult mai ușor să-și facă treaba și să nu-i pese de nimic.

Iar acum îi păsa de toate.

Pattie Nguyen nu s-a înscris la niciun curs necesar pentru părinții adoptivi și nici nu s-a dus la acele sesiuni de grup care i se oferiseră.

Avea de gând s-o facă.

Dar, cine știe cum, trecuseră mai mult de patru săptămâni și ea avea treburi mai importante de făcut decât să se vadă cu Lenore Cole, asistenta socială a lui Willow.

În vreme ce bezna cerului de toamnă pătrundea apăsătoare prin vitrina salonului, Pattie s-a uitat la calendar.

Se stabilise o audiere la tribunal, un judecător avea să dea o sentință cu privire la soarta lui Willow în decurs de două luni.

Dar Pattie a concluzionat că nu era cazul să se gândească azi la viitor.

Azi era ziua potrivită să comande mai multe nuanțe de ojă roșie.

A luat noul catalog al celui mai de încredere furnizor și a încercuit o nuanță care i se părea că ar fi apreciată de Willow.

Se numea „roșu fericire”.

Și, făcând asta, Pattie s-a simțit o idee mai bine.

31

Aici se vorbește vietnameză.
Le pot înțelege pe manichiuriste, chiar și pe cele care vorbesc repede.
Nu șușotesc niciodată despre unghiile clientelor.
Vorbesc despre viețile lor.
În timp ce ele pilesc, șlefuiesc și vopsesc, eu le ascult poveștile, care sunt aproape mereu despre soți, copii și ceilalți membri ai familiei.
Multe sunt legate între ele. Veri și surori. Soacre și nurori.
Sunt un trib.
Femeile nu știu că-mi face rău ce aud. Fiindcă, deși se vaită de bărbații răi sau de copiii leneși, pentru mine e dureros să văd cât de puternice sunt legăturile.
Dintre ele.
Dintre ele și familiile lor.
Și lume.
Aceste femei se înfășoară în poveștile lor din clipa în care intră pe ușă și până-n clipa când pleacă, la capătul zilei.
Folosesc cuvintele pentru a construi ceva la fel de real ca o pânză.
Și, în timp ce se vaită de una sau alta cu voce joasă, sunt unite prin legături de sânge, împrejurări și experiențe comune.
Fac parte din ceva mai mare decât propria lor persoană.
Chiar dacă nu își dau seama.
Dar eu îmi dau.
Am văzut copaci care supraviețuiesc unui incendiu.
Scoarța le e arsă și brațele lor sunt ramuri moarte.
Însă ascunsă înăuntru, sub acel schelet, există o forță care lansează deodată o singură izbucnire verde în lume.
Poate că, dacă am noroc, mi se va întâmpla și mie așa într-o zi.
Însă deocamdată nu-mi pot imagina una ca asta.

Pattie stă la recepție.
Totul aici e alb. Zona recepției. Scaunele manichiuristelor. Podeaua.
Alb = curat.
Sunt destul de sigură că Pattie ar fi mulțumită dacă ar dispărea toate celelalte nuanțe din lume, cu excepția culorii roșu.
Așa vede ea lucrurile.
Are programări, reguli și metode și face zi de zi tot ce poate ca să le impună lumii, câte o unghie ciobită reparată, rând pe rând.
Mama folosea vechea vorbă „Există un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său”. Dar nu o punea și în practică.
Pattie o aplică.

Aș zice că, exceptându-mă pe mine, care stau în fundul acestui salon, a câștigat bătălia.

Pattie adună ceva pe un calculator când sună telefonul. După ce salută, o aud:

— Astăzi?

Mă uit înspre ea, fiindcă acum sunt expertă în vocea ei și, deși aceasta este neutră și rece, tot detectez ceva diferit.

Persoana de la celălalt capăt al firului vorbește încontinuu.

Pattie aruncă o privire în fundul salonului și ochii ni se întâlnesc.

Trebuie să fie apelul prin care se descotorosește oficial de mine.

O aud zicând:

— Lucrez până la șase și jumătate.

Pattie se uită pe fereastră. Acum se chinuie.

Vreau să îi ușurez treaba. Mă ridic din locul meu din spate și împăturesc tapiseria. Îmi închid computerul și îmi scot ochelarii.

Inspir profund.

Știu că am fost o pacoste. Am încercat să fiu invizibilă, dar simpla mea prezență aici a schimbat dinamica situației.

Quang-ha era supărat înainte, dar acum e un vulcan când traversăm pe alee seara, ca să ajungem la garaj.

Mai afișează o figură senină, dar până și ea pare obosită de întregul aranjament.

Trebuie să-i ușurez situația lui Pattie.

A fost bună cu mine.

Așa că mă întorc cu fața la ea și mă străduiesc să zâmbesc.

Vreau ca acest zâmbet să-i spună că îi sunt recunoscătoare pentru ce-a făcut pentru mine.

Vreau să-i spună că îmi pare rău că-s distrusă.

Vreau să-i spună că îi înțeleg situația.

Așa că încerc. Chiar încerc.

Dar dinții mi se lipesc de buze și întreaga gură îmi tremură.

Pattie îmi vede rânjetul oribil și se întoarce.

Vocea îi tremură și-mi spune:

— N-o să ajungem acolo înainte de șapte fără un sfert. E prea târziu?

Pattie închide și imediat formează un număr.

Calmul este una dintre marile ei calități. Și și-l păstrează. Oarecum.

Poate că așa se întâmplă când ai trecut prin multe. Ți se tocesc toate muchiile, ca la cioburile de sticlă din mare.

Ori așa, ori te faci țăndări.

Bakersfield se află la două sute de kilometri de Oceanul Pacific, dar am mers doar de două ori cu părinții acolo, cu mașina, chiar lângă Santa Maria.

Pentru o scurtă perioadă de timp, am fost obsedată de studierea oceanului, fiindcă acesta ocupă mai mult de șaptezeci la sută din planetă.

Dar în cele două rânduri când l-am văzut, m-am temut. Curentul imprevizibil și sistemul complex și vast al vieții sălbatice care locuiește în adâncurile apei clocotinde m-a înfiorat.

Literalmente.

Eram un corp plin de înțepături.

Așa că admir calmul lui Pattie.

Știam că n-o să pot sta mult aici.

Iar azi e dovada.

Acum mă surprind așteptând mereu veștile rele.

Așa că-i aproape o ușurare că le-am primit.

Merg la recepție. O aud pe Pattie zicând:

— A sunat o femeie de la Protecția Copilului. Fac o vizită la domiciliu. Astăzi.

Odată ce m-am apropiat, mă țintuiește cu privirea și apoi apasă un buton, și deodată se aude vocea lui Dell Duke din difuzorul telefonului:

— Păi, e destul de clar că nu locuiți la mine-acasă!

Pattie ridică din umeri și zice:

— E doar temporar.

El zice:

— De ce-am folosit adresa mea? Casa voastră ce-are?

Pattie ignoră întrebarea. Zice:

— Haideți să începem prin a vă vedea apartamentul.

Îl aud pe Dell trântind ceva. Oare a dat cu pumnul în fișet? Cu capul de birou?

— Dar nu pot să plec pur și simplu. Trebuie să-mi iau o zi de concediu medical sau…

Pattie apasă pe butonul difuzorului și vocea lui Dell dispare. Apoi zice:

— Haideți să ne luați. O să vă așteptăm.

Pune receptorul în furcă și se întoarce la treabă. Zice din nou, așa, nu către cineva anume:

— Temporar.

32

Nu peste mult timp, Fordul lui Dell intră virând brusc în parcare. Se dă jos din mașină de parcă i-ar fi luat părul foc.

Ar trebui să mă agit ca Dell, dar mă pomenesc imitând atitudinea lui Pattie.

Mi s-au tocit muchiile.

Sunt sticlă de mare.

Dacă te uiți foarte bine, poți să vezi prin mine.

Nu se discută cine știe ce.

Mă sui, împreună cu Pattie, în mașina lui Dell și traversăm orașul.

Peste zece minute ajungem pe Heptad Lane la nr. 257.

Ridic privirea spre bloc. Pare să fie o clădire construită de un antreprenor orb care n-a apelat la serviciile unui arhitect.

Proporțiile sunt absolut anapoda, și nu fiindcă s-au dorit a fi interesante.

Zici că cineva a luat o cutie enormă, a vopsit-o în culoarea bacteriei *serratia marcescens* (care e roz, lunguiață și se dezvoltă prin băi) și a făcut niște găuri pe fiecare latură.

Într-un fel, nu sunt surprinsă că Dell locuiește aici.

Îl urmăm pe consilier și urcăm pe o scară întunecată până la etajul al doilea, unde deschide o ușă. Acum bombăne:

— Nu mă așteptam la musafiri. Nu-s pregătit de vizitatori. Trebuie să strâng câte ceva…

Iar apoi intră iute, ca un hamster dresat, printr-un hățiș ireal de lucruri.

Auzim o ușă închizându-se într-un hol nevăzut.

Mă întreb ce trebuie să ascundă, fiindcă și aici, în sufragerie, sunt destule care ar trebui să-l îngrozească.

E clar, Dell Duke face parte din categoria acelor oameni care nu pot să arunce din lucruri.

Poate că nu are chiar disposofobie, adică nu adună compulsiv, dar joacă pe același teren.

Vechiul Eu ar fi savurat din plin ocazia de a observa îndeaproape o asemenea afecțiune emoțională complexă.

Dar nu și acum.

Eu și Pattie stăm la intrare și ne holbăm la vrafurile de ziare, reviste și corespondență care împrejmuiesc mobilierul de grădină luat la preț redus, care are, zic eu, exact culoarea ochilor unui iepure alb.

Roz cu un strop de galben.

Setul complet – cu denumirea „somon masculin” scrisă pe eticheta producătorului, care se ițește dintr-unul dintre scaunele metalice ieftine – a imprimat niște cercuri clare pe mocheta care acoperă podeaua dintr-un perete în altul.

Intru mai mult în cameră, în așa fel încât Pattie să poată închide ușa, și mă pomenesc lângă o umbrelă de plajă, încă ambalată în folia de plastic.

E sprijinită de perete.

Îi simt tristețea.

Mă strecor pe urmele lui Pattie, pe o potecă îngustă, spre bucătărie.

Pe majoritatea suprafețelor sunt turnuri de caserole folosite în cuptorul cu microunde, clătite în grabă. Într-o parte, mai încolo, văd coloane instabile de cești de unică folosință roșii.

Îmi dau seama că n-am prea văzut cum trăiesc alți oameni.

Nu mai văzusem niciodată genul de aranjament în garaj care slujește drept casă familiei Nguyen și, privind acest loc, înțeleg limpede că există nenumărate stiluri de viață de care n-am avut habar.

Dell Duke are un stil aparte.

Dacă asta-i ce se vede, atunci sunt curioasă să mă uit într-un dulap.

Pesemne că și Pattie se gândește la asta, fiindcă iese din bucătărie și se întoarce în holul strâmt, prin talmeș-balmeșul din sufragerie.

O urmez.

Dar destul de prudentă.

Pare să fie genul de loc unde-ar putea apărea pe neașteptate un animal exotic – genul acela ilegal, pe care-l cumpără oamenii, dintr-un moft, din încăperile dosnice ale petshopurilor, și pe care-l abandonează apoi pe o alee fiindcă are ghearele prea ascuțite sau pentru că necesită prea multă hrană.

Ușa de la primul dormitor este închisă, dar asta n-o oprește pe Pattie să rotească mânerul și s-o deschidă.

Îl vedem amândouă pe Dell cum înghesuie un sac de dormit slinos într-o pungă de plastic.

Dar nu e niciun cadavru sau așa ceva.

Cel puțin, nu la vedere.

E doar o cameră super dezordonată.

Cărți de benzi desenate și reviste sunt împrăștiate lângă patul care n-are nici așternuturi, nici saltea.

Gâturile sticlelor de vin goale se ițesc dintr-un coș de gunoi de metal (genul de coș care ar trebui să stea afară), în colț.

Lui Pattie nu-i ia decât o secundă ca să dibuiască mânerul dulapului.

Dell strigă:

— Nu!

Dar e prea târziu. Pattie a deschis ușa din stinghii, ca un oblon, și acum se vede un zid de lenjerie.

Sunt cu sutele.

Cândva îmi plăcea să estimez cantitățile, dar nu și acum. Știu cu certitudine că în trecut asta m-ar fi interesat foarte tare.

Pattie face un pas înapoi, iar Dell bălmăjește:

— N-am… n-am mai ajuns de mult la spălătorie!

E foarte puțin spus. Pattie se uită la Dell, apoi la lenjerie și apoi la mine.

Pare evident că n-avem nicio șansă să pară că Pattie și copiii ei locuiesc aici.

Dar greșesc.

Nu știu sigur ce anume i-a aprins fitilul, poate că dimensiunea provocării.

Suntem iarăși în Fordul prăfuit al lui Dell, îndreptându-ne acum (sub îndrumarea lui Pattie) către Armata Salvării, pe strada Ming.

Peste câteva minute stăm cu toții în picioare la recepția magazinului cu articole second-hand.

Pattie a ales o măsuță roșie cu patru scaune de bucătărie oarecare, o sofa de culoarea lămâii și un scaun de piele care se rotește în cerc complet.

Are și etichetele unui pat metalic cu saltele, care pare să fi aparținut cândva unui entuziast din armată. Abțibilduri uzate cu SEMPER FI, mottoul marinei americane, acoperă mare parte din barele metalice.

Abia când scoate cardul, Dell îndrăznește să întrebe:

— Și cum o să ducem toate astea la mine?

Fără nicio explicație, Pattie iese pe ușa de sticlă direct pe trotuar, lăsându-l pe Dell să încheie tranzacția.

Dell și cu mine o găsim stând afară, pe trotuar, lângă o camionetă pe care scrie VĂ MUTĂM.

Pe cei doi bărbați care coboară ca să ne ajute îi cheamă Esteban și Luis. Se pricep grozav la transportat lucruri.

Nu le ia mult timp până urcă și fixează toată mobila în camioneta cu aspect foarte uzat.

Când ajungem la Grădinile Glenwood, cei doi bărbați cară totul pe scări până la apartamentul lui Dell fără un strop de sudoare.

Pattie supraveghează totul.

Dell se ține deoparte.

Eu sunt observatorul tăcut.

Acum nu mai trebuie decât să ne descotorosim de gunoaiele lui.

Pattie îi pune lui Dell o listă în mâini și-l trimite la piață.

Odată ce el a plecat, mă așază în șir cu Luis și Esteban, așa încât formăm un lanț uman.

Nu suntem decât patru, dar, folosind această metodă străveche de transport, gunoiul adunat în luni de zile părăsește clădirea.

Dell se întoarce peste două ore și majoritatea chestiilor lui sunt acum la tomberoanele clădirii. Spune că plănuia să le ducă la centrul de reciclare.

Dar știu că minte.

Nu pare supărat că i-am aruncat lucrurile, așa că bănuiesc că nu-i colecționar compulsiv.

Are doar o problemă cu ordinea.

33

Mai rămânea după ore în fiecare vineri, ca să participe la un program pentru adolescenții vulnerabili.

Nu le zicea așa, însă. Le zicea „elevi cu dotări speciale".

Dar bineînțeles că ea știa.

Citise broșura care descria înființarea proiectului. Era pe biroul Șefului de Echipă în ziua primei întâlniri, așa că nu prea comitea o indiscreție.

Era curioasă la ce anume o considerau ei vulnerabilă.

O dată pe săptămână, doisprezece copii selectați se întâlneau la biblioteca școlii ca să discute totul, de la alegerea facultății pe care o vor urma până la importanța spălatului pe dinți.

Astăzi, o femeie vorbea despre consumarea legumelor verzi și despre desfășurarea de activități extracurriculare, pentru a avea un curriculum vitae mai consistent.

Când a terminat, toți au primit niște bilețele. La finalul programului, acestea se puteau transforma în premii sau așa ceva. Șefa Echipei nu s-a exprimat clar în privința asta.

Mai și-a umplut rucsacul cu cărți noi de la biblioteca școlii și a pornit spre stația de autobuz.

Cei mai mulți dintre copiii care nu erau „vulnerabili" aveau mașinile lor cu care mergeau acasă sau părinți care îi luau.

Așadar, s-a gândit Mai, poate că vulnerabilitatea ei se referea la riscul de a merge cu autobuzul.

În stația de autobuz din fața școlii era un rond de flori cu cei mai rezistenți trandafiri din Bakersfield.

Sau cel puțin așa se gândea Mai când privea tufele cu spini. Unul dintre puținele lucruri pe care le spusese Willow în ultima lună era că într-o grădină puteai vedea tot ce se întâmplă în viață.

După părerea ei, dacă o plantă era într-un sol acceptabil și avea soare și destulă apă, se putea ivi la un moment dat un boboc. La început, mic și foarte verde.

Uneori gândăceii mănâncă din boboc, făcând găuri dinspre exterior, dar, dacă nu pătrund prea adânc, acesta înflorește.

Și atunci lumea vede floarea.

Cu vremea, petalele exterioare încep să se încrețească, pornind de la vârfuri. Atunci forma nu se mai poate menține și floarea se deschide tot mai mult și până la urmă se lăbărțează.

Trandafirul este acum afectat de ploaie și vânt sau chiar de soarele fierbinte.

Petalele se usucă în cele din urmă și se desprind, căzând la pământ.

Rămâne doar un bulb rotund, care e craniul. Iar cu timpul cade și acela, reîntorcându-se în pământ.

Era o lecție aici, îi explicase Willow, ca în toate poveștile care-i fuseseră spuse de alții, despre viață, moarte sau etapele

intermediare.

Ce a fost trandafirul înainte de a fi trandafir?

A fost pământul, și cerul, și ploaia, și soarele.

Și unde era trandafirul odată ce dispărea?

Se întorcea, își imagina Mai, în acel întreg mai mare care ne înconjoară pe toți.

Pe Quang-ha nu-l luase nimeni niciodată de la școală, așa că atunci când mașina lui Dell Duke s-a oprit cu un scrâșnet chiar lângă picioarele lui, s-a speriat.

Geamul plin de urme s-a lăsat în jos și Dell a strigat:

— *Hei!*

Băiatul și-a simțit tot corpul încordat. Nu-l strigi cu „Hei” pe cineva pe care-l cheamă „Ha”.

Iar apoi Dell a strigat:

— Urcă! Avem treabă multă!

Quang-ha nu s-a urnit.

— Care-i treaba?

Dell s-a întins și a deschis ușa.

— Întreab-o pe maică-ta. Ea face toată învârteala.

Dell nu i-a explicat cine știe ce; doar că Pattie și Willow erau acasă la el și-i rearanjau apartamentul ca să pară că locuiau ei toți acolo.

Lui Quang-ha i se părea cam dubios.

Dar a sunat-o pe mama pe mobil și ea i-a zis să aducă ce-aveau nevoie pentru gătit din garaj.

Trebuia să mai aducă și pături, cearșafuri și niște lucruri din baie.

Era destul de sigur că e cea mai tâmpită idee din lume, dar a traversat aleea și l-a luat și pe consilierul transpirat cu el.

Vreme de mai mult de o lună, Quang-ha dormise în aceeași încăpere cu o persoană complet străină. Poate că în sfârșit se luau măsuri în privința asta.

Dell stătea în pragul garajului și se holba.

Nu era de mirare că folosiseră adresa lui! Locul ăsta nu părea nici măcar în conformitate cu legea.

Dell presupusese că locuiau și ei într-o casă sau măcar într-un apartament adevărat. Așa că era șocant.

Atunci de unde atâta tupeu pe femeie?

După ce el și Lupul Singuratic (care de fapt era posibil să fie un Trăsnit) au pus în camioneta lui Dell o mașină de făcut orez, un vas de gătit cu aburi, din bambus, un wok, șase boluri, clești, un set de bețigașe, două satâre pentru carne, trei oale și așternuturile, au umplut o lădiță veche cu alimente.

Apoi au luat niște lucruri din baia salonului și au pornit iarăși la drum.

Lui Quang-ha i se părea un soi de evadare din pușcărie.

Până când au ajuns în șopronul prăfuit din Grădinile Glenwood, era mai în temă cu întregul plan. Părea evident că fentau legea sau încălcau cel puțin niște reguli sau regulamente.

Iar asta era palpitant.

34

Există oare vreo piesă vestimentară mai intimă decât lenjeria?

Nu cred.

Dell poartă de toate felurile posibile.

Are o mare diversitate de culori și un număr șocant de mare de modele. Foarte multe cu personaje din desene animate. Și cu imagini de legume.

E foarte stânjenitor că știu asta.

Bărbatul ăsta nu mi-e doar consilier. Se presupune că îmi monitorizează și lecțiile de acasă. Deși asta nu s-a întâmplat niciodată în ultimele cinci săptămâni.

Nu pot să cred că nu-i lăsăm pur și simplu lucrurile intime în dulap și că Pattie e hotărâtă să facă totul *cum trebuie.*

Chiar dacă asta înseamnă să ne băgăm nasul în tulburarea lui obsesiv-compulsivă legată de lenjerie.

De trei drumuri e nevoie ca să mutăm muntele jos, în spălătorie.

După ce dăm drumul la prima mașină, Pattie se transformă într-un soi de tornadă umană.

Mai devreme, îmi dau seama ulterior, nu era decât un fel de furtună tropicală.

Până ajung Dell și Quang-ha sus, aducând cutia cu lucruri din bucătărie, noi deja am șters podeaua (care se dovedește a fi în nuanțe de portocaliu, nu maro), am curățat cuptorul cu microunde și toate blaturile și-am umplut opt saci de gunoi cu reziduuri.

Știu multe despre bacterii și germeni, așa că toate astea reprezintă o provocare pentru mine.

Dell abia a terminat de adus sus lucrurile din garaj, când Pattie îi dă altă listă și-l dă iarăși afară pe ușă.

Quang-ha rămâne cu noi.

În apartamentul lui Dell, totul pare gri.

Asta din cauză că cineva pusese o pânză groasă pe luminatorul din sufragerie. Probabil ca să diminueze costul aerului condiționat sau ceva de felul acesta.

Acum acea pânză este acoperită cu praf atmosferic. Marginile sunt tivite cu mucegai și igrasie, acolo unde probabil că se adună apă.

Așa că atunci când stai în sufrageria lui Dell, indiferent cum e vremea afară, ai impresia că tocmai s-a pogorât de sus un uragan de categoria a cincea.

Pattie stă cu mâinile în șolduri și se uită cu ochii mijiți spre luminatorul acoperit.

Zice:

— Nu e-n regulă.

Expresia de pe chipul ei nu e una bună.
Mă uit și eu în sus.
Zici că pe tavan e un scutec uriaş şi murdar.
Îl strigă pe Quang-ha, căruia abia i se dăduse o pungă mare de gunoi plină cu sticle de vin și bere (găsite sub chiuveta din baie), ca s-o ducă jos.
Pattie arată în sus.
— Vreau să urci pe acoperiş și să dai jos prelata.
În decurs de o lună, nu l-am văzut niciodată pe Quang-ha fericit, așa că mutra acră pe care o face acum e doar încă una din serie. Zice:
— Dar abia ce mi-ai zis să arunc sticlele astea.
Pattie spune:
— Fă și una, și alta.
Mi-e milă de el și intervin.
— Te ajut și eu.
Quang-ha nu vrea ajutorul meu. Metoda lui standard este să mă ignore. Complet.
Iar pe mine nu mă deranjează.
Acum apucă punga grea și se îndreaptă spre ușă.
Îl urmez.

Suntem amândoi pe hol și el târăște punga cu sticle. Ar trebui să le lase dacă are de gând să se urce pe acoperiș, dar nu le dă drumul.
Nu zic nimic, fiindcă el e mai mare și nu mă suportă. Și fiindcă acum vorbesc rar.
El se află aici și face curățenie în casa lui Dell numai din cauza mea și a problemelor mele.
La capătul coridorului este o casă a scărilor și un semn care arată că acestea duc pe acoperiș.
Aş vrea ca Quang-ha să lase punga cu sticle. Cred că încearcă să-mi dovedească ceva, de exemplu că punga mare nu-i prea grea pentru el. Dar eu știu că este.
Azi am cărat mai multe lucruri ca-n ultimele șase luni la un loc.
Quang-ha o apucă direct pe treptele înguste. La capăt este o ușă cu o tăbliță pe care scrie:

ACCESUL PE ACOPERIŞ PERMIS
DOAR LUCRĂTORILOR
PENTRU ÎNTREȚINERE.

Nu cred că ne încadrăm, dar totuși Quang-ha împinge ușa și o deschide. Soarele e jos, dar afară e încă lumină puternică. Sunt zece luminatoare și zece prelate murdare.
Deci Dell nu e singurul cu nuanțe de gri în interior.
Îmi dau seama că Quang-ha e derutat.

Îi arăt spre partea stângă a clădirii.
— Acolo. A treia e sufrageria lui.
N-o să se certe cu mine, fiindcă după mai mult de o lună de locuit împreună știe că eu chiar nu vorbesc decât când trebuie să zic ceva concret.
Quang-ha încă mai cară punga de gunoi când traversează acoperișul fierbinte.
Din nou, îl urmez.
Nu știu sigur de ce. Sunt umbra lui cea mică și îmi dau seama că nu fac decât să înrăutățesc lucrurile.
Prelatele sunt ținute cu cărămizi la colțuri, iar când ajungem la geamul lui Dell ridic una.
Atunci Quang-ha se apleacă și, cu mâna liberă, trage bucata murdară de pânză.
Dar punga de gunoi îi scapă din cealaltă mână și sticlele se varsă, iar una dintre ele se sparge chiar la picioarele mele. Cioburi de sticlă verde zboară și câteva bucățele aterizează pe plasticul curat al luminatorului abia descoperit.
Vechiul Eu ar fi țipat la o asemenea izbitură.
Noul Eu se așteaptă la asemenea lucruri.
Noul Eu este de fapt de-a dreptul surprins că nu ne-am tăiat de la cioburile care-au zburat prin aer.
Quang-ha era supărat înainte. Acum e cu *adevărat* supărat. Începe să adune sticla spartă.
Mă grăbesc să ajut.
Cum stau aplecată peste luminator, văd trei cioburi care strălucesc în soare. Lansează mici pete colorate jos, în camera de dedesubt.
Arunc o privire spre Quang-ha. Vede și el. Zic:
— Parcă-i un vitraliu.
Quang-ha tace, dar ia o sticlă de bere și o sparge. Apoi pune o bucată de sticlă de culoarea chihlimbarului pe suprafața luminatorului.
Acum pe mocheta de jos, din casa lui Dell, joacă o lumină maro-portocalie.
Ne uităm unul la altul.
Dar nu spunem nimic.
Iar apoi ne apucăm să acoperim tot luminatorul.

Până la urmă, spargem toate sticlele, ca să facem rost de cât mai multe cioburi.
Mi se pare ciudat de plăcut.
Îmi dau seama că și lui Quang-ha i se pare la fel, deși tace când facem zob ceea ce pare a fi rezultatul unei probleme serioase cu alcoolul.
Când în sfârșit terminăm, coborâm.
Quang-ha deschide ușa apartamentului și imediat observăm amândoi că sufrageria arată mai bine.

Lumina.

De sus se furișează stropi de lumină verde și de culoarea chihlimbarului.

Ceea ce era banal și lipsit de viață este deodată interesant.

Stăm așa privind în sus la ce-am făcut, când intră Pattie. Nu vreau să se supere, mai ales pe Quang-ha. Spun:

— E temporar.

Sunt surprinsă când Pattie zice doar:

— Quang-ha, poți aranja tu mobila, dacă ai vreo idee mai bună.

Și *nu* sunt surprinsă că are.

Quang-ha mută totul din loc, așezând canapeaua și scaunele înclinat. Nu urmează liniile drepte ale camerei; creează propriile lui forme.

Iar când termină aș vrea să îi spun: „Efectul vizual al camerei este calitativ superior."

Dar zic numai:

— Camera arată mai bine.

Quang-ha ridică din umeri și-atât, dar văd că de-acum nu mai are mutra aia acră.

E primul lucru pe care l-am făcut împreună și îmi dau seama că e ciudat.

Pentru amândoi.

Și, trebuie s-o recunosc, faptul că stau într-o cameră cu un adolescent care apreciază efectul cioburilor de sticlă colorată spartă mă face să am o părere mai bună despre lume.

35

Dell și-a scos numele de pe cutia poștală cu numărul 28, înlocuindu-l cu o bucățică de hârtie pe care Quang-ha scrisese meșteșugit *Nguyen.*

Apoi a mers glonț la mașină, plecând cu doar câteva clipe înainte ca Lenore Cole să tragă lângă bordură.

Dell s-a dus direct la cel mai apropiat bar, care se numea Ciocanul. Majoritatea oamenilor din Bakersfield mergeau la Ciocanul când își loveau mașina sau era vreo pană de curent din cauza caniculei și li se topea toată înghețata.

Barul era un magnet al nenorocirilor. Nimeni nu-și punea cel mai bun pulover sau blugii mulați când mergea la Ciocanul.

Tocmai de aceea Dell se simțea acolo ca acasă.

Acum, când parca, a scos un oftat de ușurare. Scăpase de Pattie Nguyen.

Dell s-a pomenit bâiguind cu voce tare când deschidea ușa mașinii:

— Cine-a murit și-a pus-o pe ea șefă?

Apoi și-a amintit că de fapt chiar muriseră doi oameni. Și poate că el era cel care, fără să vrea, o pusese șefă pe Pattie Nguyen, implicând-o în toată povestea pe fiica ei cea băgăcioasă.

Tot ce știa Dell cu siguranță era că acum cineva fierbea munți de spanac într-o bucătărie care sub domnia lui nu văzuse niciodată o legumă în formă crudă.

Măcar era la spălat tot peretele cu lenjerie.

Odată intrat în barul slab luminat, Dell și-a găsit un loc. Aplecat peste tejgheaua lipicioasă, a scos un pix din buzunar și a tras un șervețel mai aproape.

Încerca să-și recapete controlul, așa că s-a întors la Sistemul de Ciudați al lui Dell Duke.

A scris:

1 = INADAPTAȚI
2 = TRĂSNIȚI
3 = LUPI SINGURATICI
4 = ȚĂCĂNIȚI
5 = GENII

Iar apoi a adăugat o categorie nouă:

6 = DICTATORI

Mai a trebuit să coboare din autobuz și să se suie în altul ca să traverseze orașul și să ajungă în Grădinile Glenwood.

Și nu era deloc încântată.

A sunat-o pe mama ei la salon și atunci a aflat de vizita celor de la Protecția Copilului.

Dar n-ar fi trebuit să-i spună și ei cineva ce se-ntâmplă?

Acum, o oră mai târziu, o dureau brațele de la rucsacul cel greu.

Însă înăuntru simțea o durere diferită.

Trebuia să pună la îndoială logica faptului că se prefăceau să locuiască în apartamentul lui Dell Duke.

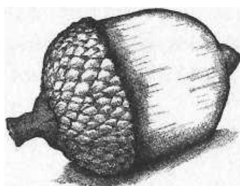
Poate că Willow ar fi trebuit să se ducă direct la centrul de plasament după accident.

Mama ei fusese destul de clară. Lor le era imposibil să mai primească în casă un copil.

Încercase să ajute, dar dacă sfârșise doar prin a-i face mai mult rău lui Willow?

Mai a întins piciorul drept, încălțat doar cu un papuc de satin, și a călcat puternic pe o ghindă.

Dar ghinda din mijlocul trotuarului crăpat nu s-a strivit sub talpa ei.

Era tare și dură și i-a provocat durere. Parcă ar fi călcat pe o piatră ascuțită.

Mai și-a simțit întregul corp încordat.

Ce multe lucruri provocau durere neașteptată.

A dat un șut ghindei și aceasta a zburat peste trotuar, în stradă. S-a uitat cum peste fructul încă verde trece o mașină.

S-a apropiat de bordură ca să se uite mai bine.

Ghinda tot nu se aplatizase. Stătea pe o parte în mijlocul drumului, nevătămată.

Mai și-a lăsat jos rucsacul și a dat s-o ridice.

Ghinda era o supraviețuitoare.

Și-a îndesat-o în buzunar.

Norocoasă. Așa era ghinda.

O să i-o strecoare lui Willow, când n-o să fie atentă, undeva unde să o găsească.

36

Sunt epuizată.

Am ajutat la transformarea apartamentului unui pustnic leneş, burlac și care nu poate arunca lucruri, în căminul unei familii.

Și asta într-un timp incredibil de scurt.

Acum, în timp ce se încălzește oala cu aburi, din bambus, iar Pattie m-a pus să toc ceapă verde, sună soneria.

Lenore Cole e jos.

De la accident încoace, am mers o dată pe săptămână la Jamison.

Am făcut un examen fizic complet. Am avut trei ședințe cu un psihiatru (dr. Ron Medevitt) și m-am întâlnit de două ori cu Lenore Cole.

S-a discutat despre plasarea permanentă, dar nu-i ușor de găsit loc pentru copiii mai mari.

La ultima mea vizită acolo, joia trecută, am întâlnit la toaletă o fată care a zis că odată ce-ți cad dinții de lapte, nu te mai vrea nimeni. Tot ea mi-a zis că potențialii părinți aleg mereu mai întâi copiii blonzi.

Nu cred că încerca să mă intimideze sau ceva de genul ăsta.

Aveam amândouă părul ca tușul.

Asistenta socială nu stă mult cu noi.

Ceea ce e bine.

Cred că am trecut testul.

Pattie nu încearcă să fie părinte adoptiv, dar chiar și-așa, există niște cerințe și pentru oamenii care te iau în custodie temporară.

În hol, Lenore Cole zice:

— Vom găsi locul potrivit pentru tine. Asta e misiunea noastră.

Nu răspund.

Vreau s-o văd pe doamna asta la poarta din față, suită în mașină și dusă de pe stradă și din oraș și apoi din comitat și apoi din tot statul ăsta și, în cele din urmă, relocată în locul numit Tornado Alley din Kansas.

Dar nu e vina ei.

Eu sunt Problema.

Poate că în Kansas or fi locuri în fel și fel de centre de plasament.

Stau la intrare, în umbră, privind cum asistenta socială urcă în mașină și pleacă.

Trece chiar pe lângă Mai.

Pentru mine, totul se schimbă și numai la simpla vedere a adolescentei grațioase.

Când îi spun că avem o cameră improvizată plină cu paturi Semper Fi se răsucește în cochilie.

Sigur că n-are o cochilie adevărată, dar carcasa dură care o protejează de viață, indiferent ce anume o fi ea, se mișcă efectiv sub ochii mei.

Din câte se pare, își dorea de mult să urce pe o scară metalică înainte de culcare.

Poate că i se trage de la anii de dormit pe podea.

Nu vreau să o dezamăgesc spunându-i că toate astea-s doar de formă, ca să nu mă salte de-aici.

Odată ajunși în apartament, îi mulțumesc lui Pattie pentru tot ce a făcut azi.

Spre ușurarea mea, în sfârșit se așază.

Ultimul pragmatic din lume ridică din umeri și zice:

„Những gì mình mong ít khi nào nó xảy ra.
Những gì mình không muốn thì nó lại cứ đến.”

Asta înseamnă, în traducere:

> „Rareori se întâmplă ceea ce ne așteptăm; ceea ce nu ne așteptăm se întâmplă.”

Mă întind și o iau de mână. Sunt surprinsă că fac asta. Sunt prea mare ca să mă mai port în felul acesta, dar nu mă pot abține. Reușesc să spun:

— Nu există o cale științifică de a prezice desfășurarea evenimentelor, dar dat fiind cursul întâmplărilor din viața mea înțeleg perfect.

E cea mai complexă frază pe care o pot comunica, după mult timp.

Și nu sunt sigură dacă-s doar obosită sau ceva s-a schimbat, dar în timp ce mă uit la ea, cu mâna într-a ei, zâmbesc.

Nici măcar nu mi se mai lipesc dinții de buze.

Iar Pattie nu-și mai întoarce privirea.

Tuturor le e foarte foame, chiar și mie, iar eu mi-am pierdut complet apetitul în ultima vreme.

Pattie încearcă să dea de Dell, dar nu răspunde la mobil.

Așa că o să cinăm fără el.

Apoi, iar asta e foarte ciudat, ne simțim de parcă am locui de-adevăratelea în Grădinile Glenwood.

Mâncăm la masa acoperită cu melamină roșie și aruncăm la gunoi farfuriile de hârtie (Dell nu are farfurii obișnuite).

Pattie îl pune pe Quang-ha să ducă imediat gunoiul la tomberon, fiindcă bucătăria este de-acum o zonă eliberată de gunoaie.

Ajutăm cu toții la făcut curat și punem deoparte resturile, iar apoi ne așezăm confortabil pe mobila nou achiziționată, la mâna a doua.

Nu îmi vine să cred că mai are energie, dar Pattie se apucă să împăturească lenjeria curată a lui Dell în tenculețe comprimate, perfecte.

Chiloții arată de parcă ar fi ieșit dintr-un automat cu fise.

Atât de migăloasă este.

Quang-ha este îndrăgostit de televizorul mare al lui Dell și găsește un program unde niște fotbaliști japonezi își folosesc capetele ca să spargă oale de lut.

Ne uităm cu toții.

E ceva care dă o dependență ciudată.

Știu că aceste lovituri la cap pot cauza probleme de sănătate foarte serioase pe termen lung.

Dar acum pare ultimul lucru de care-ar trebui să-mi fac griji. Așa că n-au decât să dea.

Pentru o clipită, fiindcă în cameră totul este așa de diferit, uit că n-am mamă, tată sau un loc căruia să îi spun casă.

Mă las pe spate, pe canapea.

Și simt o durere ascuțită în șoldul drept.

Când duc mâna acolo îmi dau seama că stau pe o ghindă mică și verde. Habar n-am cum a ajuns pe canapea.

Merele cresc în meri. Iar cireșele cresc în cireși. Dar nu spunem că ghindele cresc într-un ghind.

Sunt interesante lucrurile astea.

Cel puțin, pentru unii.

Țin în palmă mica ghindă (care, prin definiție, e un fruct). Mai e lângă mine și zâmbește când zice:

— Poate că-i o ghindă norocoasă.

O strecor în buzunar, fiindcă s-ar putea să aibă dreptate.

E o sămânță, în fond, iar ele prin definiție sunt un început.

Apoi îmi las capul pe spătarul canapelei și, deși am ochii umezi, pot distinge luna plină, ca o acadea difuză, verde-gălbuie, de cealaltă parte a luminatorului.

Și asta nu-i rău.

37

Era târziu când Dell a intrat împleticindu-se, în sfârșit, în apartament.

Pur și simplu n-a recunoscut locul, și nu doar fiindcă Pattie dormea pe noua canapea de la Armata Salvării și Quang-ha era tolănit pe covorul din preajmă, sub o pătură roșie.

Dell a închis ușa și a înaintat pe hol. Willow și Mai dormeau în al doilea dormitor, în paturile metalice Semper Fi.

S-a întrebat de ce nu plecaseră acasă, iar apoi și-a amintit că n-aveau mașină, iar acum nu mai avea nici el. Se întorsese pe jos.

După ce-a stat și s-a uitat uluit la schimbări, s-a dus într-un târziu în camera lui, unde avea patul făcut cu cearșafurile lui Pattie și o pilotă pufoasă.

S-a trântit cu fața în jos pe saltea.

Și acolo era și peste cinci ore, când l-a trezit sunetul dușului.

Nu era un sunet normal.

Nu mai auzise niciodată apa curgând în apartament.

Dell a deschis ochii și și-a dat seama că se auzea din baie. Și-a mijit ochii către ecranul ceasului digital de pe noptieră și a văzut ora 5:21.

Cine se scoală atât de devreme?

Era unul dintre *ei.* Și bănuia el care anume.

Dell și-ar fi dat piciorul stâng pe încă o oră de somn netulburat.

A închis ochii și dintr-odată s-a văzut lipsit de tot ce se afla mai jos de glezna părții mai slabe.

Asta l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva, datorită rănii, are să primească vreun soi de plată de invaliditate de la inspectorat.

Își folosea piciorul drept ca să conducă, așa cum fac majoritatea oamenilor, deci bănuia că stângul nu îi va aduce la fel de mulți bani la o eventuală înțelegere.

Nu așa funcționau companiile de asigurare? N-avea totul un fel de preț prestabilit?

Poate că mai bine și-ar fi dat brațul stâng.

Iar apoi s-a auzit un ciocănit în ușă și *Forumul Interior de Discuții Tâmpite al lui Dell Duke* a fost întrerupt de vocea lui Pattie Nguyen.

— Sunteți treaz?

Îi venea să zică „Acum da". Dar a răspuns:

— Da, sunt treaz de câteva ore.

Spera să sune foarte ironic, dar ea i-a răspuns:

— Și eu.

Pattie a deschis ușa și a intrat vorbind:

— Cei de la Asistența Socială vor veni iar săptămâna viitoare. Până găsesc ei un loc permanent pentru Willow, cred c-ar fi mai

simplu să rămânem aici. Nu pot să tot fac curat după dumneavoastră.

Dell a tăcut. Nu fiindcă n-ar fi avut o părere, ci fiindcă n-avea energie atât de devreme dimineața ca să strige cât îl ținea gura.

Patrie i-a dat înainte:

— Am văzut un anunț pe tabla din spălătorie. Apartamentul 22. Chiar aici, pe coridor. Caută coleg.

Dell a închis ochii. Pesemne că visa.

Numai că-n visele lui de obicei se ascundea. Și adesea corpul îi fusese vopsit, în mod misterios, într-un albastru deschis.

Dell a deschis ochii. Patrie se îndrepta deja spre ușă.

— Mă duc să iau adresa de e-mail. Nu-i prea devreme să trimiteți un mesaj cum că sunteți interesat. E ceva temporar. Numai până rezolvăm toată povestea.

Dell îl văzuse pe Sadhu în parcarea subterană, dar nici măcar nu se salutaseră vreodată.

Acum, la o oră bizar de matinală, stătea în fața lui. Nebuna de femeie Nguyen. Insistase să îi trimită pe loc un e-mail și apoi, spre groaza lui, laptopul îi arătase că i se și răspunsese.

Tipul care locuia pe același coridor voia să vină și să se întâlnească imediat.

N-ar fi trebuit să doarmă?

Ce-aveau toți oamenii ăștia?

Sadhu și-a dres glasul și a zis:

— Sunt vegetarian.

Dell a încuviințat. Sadhu a părut deodată încrezător.

— Și dumneavoastră la fel?

Dell a scuturat din cap. N-avea de gând să mintă, dar nici nu voia să intre în detalii legate de obsesia lui pentru chiftele.

Din cauză că era așa de obosit, Dell semăna teribil cu un absolvent al școlii de mimă.

Sau, cel puțin, cu cineva care credea cu tărie în forța comunicării nonverbale.

Răspunsurile lui erau o serie de mișcări ale capului, punctate de câte un căscat, ridicat din sprânceană sau sughițuri aproape înghițite.

Și astfel a fost acceptat drept coleg de cameră.

La câteva minute după ce și-a ocupat locul, Pattie Nguyen a venit și i-a scris lui Sadhu Kumar un cec reprezentând chiria pe o lună pentru a doua cameră din apartamentul 22, în blocul unde Dell închiriase deja apartamentul 28.

Ea avea să-i acopere cheltuielile pentru camera de la Sadhu, iar Dell continua să își plătească apartamentul lui.

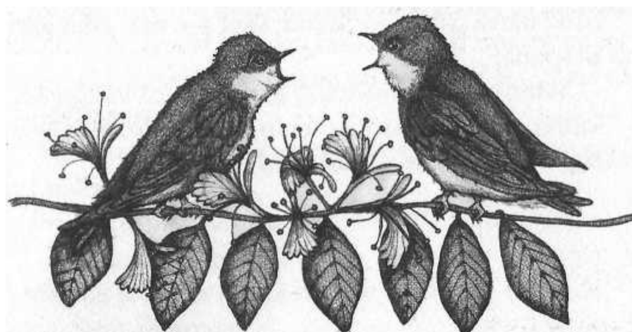
Când bătea palma cu Sadhu, Dell și-a mai găsit glas cât să spună:

— Mâncarea condimentată îmi provoacă indigestie.

Sadhu a dat din cap ca și cum ar fi înțeles, dar Dell era sigur că tipul făcea ardei copți pe plită.

38

Totul e doar „temporar”.
Așa zice Pattie.
Bănuiesc că-i cuvântul ei preferat.
Ce e mai temporar ca lacul de unghii? Nu-i de mirare că e atât de atașată de acest concept.
Pattie ne explică: până când se va găsi locul potrivit pentru mine, vom sta împreună la Grădini în apartamentul 28.
O să fim vizitați săptămânal la domiciliu de cei de la Serviciile Sociale și ar fi prea complicat să ne tot mutăm de colo colo.

Nu încep să explic că totul pe lume e temporar, fiindcă nu mă mai implic în asemenea conversații.
Spun că înțeleg.
Dar îmi pare rău de Dell Duke.
Nu doar fiindcă Pattie și cu mine i-am văzut muntele de lenjerie intimă (și poate că din cauza asta a și fost de acord să se mute în celălalt apartament de pe același coridor).
Acasă, unde stăteam în grădină, îmi plăcea să urmăresc păsările, și nu doar papagalii cu spatele verde, dar și speciile migratoare.
Acum mă gândesc la păsările mici, care adesea călătoresc în stoluri mari.
De departe, arată ca fumul.
Nu e clar de ce își schimbă brusc direcția.
Păsările par să-și fi pierdut intenția individuală.
Sunt parte a unei forme mai mari de organizare a vieții.
Iar ele acceptă asta.
Ceva dinăuntrul lor renunță. Cercetătorii nu știu ce anume.
Acum sunt și eu într-un stol.
Și la fel și Dell Duke.
Fie că-i place sau nu.

Mă uit cum Dell își adună niște haine, periuța de dinți și un recipient care pare să fie fixativ.

Merge pe coridor spre apartamentul lui Sadhu Kumar, cu pas apăsat.

Nu tropăie, dar aproape.

Cine-l poate condamna?

Două ore mai târziu, când Mai și Quang-ha s-au trezit și-l ajută, hainele de lucru ale lui Dell, precum și pantalonii de trening, colecția de sandale și lenjerie suficientă pentru șase luni sunt toate înghesuite în dulapul mititel din al doilea dormitor al apartamentului lui Kumar.

Nu mai rămâne aici decât o pungă de gunoi cu tricouri vechi.

Și de vreme ce biroul și dulapul lui Dell sunt goale, Pattie îi împrumută mașina și mai aduce niște lucruri de la salonul de manichiură.

Merge și Mai cu ea.

Nu cred că mi-am mai văzut vreodată prietena adolescentă atât de fericită.

Dell are un televizor imens, dar nu l-a programat corect.

Îi reglez setările și acum imaginea nu mai e lăbărțată și cu culorile prea intense. Reglez și sincronizarea sonorului cu imaginea. Înainte nu era bine.

Observ că mai mult de 70 de canale nu erau activate.

Nu cred că a citit manualul de utilizare.

Vine Dell, vede schimbările și zice că oamenii chiar arată mai bine dacă nu-s așa de portocalii și lățiți. E încântat mai ales că atunci când vorbesc li se potrivesc gurile cu ce se aude.

Îi arăt canalele noi pe care le-am memorat și se enervează că de mai mult de un an a plătit servicii Premium degeaba.

E destul de aprins pe chestia asta.

Știu cu certitudine că de-acum o să avem despre ce vorbi la ședințele noastre săptămânale de consiliere, fiindcă mi-a cerut să îi verific toate aparatele din casă.

Noul aranjament cu locuitul intră în funcțiune din seara asta.

Eu și cu Mai dormim tot în al doilea dormitor. Pattie e acum în fosta cameră a lui Dell. Dell e în apartamentul de pe același coridor, cu Sadhu Kumar.

Quang-ha a preluat oficial sufrageria. Are pături și o pernă pe canapea, fiindcă doarme chiar în fața televizorului cel mare.

Fix în fața lui.

Asta i-ar putea da dureri de ochi.

Dar pare așa de încântat de acest nou aranjament, încât nu aduc vorba de asta.

Mă trezesc în dimineața asta în patul metalic Semper Fi și-mi dau seama că va trebui să-mi adun forțele.

Măcar atât cât poate un copil de doisprezece ani.

Părinții mei nu aveau asigurare de viață, nici vreun fel de economii.
Erau oameni responsabili și muncitori, dar se vede că nu excelau în domeniul planificării pe termen lung.
O să încep prin a-i pune contabilitatea lui Pattie, la salon, într-un program nou din computer.
Toată lumea face sacrificii pentru mine.
Măcar atât pot și eu să fac.
Au trecut trei zile.
Poate că într-un soi de glumă, Quang-ha lasă un sâmbure de avocado pe pervazul ferestrei din bucătărie.
Se pare că îi place să mănânce guacamole.
Mai zice că, atunci când era mic, punea scobitori în pământ și încerca să crească copaci de avocado. Atunci Quang-ha se enervează și aruncă sâmburele la gunoi.
Nu m-am mai gândit la cultivare Dinainte de.
E prea dureros.
Dar când nu se uită nimeni salvez din coș sâmburele de avocado. Aproape că plâng și numai când îl privesc.
Și deodată nu mă pot abține. Încep să mă gândesc la compoziția solului.
Încerc să-mi alung treaba asta din minte.
Dar mai târziu, când arunc o privire pe geam, îmi cad ochii pe copacii piperniciți de peste drum.
Trei specii diferite.
Mă gândesc cum ar fi să-i altoiesc.

Stau întinsă în pat.
Toată lumea doarme.
E târziu.
Noaptea este întotdeauna cel mai greu.
Umbrele te înghit.
Aud un câine lătrând undeva afară.
Închid ochii și, în loc de întuneric, văd hormoni de înrădăcinare[5].
Am pus ceea ce Mai numește „ghinda mea norocoasă” pe cutia de lângă paturile noastre, care servește drept noptieră.
Deschid ochii și mă uit lung la ea.
Lumea plantelor este o pantă alunecoasă.
E greu să-ți pese numai un pic.

39

Este sfârşitul săptămânii.

Intru în sufragerie. Quang-ha stă tolănit pe canapea și derulează canalele de parcă ar fi plătit după numărul de programe pe care le poate parcurge.

Agitația lui este un fel de luptă interioară.

Dar nu e ceva muscular, ci mental. Știu diferența.

Nu-și ia ochii de la televizor, dar zice:

— Cauți ceva?

Aș vrea să spun că da, caut ceva, orice ar putea face o lume turtită să revină la forma ei inițială, dar bâigui doar:

— Nu, îmi iau un pahar cu apă. În nouăzeci la sută din cazuri, deshidratarea este cauza stării de oboseală din timpul zilei.

Ciocăne cineva.

E sâmbătă, iar Pattie e la muncă. Mai a plecat cu prietenii. Quang-ha și cu mine suntem acasă, în Grădini.

Mă duc să deschid, în fața ușii stă Dell. Dă să spună ceva, dar nu îi iese nimic.

Știu cum e.

Este așa de ciudat, din atâtea motive.

Noi locuim în apartamentul lui Dell. Iar el trebuie să bată la ușă ca să intre.

Pattie a instituit joi niște reguli de bază. E dură. I-a luat și cheia, fiindcă în a doua zi el a stat închis în baie mai mult de o oră, când de fapt de-acum ar trebui să folosească baia lui Sadhu.

Dar eu îi deschid ușa larg, primitoare. Dacă am fi în natură, aș da deoparte frunzele copacului și m-aș trage înapoi pe creangă.

Face un pas în casă.

Quang-ha strigă peste umăr:

— Indiferent care-i treaba, eu n-am făcut nimic.

Quang-ha suferă de mania persecuției și fără îndoială că pe bună dreptate.

Consilierul dolofan zice:

— N-am televizor dincolo. Îmi lipsesc emisiunile preferate.

Quang-ha răspunde:

— Puteți să vă uitați cu mine, câtă vreme nu faceți vreo porcărie.

Văd cum fața lui Dell se îndulcește. Cred că îi place cuvântul *porcărie.*

Sunt invizibilă acum, ceea ce-mi convine. Dell se apropie de televizorul cu ecran mare, întrebând:

— Te uiți mult la sport?

Răspunsul lui Quang-ha nu pare o glumă:

— Dacă pot să mă abțin, nu.

E răspunsul corect, fiindcă Dell pare ușurat când se trântește pe canapea.

Se aude o adevărată bufnitură și îmi pare rău pentru cine-o fi locuind dedesubt.

Eu n-am avut frați și tata nu invita niciodată prieteni ca să stea împreună pe canapea și să discute la televizor.

Dar exact asta se întâmplă acum.

Așa că totul e nou pentru mine.

Dell scoate o forfecuță de unghii din buzunarul pantalonilor și, în timp ce Quang-ha parcurge canalele, Dell își dă jos ciorapii și-și taie unghiile de la picioare.

Cred că n-ai face una ca asta într-un loc unde n-ai locuit înainte.

Mă retrag în umbra bucătăriei.

În loc să mă uit în gol sau să dorm, îi privesc.

De la accident încoace, nu mai simt aproape nimic față de nimic, așa că e posibil ca această supraveghere să îmi facă bine, din punct de vedere psihologic.

Dar probabil că nu.

Adolescentul și bărbatul se apropie de observarea lumii animale mai mult ca orice altceva.

Îmi dau seama că e o șansă unică să îi pricep pe acești doi oameni. Nu c-ar fi vreunul dintre ei prea misterios.

Dar vreau să înțeleg lucruri mai importante.

Cum ar fi rasa umană.

În acest moment remarc că Dell și Quang-ha se scarpină mai mult ca fetele.

Stau prăbușiți și par să fie foarte concentrați pe programele TV.

De trei ori aud ceea ce poate fi descris simplu ca „râs agresiv”.

După a treia izbucnire, amândoi strâng câte-un pumn și-și ciocnesc încheieturile.

Preț de o nanosecundă mă tem că asta semnalează începutul unei lupte.

Dar e tocmai invers.

Ciocnitul e un soi de legătură între ei.

Știu sigur că acești doi oameni nici măcar nu se plac.

Oare programul de la televizor îi unește?

De ce are acest efect privitul unui grup dezlănțuit de tinere în costume de baie care se întrec într-un concurs de canotaj?

Îmi continui supravegherea din umbră, lângă frigiderul care toarce. Este o observare tăcută, nemișcată.

Ei par să fi uitat că mă aflu și eu în apartament. Comportamentul pare să fie absolut reflexiv și firesc.

Quang-ha ține telecomanda și trece peste canale așa cum ar frunzări o bunicuță un catalog cu bărci de mare viteză și schiuri

de apă.
Nu se prea opresc să analizeze.
Dell și Quang-ha par să vâneze două lucruri:
În general caută acte de violență. (Privesc cu mare amuzament cum un bărbat dintr-un desen animat e înjunghiat în ochi cu un spărgător de gheață.)
În rest, par să fie în căutare de femele apetisante.
Când dau de una sau alta, se opresc ca să se bucure de stimulii vizuali.
De fete zic că sunt „bune”.
Fetele nu sunt bune la suflet sau la caracter.
Nu.
Prin asta, ei vor să spună că sunt atrăgătoare.
Dell strigă chiar „Super-bună”.
Și îl aud pe Quang-ha zicând: „Arde!”
Totul mi se pare foarte nepotrivit.
Poți învăța așa un întreg limbaj nou.
Asta înseamnă educație.

După o vreme simt că mi-a ajuns și cobor, ies afară.
Am nevoie de o gură de aer proaspăt.
În toți anii din urmă am stat pe-afară o mare parte din zi, cu excepția zilelor când ploua puternic.
Acum aș vrea să stau în vechea mea curte, care într-un fel era o junglă.
Dar sigur că nu pot face asta.
Chiar dacă locul acesta se numește Grădinile Glenwood, în zona centrală deschisă nu sunt decât buruieni și piatră vulcanică prăfuită.
Mă așez pe trepte și mă uit la straturile de piatră care arată (de la distanță) ca o grămadă de cartofi roșii.
Închid ochii și, câtă vreme îi țin închiși, sunt înconjurată de verdeață. Simt plantele legănându-se-n vânt și pământul viu de sub mine.
Eram un fel de expert în râme, fiindcă grădina găzduiește atâtea forme de viață.
De-a lungul anilor, am făcut hârtie de casă din pastă de lemn și am strivit struguri cu picioarele (dar era mai ușor de folosit blenderul).
Aveam o recoltă bogată din plantele crescute de mine.
Acum ascult uscătorul rotindu-se în spălătorie. Și radioul cuiva. Aud fără să vreau frânturi dintr-o reclamă la un magazin unde se vând anvelope la preț redus.
Tipul de la radio nu știe că mi-am pierdut părinții. Vinde și el roți ieftine, ce să facă.
Persoana care a pus rufele în uscător nu știe că am nevoie de o familie adoptivă.

Aud de undeva de sus sunetul unui motor, deschid ochii și mă uit la timp ca să văd avionul cum trece pe cer.
Acum mă gândesc la pasagerii de la bord.
Mă gândesc la ei și la viețile lor.
Se uită oare pe ferestrele de lângă scaun?
Văd cumva un bloc cu două etaje, de un roz neatrăgător?
Se gândesc măcar o clipă la oamenii dinăuntru?
Simt că pe trepte stă o fată care caută un sens al acestei lumi?
Mă îndoiesc profund.
Cine vrea să participe la jalnica mea petrecere?

Mă ridic și mă îndrept spre poarta complexului de apartamente.
Văd un colibri într-o tufă de Callistemon care e plantată în spațiul dintre trotuar și stradă.
Iau o hotărâre și mă duc sus.
Dell și Quang-ha abia de ridică privirea când intru. Se uită la niște fete care joacă volei de plajă. Foarte absorbiți.
Mă duc în bucătărie și fierb patru căni de apă. Asta face să se elimine clorul. Apoi adaug o ceașcă de zahăr, care se dizolvă ușor datorită căldurii.
Aștept să se răcească amestecul.
Asta foloseam înainte, ca să hrănesc păsările cântătoare din grădina mea.
Acum torn siropul călduț într-un bol și cobor iarăși. Dar mai întâi îmi pun pălăria roșie de soare.
Afară, mă așez chiar lângă tufa de Callistemon înflorită.
Îmi cufund mâinile în lichidul dulce și stau foarte, foarte, foarte nemișcată.
Durează mult, dar în cele din urmă un colibri cu gât rubiniu coboară și mănâncă din vârful arătătorului meu nemișcat și dulce.
Am auzit că există locuri unde se țin concursuri de statui.
Dar sunt sigură că nu în apropiere de Bakersfield.

O să văd doar ce vreau eu să văd.
E posibil ca în felul acesta să treacă oamenii peste crize.
Lumea în care locuim ne depășește cu mult.
Dacă voi fi trimisă în California, adoptată într-un loc îndepărtat, fără internet, fără cărți și fără legume, unde o să trăiesc cu o familie care îl venerează în secret pe Satana și nu mănâncă decât carne la conservă, așa să fie.
Până atunci, viața mea este la Grădinile Glenwood.
Și mă gândesc că locul ăsta are nevoie de o grădină adevărată.

40

Se întâmplă, așa cum se întâmplă majoritatea lucrurilor, în felul cel mai simplu.

Iau câteva rămurele tăiate.

Nu mă gândesc ce-o să fac cu ele.

Mă dau jos din mașina lui Dell, peste trei zile, și văd că omul care vine o dată pe lună pentru curățenie a tuns arborele de jad care stă singur lângă intrarea în bloc.

Încă mai sunt pe jos câteva rămurele tunse.

Le adun.

Le duc înăuntru și le pun într-un pahar cu apă.

E bună lumina de la ferestrele din față. Dau spre sud.

În dimineața asta am ședința de consiliere.

Merg pe jos de la salonul de manichiură la biroul lui Dell și îmi dau seama că pe drum mă uit la peluze, la copaci și la rondurile cu flori.

Până astăzi nu le-am văzut.

Știu că nu e posibil ca toate astea să fi fost plantate în decursul ultimei săptămâni.

Eu unde m-am uitat în ultimele șase săptămâni?

Ajung la biroul lui Dell și ne prefacem, ca întotdeauna, că nu s-a schimbat nimic și nu locuim în același bloc și la același etaj, în același cartier din Bakersfield.

Nu ne duce cu mașina în fiecare dimineață, pe mine și pe Patrie, la salonul de manichiură.

Nu ia cina cu noi.

Nu se uită cu orele la programe de televiziune nepotrivite împreună cu Quang-ha.

Mă las în scaun și-mi zice:

— Trebuie să discutăm despre reluarea școlii.

Eu zic:

— Nu sunt pregătită.

Dell Duke se uită la mine și nu știu ce mutră am, dar are efect, fiindcă el ridică din umeri și spune:

— Bine.

Petrecem restul ședinței cam uitându-ne în gol. Și, tocmai când vine vremea să plec, zice:

— Spune-mi un lucru pe care pot să-l fac ca să-ți ușurez viața.

Sunt surprinsă de vocea care iese din mine.

— Mi-ați putea lua un pachet de semințe de floarea-soarelui.

Dell se apleacă în față.

— Pentru mâncat?

Răspund:

— Pentru plantat.

Încuviințează. Dar repetă:

— Pentru plantat?
Zic:
— Da.
La sfârșitul zilei, mă întorc la apartament cu autobuzul, împreună cu Pattie, iar Dell ne așteaptă în sufragerie.
E cu Quang-ha și televizorul merge.
Se ridică și ne conduce în bucătărie.
A luat vreo douăzeci și cinci de pachete de semințe de floarea-soarelui și le-a răspândit pe blat.
Aș putea să cultiv un câmp de floarea-soarelui.
Zice:
— Habar n-aveam că există atâtea feluri. N-am fost sigur din care vrei, așa că am luat din fiecare.
Mă uit la pachetele de floarea-soarelui și văd Urșii la Miere și Blonde Căpșună. Sunt și Vanilia Ice și Hibrizi de Chianti. Văd Fantezia, Tangina și Del Sol.
A luat chiar și un pachet de flori care nu fac polen.
Mă holbez la plicurile cu semințe și e prea mult.
Mi se adună lacrimi în gene.
Atât de multă vreme n-am putut să plâng.
Dar bănuiesc că, odată ce înveți, e ca și cu celelalte: tot exersând, devine din ce în ce mai ușor.
Știu că Dell nu e o persoană prea competentă.
Nu e nici măcar o persoană deosebit de interesantă, decât privit prin prisma tulburărilor legate de organizare.
Dar până acum nu mi-am dat seama că îi pasă.
Nu știu ce să zic.
Așa că iau repede în brațe pachetele de semințe și mă duc direct în camera mea.
Îl aud pe Dell întrebând-o pe Pattie:
— Am greșit cu ceva?
Nu aud răspunsul.
După cină, mă duc la celălalt apartament și îi zic lui Dell c-o să deschid câteva pachete.
El se întoarce la apartamentul nr. 28 și, împreună cu Mai, presărăm câteva semințe pe un prosop de hârtie umed pe care l-am așezat pe o hârtie de copt.
Apoi le explic că vreme de câteva zile o să țin aceste semințe la umezeală.
Asta o să ajute germinarea.
Mai și Dell se uită. Par destul de interesați.
Le spun:
— Floarea-soarelui este originară din America. Provine din Mexic.
Din cealaltă cameră o voce zice:
— Tatăl meu era din Mexic.
Quang-ha se preface mereu că nu ne aude.
Dar se pare că aude.

41

Mai nu ținea minte să se mai fi simțit vreodată așa.

Poate era din cauză că fratele nu se mai uita urât la ea așa de des.

Iar mama nu îi mai zicea să-și strângă lucrurile.

Mai stătea pe pat și aprecia faptul că avea o cameră adevărată, cu pereți și cu ușă, care îi aparținea ei și lui Willow.

Cel puțin în acest moment.

Poate că era datorită ghindei ei norocoase.

Willow o pusese pe noptieră. Puștoaica începea treptat să strângă lucruri. Adunase păstăile mici, ca niște mărgele, care cădeau din copaci pe Penfold Street.

Găsise o pană albă în stația de autobuz și o piatră pestriță în rigola din fața blocului.

Lui Mai i se părea că parc-ar fi un fel de început.

Știa că în orice moment avea să li se spună să-și strângă lucrurile și să plece, dar până în clipa în care se va întâmpla asta voia să savureze această nouă viață.

Făcea dușuri lungi și fierbinți, chiar dacă asta însemna să risipească apa și nu era bine pentru planetă.

Își aranja și rearanja hainele de câte ori avea ocazia, admirând umerașele și rafturile din dulapul subțire.

Își desfăcea larg brațele când dormea, așa încât îi atârnau peste marginea patului.

Fiindcă acum nu risca să lovească pe cineva în față sau în ceafă.

Mai decupa din reviste și punea pe pereți fotografii cu oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea, dar de care pur și simplu îi plăcea.

A găsit în podul salonului de manichiură o cutie plină cu lustre roșii de hârtie. A cumpărat o instalație de Crăciun și a înfășurat-o în jurul lămpilor, iar apoi le-a atârnat în dormitor.

Însuflețeau tavanul jos al camerei.

Iar lucrul pe care îl știa cu precizie era că nu mai simțea întreaga greutate a lumii apăsând pe umerii ei.

Jairo a traversat orașul până la librăria facultății.

A stat la o coadă lungă la casă, pentru a plăti.

Cărțile erau scumpe. Mai ales manualele.

Strângea la piept cele două volume de lecturi necesare pentru cursul de biologie introductiv.

Ambele erau la mâna a doua. Iar asta era bine. Cineva subliniase paragrafe dintr-o carte cu o cariocă galbenă.

Jairo spera că părțile esențiale erau marcate bine.

Simplul gând că în carte existau paragrafe *importante,* iar *celelalte* paragrafe nu meritau carioca galbenă îi dădea dureri de

stomac.

Deodată a simțit că nu poate face asta.

Nu mai fusese la școală de paisprezece ani.

Acum, înconjurat de atâta lume, se simțea bătrân.

De-a dreptul străvechi.

Avea treizeci și cinci de ani, dar oare nu-și descoperise de curând niște păr alb?

Trei fire. Îi crescuseră chiar în creștet, ițindu-i-se din hățișul negru ca niște rebele ce erau.

Acele trei fire erau niște răufăcători încrezători că într-o bună zi vor cuceri lumea, și anume capul lui.

Jairo aproape ajunsese la casă când a făcut cale-ntoarsă. Avea să pună cărțile la loc. Cine era el să creadă că poate merge la facultate? De ce l-ar angaja pe el cineva vreodată într-un spital? Cum să-și plătească el diploma?

Nu era decât o mare pierdere de timp.

Jairo s-a întors pe culoarele ca un labirint. Dar magazinul mare era aglomerat și deodată nu-și mai putea aminti de unde luase cărțile.

Și sub nicio formă nu voia să abandoneze manualele pe un raft la întâmplare. Nu era el unul *dintr-ăia.*

Stop.

Plan nou.

Să cumpere chestiile astea și gata. Dacă le avea nu însemna și c-o să se ducă la curs. Le putea citi în timpul liber. Nu își petrecea atâta vreme așteptând oameni în fiecare zi?

Pe cine credea el că păcălește? N-avea să se întâmple așa.

Putea să facă volumele cadou? Erau folosite și pline de sublinieri galbene. Ce cadou mai era și ăsta?

Jairo s-a lăsat pe spate și le-a permis ochilor să i se închidă doar o clipă.

Trebuia să vorbească cu ea.

Îngerul lui.

Ea avea să aprecieze manualele.

Cu ea în gând s-a așezat iarăși la coadă, la a treia casă.

Tânăra de dincolo de tejghea i-a înregistrat cumpărăturile, iar când el i-a dat banii, ea a ezitat. Părea surprinsă? Oamenii nu prea mai plăteau așa. Femeia a apăsat pe un buton ca să se deschidă casa.

Deodată a început să se rotească o lumină și a pornit o sonerie.

Toată lumea se holba.

La el. La vânzătoare. La mingea roșie rotitoare din față.

Ce făcuse?

Jairo și-a simțit fața arzând și apoi a văzut cum cineva cu un aer oficial îl arată cu degetul. Casiera chicotea când i-a zis:

— Sunteți clientul cu numărul un milion.

El habar n-avea ce-i tot spune. Nu a reacționat nicicum. Ea a adăugat:

— Ați câștigat! Nu știți de concurs?

Jairo a scuturat din cap.

Acum se adunaseră și alți angajați, iar un bărbat cu haină vișinie a apărut chiar lângă el. Avea în piept un ecuson pe care scria MANAGER. A ridicat un aparat de fotografiat.

— Zâmbiți!

Jairo s-a străduit să-și facă gura tremurândă să producă un soi de zâmbet larg.

Iar apoi a auzit o voce de undeva din mica mulțime zicând:

— A câștigat douăzeci de mii de dolari, nene! Și eu eram chiar în spatele lui. Incredibil.

Jairo s-a uitat în jur și a observat că pe toate triunghiurile de carton care atârnau din tavan scria:

PETRECERE ANIVERSARĂ!
CLIENTUL NR. 1.000.000 CÂȘTIGĂ

O femeie i-a apropiat de față un telefon și l-a întrebat:

— Ne puteți spune cum vă cheamă? Sunteți student? Ce anume studiați la Facultatea din Bakersfield?

Atunci și-a dat seama că femeia îl înregistra. A reușit să spună:

— Sunt nou. Vin pentru prima oară aici.

Mulțimea a scos un geamăt colectiv, urmat de râsete și chicoteli.

— Prima oară! Nu se poate. Eu am cheltuit o avere aici!

În timp ce femeia continua să-l descoasă, Jairo devenea conștient de faptul că zâmbea când vorbea.

Și nu se putea opri.

După ce a completat tot felul de formulare – de la librărie și legate de impozitele către stat – i-au făcut fotografia oficială.

De data asta ținând în față un cec mare, supradimensionat.

Iar apoi i s-a dat cel real.

Toată lumea s-a purtat foarte amabil cu el. A fost plesnit amical pe spate și a dat mâna cu zeci de studenți. A îmbrățișat oameni pe care nu-i mai văzuse vreodată.

În cele din urmă, când se întorcea la taxi, traversând parcarea mare sub soarele amiezii, s-a uitat la ceasul de la mână.

Stătuse înăuntru aproape trei ore.

Dar în buzunarul din spate, îndoit în două, în portofelul de piele lucios de cât era de uzat, se afla o bucățică de hârtie care făcea cât salariul lui de șofer de taxi pe un an.

Iar banii aceia aveau să-i plătească toate cursurile la facultate pe care le poftea.

42

În fiecare weekend, Pattie se duce la o piață de pe Golden State Avenue, colț cu F Street. Îi place să ajungă printre primii.

Astăzi s-a dus și Mai cu ea, fiindcă Pattie a mers cu mașina lui Dell și astfel pot lua mai multe lucruri, iar Mai o poate ajuta la cărat.

La întoarcere o să-mi ia și mie două pungi cu pământ de flori de la pepinieră.

Cel mai bine e să cultivi floarea-soarelui în pământ, nu în ghiveci sau jardiniere. Au niște rădăcini pivotante enorme, care sapă adânc.

Eu am de gând să le pun în niște cutii mici la început, iar apoi să găsesc un loc unde să le transplantez.

Caut împreună cu Dell prin tomberonul albastru cu gunoi de reciclat și găsim douăzeci și trei de cutii bune de folosit ca jardiniere.

Adunăm diferite cutii de conserve, câteva caserole de plastic (în care a fost cândva smântână și brânză tartinabilă) și chiar și câteva cutii de lapte din cele de carton.

Cred că nu l-am mai văzut vreodată pe Dell așa de fericit ca atunci când cotrobăie prin tomberon.

După ce-am găsit ce ne trebuie, mergem în spălătorie și curățăm conservele și cutiile în chiuveta adâncă.

Apoi Dell perforează fundurile acestora cu un cuțit de bucătărie care se strică din cauză că n-ar trebui folosit la așa ceva.

Dar lui pare să nu-i pese.

Când se va întoarce Pattie cu pământul, vom planta nouă soiuri diferite de floarea-soarelui.

Dar se întâmplă altceva în timp ce ne pregătim jardinierele.

Sadhu Kumar, care i-a închiriat un dormitor lui Dell, coboară cu trei computere. Dell zice:

— Ce faceți cu astea?

Sadhu se pregătește să le arunce în containerul mare și albastru.

— Le pun la reciclare.

Mă uit atentă la ele. Nu par prea vechi. Întreb:

— Nu le mai puteți repara?

Sadhu fornăie. Cam cum ar face un cal.

— Sunt niște porcării. Nu merită efortul.

Mă uit la computere. Două sunt laptopuri. Unul e un desktop mai mare. Dar toate fabricate de aceeași companie.

Sadhu Kumar e un tip cam morocănos. Cred c-o fi avut parte de multe dezamăgiri la viața lui. Asta-l poate face un om să devină ursuz.

Mă întreb dacă asta mi se întâmplă și mie.

Nu există nimic mai rău decât un copil posac. Chestia asta ar trebui păstrată pentru mai încolo. Când ești bătrân și te doare până și ridicatul de pe scaun, atunci ai un motiv să faci o mutră acră mereu.

Îmi notez în gând să fiu tristă, chiar și furioasă, dar să nu fiu supărată pe lume nici măcar unu la sută.

E o diferență, îl întreb pe Sadhu:

— Deci pot să iau eu computerele?

Domnul Amar Acru zice:

— Dacă vrei porcăriile, ia porcăriile.

Dell Duke pare jignit. Zice:

— Gunoiul unuia e comoara altuia.

Sadhu pleacă, părând și mai îndurerat la gândul acesta.

Încă așteptăm pământul de flori, așa că Dell și cu mine ducem cele trei aparate sus la apartamentul nr. 28 și imediat încep să le demontez.

Cred că pot să fac un computer funcțional din cele trei.

Văd că aș putea folosi placa de bază de la primul, chipseturile și plug-inurile de la celelalte două.

Nu sunt sigură că va funcționa, dar, dacă va merge, computerul va fi darul meu pentru Dell.

El încă nu știe.

Stau la masa din bucătărie și desfac cablurile când latră mobilul lui Dell Duke.

Și-a pus un câine ca sonerie.

Pare ciudat pentru un posesor de pisică.

Când făceam curățenie în casa lui, mă sâcâia că nu găseam nici măcar un semn care să indice faptul că Cheddar ar fi locuit cândva aici.

Vorbim de un om care nu se sinchisește să arunce gunoiul.

Am așteptat ocazia potrivită ca să aduc asta în discuție. Odată ce termină de vorbit la telefon îl întreb:

— Vă lipsește Cheddar?

Dell pare derutat.

— Poftim?

Repet:

— Vă lipsește Cheddar?

Dell mijește ochii.

— Te referi la faptul că Pattie gătește mâncare vietnameză?

Nu îi răspund. Adaugă:

— Chiftelele îmi lipsesc.

Nu mai continui.

Pattie și Mai se întorc și suntem pregătiți să începem.

Pattie zice că i-ar plăcea să ne ajute, dar testează niște ojă nouă și rezultatul n-ar fi corect dacă ar băga în pământ mâna cu

produsul cel nou.

Sunt surprinsă când Quang-ha coboară ca să participe la plantat.

Ia o cutie (o cutie dintr-un plastic alb transparent, în care a fost cândva înghețată italiană cu aromă de căpșuni).

Trebuie să recunosc că, după formă, e cea mai bizară dintre jardinierele noastre din tomberon. Este dreptunghiulară, dar cu muchiile rotunjite.

Quang-ha este derutant, fiindcă, exact când sunt eu mai sigură că are-n cap rumeguș în loc de creier, dă dovadă de o perspicacitate veritabilă. Alege cea mai interesantă cutie pentru răsad.

În timp ce trage cu înverșunare de etichetele de pe fosta cutie de înghețată, eu împreună cu Mai și Dell le umplem pe celelalte cu pământ proaspăt.

Când termină și Quang-ha în sfârșit, îi dau tava cu semințe umezite și-i zic:

— Plantează trei. La distanță egală. Cam la doi centimetri adâncime.

Poate că nu mă aude, fiindcă ia o singură sămânță, îi zic:

— Ia trei.

El șoptește:

— Nu vreau decât una.

Nu vreau să fac pe șefa cu nimeni. Și mai ales cu el. Îi zic:

— S-ar putea să nu se prindă. N-o să stea în cutiile astea decât puțin. E doar începutul.

Nu poate fi convins. Nu-i pot descifra expresia, așa că e posibil să-și bată joc de mine când zice:

— Îmi pun toate speranțele și visurile în această unică sămânță. Așa vreau eu.

Acum se uită și Dell la noi. Gura i se deschide și cred că va spune ceva. Dar nu spune. Atunci Mai se întoarce către fratele ei.

— Facem asta pentru Willow. Nu fi măgar. Vrea să punem câte trei semințe.

Quang-ha se uită de la Mai înapoi la mine.

— Asta-i a mea. N-o fac pentru ea.

Dell se întoarce spre noi.

— Faceți voi, fetelor, cum vreți.

Mi se pune un nod în gât.

Și nu din cauză că Quang-ha nu vrea să ne asculte sau din cauză că Dell nu îmi sprijină metodele de plantare.

Mă simt mișcată fiindcă nu mă tratează de parcă m-aș prăbuși și m-aș face țăndări.

Poate că asta înseamnă că-mi revin la un fel de normal.

43

Pot iarăși să mă concentrez.
Chiar dacă vag.
Nu durează mult până se creează o rutină.
Ne suim cu toții în mașina lui Dell în fiecare dimineață.
Îi lăsăm pe Mai și Quang-ha la liceu, iar apoi Dell ne duce pe Pattie și pe mine la salon.
În cele mai multe zile, Mai vine pe jos de la școală și apoi merg cu ea, cu autobuzul, la apartamentul din Grădinile Glenwood.
Pattie rămâne până mai târziu, dar ajunge acasă la cină.
Mai și cu mine pregătim în mare lucrurile pentru masa de seară. Pattie nu mai poate să treacă una-două dincolo de alee ca să gătească, iar multe dintre felurile ei de mâncare necesită timp.
Asta înseamnă că după-amiaza noi stăm în bucătăria care dă spre sufragerie.
Nu pot să mă abțin și îl observ pe Quang-ha, iar mai apoi pe Dell, când vine de la muncă și se postează lângă Quang-ha în fața televizorului.
Cei doi se înțeleg, într-un fel.
Poate fiindcă amândoi sunt oarecum excluși din ceva.
Sunt invizibilă pentru ei, asta dacă nu se ajunge la temele lui Quang-ha.
Totul a început când l-am ajutat cu o problemă de matematică.
Îi pot face temele în câteva minute, dar mă prefac că-mi ia mult mai mult timp, ca să nu se simtă prost.
Știu că e greșit din punct de vedere moral să-i fac lecțiile, așa că încerc să-i explic niște concepte de bază când i le dau.
Nu pot spune că este un bun ascultător.
Singura lui activitate serioasă, în afară de privitul oricărui fel de emisiune TV, este mâzgălitul.
Desenează niște oameni cu capete mari, ca din desene animate.
Și Quang-ha are un cap destul de mare.
Nu știu dacă există vreo legătură.

Dell mă întreabă în fiecare zi când am de gând să mă întorc la școală.
Aș vrea să îi zic:
— Cum sună *niciodată*?
Dar n-o fac.
În schimb, de obicei mă prefac că n-aud sau bombăn ceva din câteva silabe neclare.
Astăzi Dell adaugă:
— Pierzi o grămadă de chestii de-acolo.
Nu mă pot abține. Zic:
— Spuneți-mi un singur lucru.

Dell pare derutat.

Dar nu e o întrebare capcană. Chiar vreau să știu.

Îmi dau seama că Quang-ha ascultă în timp ce schimbă canalele. Nu suportă școala. În cele din urmă, Dell zice:

— Nu mergi la ora de educație fizică.

Mă holbez la el.

Burta lui Dell arată de parcă are o minge de baschet sub cămașă. Da, a mai slăbit în ultima lună, dar mai e cale lungă până să devină vreun individ atletic.

Dar, de parcă mi-ar citi gândurile, el spune:

— O să mă apuc de alergat. Mâine e prima zi.

Quang-ha îl țintuiește cu o privire absolut neîncrezătoare, dar eu sunt cea care spune:

— Serios?

Dell dă din cap. Întreb:

— Vă antrenați pentru ceva?

Dell spune:

— O să fac parte din niște echipe la primăvară și vreau să fiu în formă.

Acum Quang-ha chicotește. Nu râde. Chicotește. E altceva. E un sunet reprimat, dar pe un ton înalt și care conține o nuanță de neîncredere.

Nu l-am mai auzit niciodată pe Quang-ha chicotind. Probabil că-i un sunet foarte neobișnuit, fiindcă în clipa următoare Mai iese din dormitor și apare pe hol.

— Ce se-ntâmplă?

Quang-ha dă să răspundă, dar nu poate. E terminat de chicotit.

Cine știe cum, acest soi de râs ascuțit e contagios, fiindcă acum chicotește și Mai. Se uită la fratele lui și se molipsește.

Lui Dell i-a ajuns.

Se ridică de pe canapea și merge la bucătărie.

Mă duc după el.

Stăm acolo. Chicotitul din cealaltă cameră se aude și aici. Zic:

— Chiar aveți de gând să alergați?

Dell bâiguie un fel de da. Însă apoi adaugă:

— Dar n-am de gând să mă alătur niciunei echipe la primăvară. Am inventat partea aia. O să alerg doar așa, pentru mine.

Nu mi se pare ciudat, fiindcă aproape tot din ceea ce fac eu este din propria mea dorință de cunoaştere sau distracție.

Cred că existența unui public deformează performanța.

Probabil că acum nu fac decât să caut explicații pentru mine.

Dar spun:

— Mi se pare o idee excelentă.

Dell spune:

— Hai să udăm semințele de floarea-soarelui.

În după-amiaza următoare, Dell chiar aleargă.

Face mare tam-tam, apărând îmbrăcat în ceva ce pare a fi un costum, nu un echipament de alergare.

Quang-ha începe iar povestea cu chicotitul.

Eu reușesc să spun:

— Să aveți succes.

Și Dell dispare.

Se întoarce cam terminat.

E scăldat în transpirație și îngrozitor de roșu.

Și n-a lipsit decât unsprezece minute.

Nu mai țin evidența timpului și nu mai număr, dar am văzut ceasul de la aragaz când a ieșit pe ușă.

Întâmplător, m-am uitat în acea direcție și când s-a întors.

Spun:

— Cum a fost?

Dell respiră foarte, foarte greu. Ridică o mână. Este semnul internațional pentru *stai.*

Îi las timp ca să-și tragă sufletul și să respire cât de cât normal. În cele din urmă spune:

— Foarte greu. Cred că nu prea sunt în formă.

De pe canapea se aud din nou chicoteli.

În weekend scriu pentru Quang-ha o lucrare de cinci pagini despre Mark Twain.

Opune foarte multă rezistență la anumite aspecte ale învățatului.

Cred că înțelege mult din ce i se predă, dar nu-l interesează deloc să-și facă și temele care i se dau.

Poate că e foarte obosit pentru că se uită la televizor până seara târziu.

Nu cred că Pattie știe că el dă drumul iar la televizor după ce adoarme ea.

Quang-ha și-a făcut rost de niște căști, așa că a rezolvat problema sunetului.

Știu asta fiindcă sunt trează mare parte din noapte.

Quang-ha este destul de isteț încât să șteargă primul paragraf din lucrarea despre Mark Twain și să parcurgă fișierul din computer pentru a strecura greșeli în vreo zece cuvinte, înainte să o scoată la imprimantă.

Dar n-a fost suficient, așa că azi vine acasă foarte prost dispus.

A fost mutat de la ora de engleză și inclus într-un fel de program pentru Avansați.

N-o să-mi asum vina pentru asta.

44

Pattie trebuia să găsească ceva de făcut pentru Willow.

Era singura cale de a o împiedica să mai stea pur și simplu și să se uite în gol.

Nu îi plăcea expresia de pe chipul ei în momentele alea.

Fata stătea neclintită. Ca o statuie.

Sau ca un mort.

Putea să sperie clienții salonului de manichiură.

Așa că Pattie i-a dat lui Willow contractul de închiriere al salonului, iar puștoaica chiar l-a citit. A indicat trei zone unde erau neconcordanțe și i-a întocmit lui Pattie un document pentru când se va întâlni cu proprietarul.

N-aveai cum să nu rămâi impresionat.

Când Pattie a zis în treacăt că și-ar dori să mai aibă loc pentru încă o manichiuristă, Willow a întocmit un plan pentru a reorganiza spațiul de la parterul salonului, mutând recepția și trei din cele patru standuri de lucru. Așa se crea loc pentru încă un scaun și baia de picioare.

Pattie s-a pus pe treabă imediat.

Și, incredibil, după ce a venit și noua persoană, spațiul părea mai puțin înghesuit.

Dar copila era obsedată de boli și infecții.

Vedea probleme care nu existau și asta o scotea din sărite pe Pattie.

În cele din urmă, femeia i-a spus lui Willow să își noteze toate aceste motive de neliniște.

În ziua următoare, când Willow i-a înmânat un raport detaliat al frecvenței infecțiilor în urma efectuării manichiurii și pedichiurii, Pattie s-a înfuriat. Nu avusese parte de nicio plângere din partea vreunui client, legată de vreo problemă de sănătate.

Pattie a evitat-o pe fata de doisprezece ani pentru restul zilei, trimițând-o mai devreme acasă, la apartament.

Dar în noaptea aceea Pattie a visat ceva.

Era un coșmar îngrozitor, cu toți clienții răsturnați cu fețele pe măsuțele de manichiură.

În dimineața următoare, a rugat-o pe Willow să-i dea mai multe informații.

Ochii i-au scăpărat când Willow vorbea despre o bacterie nouă, rezistentă la medicamente, dar a înțeles esențialul.

În acea după-amiază, a fost cumpărat un dezinfectant nou, mai puternic, pentru băile de picioare.

Willow a insistat ca acesta să nu fie diluat, așa cum procedaseră înainte.

Pattie le-a reținut pe toate manichiuristele o oră peste program în seara aceea, iar Willow le-a ținut o prezentare (în vietnameză, ceea ce a făcut momentul impresionant și numai din acest motiv).

În lunea următoare, odată ce s-au implementat toate schimbările, Pattie a lăsat-o pe Willow să afișeze topul celor zece reguli importante pentru sănătate care ar trebui respectate în toate saloanele de manichiură.

Pattie a pus manifestul lui Willow în vitrină și a adoptat noul slogan propus de fată:

STABILIM STANDARDUL ÎN CALIFORNIA
PENTRU SĂNĂTATE ȘI SIGURANȚĂ ÎN MANICHIURĂ

Dar Pattie tot a fost surprinsă când au început să apară clienți noi.

Willow îi zisese că așa se va întâmpla.

Dell nu mai consuma chiftele.

Își dorea să mai fi trăit mama lui, fiindcă voia să-i spună. Era sigur că femeia plecase în mormânt îngrijorată de dependența lui de mâncăruri grele pe bază de carne.

Păi, nu descoperise el în agenda mamei o listă scrisă cu doar câteva săptămâni înainte ca ea să moară?

Zicea așa:

1. Să găsesc o pereche de pantofi cu toc înalt de la care să nu mă doară picioarele.

2. Asigurare de viață în caz de cancer.

3. Să-l fac pe Dell să nu mai mănânce atâta carne de slabă calitate.

Trecuse un deceniu de când văzuse acea listă scrisă de mână mărunt, dar acum în sfârșit reușise.

Scăpase de obsesia legată de carne.

Nu-și mai pregătea el mesele, deci nu era sigur că schimbarea era meritul lui.

Dar chiar și așa.

Mai avuseseră loc și alte schimbări pozitive.

Avea un computer nou.

Tehnic vorbind, era unul vechi, sau cel puțin făcut din părți salvate de la altele, dar era mai rapid și mai eficient ca orice alt computer avut înainte.

Willow i-l făcuse.

Când își adusese noul-vechi computer la apartamentul 22 și Sadhu văzuse cum merge, tipului aproape că-i săriseră ochii din cap.

Dell a fost mândru.

Acum își aranja pernele la spate și deschidea fișierul secret din computer.

Era târziu și nu putea dormi.

Dar nu ca înainte, de la o indigestie severă.

N-avea televizor în camera din apartamentul lui Sadhu Kumar, așa că trebuia să citească sau să lucreze.

A făcut clic și pe ecran a apărut Sistemul de Ciudați al lui Dell Duke.
Trebuia să adauge o categorie nouă.
Degetele lui Dell au alunecat pe tastatură și au scris:

MUTANT.
Codul de culoare: albastru.
Culoarea lui preferată.

Lângă MUTANT a scris cuvântul: EU.
Dell a închis computerul și a rămas cu ochii în tavan.
Se schimba. Putea să facă asta.
A tras concluzia că de-a lungul întregii vieți fusese influențat de lucrurile din jur.
Acum trăia cu un om morocănos care venea din Punjab. Iar când nu era cu acesta, stătea ceva mai încolo pe coridor, cu vietnameza californiană.
Își stabilea o identitate.
Iar fiindcă de obicei avea un comportament autodistructiv, asta i se părea foarte ciudat.
Dar știa că acum era diferit.
Și nu era vorba numai de lucrurile mărunte.
Sigur, acum își potrivea barba. Ridicase ștacheta în domeniul igienei personale în multe privințe.
Dar nu asta era mutația.
Era mai mult de atât.
Era ceva interior.
Fiindcă adevărul era că, indiferent cât de frustrat și nervos fusese la început, trebuia să recunoască faptul că odată ce îi dispăruseră toate porcăriile din casă, iar restul lucrurilor fuseseră puse într-o oarecare ordine, începuse să se simtă mai puternic.
Pattie îi preluase apartamentul și pe el îl mutase mai departe pe coridor, dar și asta avea o parte bună.
Căci pentru prima dată după mult timp Dell simțea că aparține cuiva.
Chiar dacă îl tot vorbeau pe la spate, tot făcea parte dintr-un grup.
Jucau în aceeași echipă.
Pattie îi cususe nasturii lipsă de la cămăși și îi oferise să i se facă pedichiura la salon (de către una dintre fetele care era în probă).
Când el n-a apărut, l-a certat, forțându-l să-și taie unghiile de la picioare așa de scurt, încât îl durea și când își punea șosetele.
Dar apoi i-a dat niște loțiune de picioare și pudră de pus în pantofi, care-i făceau degetele să miroasă frumos, a lavandă sau ceva dulce.
Înainte, îi miroseau cam groaznic.
Și mai era și alergatul.

Asta începuse ca o minciună. Nu avusese deloc de gând să facă jogging.

Iar acum deja o făcea de două săptămâni.

În fiecare zi, după muncă, venea acasă. Își punea echipamentul de drumeții pe care îl avea din liceu. Nu-i mai venea bine, dar intra în pantaloni dacă nu îi trăgea prea sus în talie.

Apoi își punea ceasul să cronometreze douăzeci și două de minute și dus era.

În cărțile sale cu benzi desenate, Mutanții aveau puteri secrete.

Era posibil, se gândea acum, să aibă și el.

Oare nu reușiseră el și Pattie să aibă grijă de Willow Chance?

Era o chestie destul de tare pentru cineva care nu reușise să mențină în viață nici măcar o plantă de apartament.

45

Încolțesc semințele de floarea-soarelui.

Am pus semințe în douăzeci și trei de cutii, care au cam acaparat bucătăria. Și au germinat în toate cutiile.

Nu mai fac grafice și nu monitorizez procentul de germinare, fiindcă nu mă mai ocup cu așa ceva.

Dar mi-a trecut prin minte, ceea ce e interesant.

Dell și Mai sunt entuziasmați să vadă răsadurile mici și verzi.

Înainte să-l pot opri, Dell o ia razna și udă totul în exces.

Quang-ha se poartă de parcă nu-i pasă, chiar dacă unica lui sămânță a încolțit și deja pare mai mare decât restul.

Găsesc un desen cu o sămânță pe un carnet lângă televizor.

Este foarte exact, deci probabil Quang-ha s-a apropiat foarte mult și s-a uitat bine la noua lui plantă.

În desen, sămânța crește din capul mare al unui om.

Nu sunt sigură de ce, dar îmi place foarte mult. Îi zic:

— Quang-ha, îmi dai mie desenul ăsta?

Nu își ia ochii de pe televizor. Scoate un sunet pe care nu l-aș putea descrie decât ca pe-un fel de bodogănit.

— Adică da?

Flutură cu mâna în direcția mea.

Îl interpretez ca pe-un gest pozitiv, fiindcă nu sunt implicate anumite degete.

Pun desenul cu omul al cărui creier germinează pe peretele din camera mea, unde îl pot vedea când stau întinsă.

Mai e foarte fericită că am adăugat și eu ceva, chiar dacă nu e decât un desen făcut de fratele ei.

Ea s-a ocupat cu decoratul din prima zi când ne-am mutat aici.

Puii de *Helianthus annuus* sunt bine deocamdată în cutiile lor, dar va trebui să îi transplantăm.

Quang-ha mă aude zicându-le așa florilor și râde.

Adolescenții se amuză atât de ușor.

Însă foarte curând florile de *H. Annuus* vor avea nevoie de mai mult loc.

Nu vreau să discut despre relocare. E ceva mult prea neplăcut.

Asistenta mea socială mi-a spus că îmi caută intensiv părinți adoptivi.

Am avut trei vizite la domiciliu.

Toate trei au ieșit bine fiindcă acum locuim cu toții la Grădinile Glenwood.

Cel puțin deocamdată.

Mă aflu aici doar temporar, dar fiecare zi îmi oferă timp să mă adaptez la noua realitate.

Așa că trebuie să fiu recunoscătoare.

La asta încerc să lucrez.

Dell vine la cină și mâncăm *bún riêu* și *bánh cuōn.* Mi se pare că lui Dell începe să-i placă tot mai mult mâncarea asta, fiindcă își ia și a doua porție de chifteluțe de orez.

Stau cuminte să treacă masa, iar la momentul potrivit spun:

— Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru ce-ați făcut pentru mine.

Nu răspunde nimeni.

E de parcă aș fi scos un pește stricat din frigider și l-aș fi pus pe masă. Cuvintele mele miros.

Toți arată de parcă nu s-ar simți bine și ar fi chiar jenați, iar apoi Quang-ha se ridică, își ia farfuria și pleacă de la masă.

Știu că nu s-a numărat printre primii mei susținători.

Dar ei nu-și dau seama cât au contat pentru mine.

Sau poate că își dau, dar păstrează asta pentru ei.

Mă duc la culcare devreme, dar mă trezesc din oră în oră.

Dimineața trag concluzia că mi-am făcut un deserviciu în privința condiției fizice.

E un alt fel de-a spune că, de vreme ce nimeni nu consideră că a sta nemișcat cu orele e vreo formă de sport, eu sunt opusul a ceea ce se poate numi o persoană atletică.

Cred că expunerea la ceva nou îți stârnește în cele din urmă un interes, în mod inevitabil, chiar dacă te simți străin și nelalocul tău în privința acelui lucru.

Dell se întoarce în după-amiaza asta de la programul său de alergare, e roșu la față și transpirat.

Probabil că e epuizat, dar arată viu.

Asta mă interesează.

Așa că fac pasul. Spun:

— Mă gândesc să fac jogging.

Quang-ha mă aude și scoate din nou acel chicotit ciudat. Nu mă uit la el. Îl privesc în continuare pe Dell, care zice:

— Serios?

Continui:

— Vreau să spun că mi-ar plăcea să încep să mă antrenez. Și speram să mă puteți ajuta.

Acum Quang-ha chicotește de-a dreptul și nici măcar nu mai încearcă să se ascundă.

Dar Mai iese din camera noastră. Îi aruncă o uitătură aspră lui Quang-ha și zice:

— Vreau și eu.

Și, acestea fiind spuse, începe educația noastră într-ale alergării.

Am nevoie de pantofi de alergare.

Eu nu port decât bocanci indiferent pe unde merg, iar în așa ceva n-ai cum să alergi. Mai are deja pantofi de alergare, fiindcă îi folosește la ora de sport, la liceu.

În ziua următoare, merg împreună cu ea la Armata Salvării.
Îmi arată trei rafturi cu adidași la mâna a doua și apoi dispare, ca să se uite la un impermeabil.
Aici nu prea plouă, dar Mai are o aplecare spre modă și a zărit parpalacul făcut de nu știu ce designer.
Încep să caut prin rafturi și sunt surprinsă să găsesc o pereche de pantofi care chiar mi se potrivesc.
Vechiul Eu ar fi obsedat de posibilitatea transmiterii unei boli contagioase de la picioarele altcuiva.
Noul Eu a fost pacient în spital și a învățat multe din acea experiență.
Așa că singura mea obiecție este că adidașii sunt de-un roz țipător, cu șireturi mov strident.
Odată ce-i încalț, mă simt ca un flamingo.
Cu excepția culorii roșu, port mereu culori naturale, fiindcă îmi place să mă confund cu mediul înconjurător. E important când ești tu cel care observă.
Dar nu e cazul acum să mă vait, așa că zâmbesc cu buzele strânse și spun că încălțările de flamingo sunt super.
De obicei nu folosesc cuvinte ca *super,* așa că poate Mai o să creadă că de fapt nu-mi prea convin.
Dar nu se leagă de asta.
Mâine e prima noastră zi de alergare.

Când ajung acasă, lucrez cu Quang-ha la lecțiile lui de biologie.
Îi dau un document de o singură pagină cu un rezumat al informațiilor pe care ar trebui să le știe la testul viitor. Încerc să strecor mici trucuri care să-l ajute să rețină anumite lucruri.
Cred că s-ar putea să am o abilitate pedagogică înnăscută.
Nu mă dau mare.
Spun doar faptele.
El începe să dea dovadă de un anumit grad de înțelegere.
A încercat să ascundă de mine un test rapid, dar i l-am găsit în caiet.
A luat 91 din 100. Profesorul i-a scris sus:
Se văd roadele efortului tău!
Sunt sigură că Quang-ha n-are de gând să devină biolog, dar e totuși bine că nu e trimis în biroul directorului din cauză că era să le dea foc elevilor cu echipamentul din laborator.
Tot gândindu-mă la asta, ajung la ale mele.
Intru pe net și alcătuiesc un plan de alergare. I-l arăt lui Mai și pare să fie interesată.
Zice că plecăm de îndată ce ajunge Dell, fiindcă vrea și el să vină cu noi.
Am desenat pe hartă o buclă de un kilometru și jumătate, care merge opt străzi spre sud de la Grădinile Glenwood.
Apoi trei spre vest.

Urmate de opt spre nord.
Și la sfârșit trei spre est.
Pe hartă, nu pare mult.

Am noroc că am scăpat cu viață.
După două străzi, simt o durere ascuțită în stânga, de parcă mi-a fost înfipt un cuțit chiar sub a șaptea coastă (coastele nu au denumiri individuale și nu te poți referi la ele decât ca una din cele douăsprezece, partea stângă, partea dreaptă).
Picioarele – sau, mai exact, gambele – îmi tremură și îmi cam pierd toată puterea.
Gleznele îmi îngheață.
Aerul din jur mi se pare dens.
Am deodată atâtea probleme de sănătate – puls crescut, tensiune mare, gură uscată, șoc pulmonar, spasme musculare – încât nu pot evalua nici măcar gradul de epuizare a organismului.
Adevărul șocant e că nu pot alerga în mod continuu nici măcar cele opt străzi spre sud (adică primul segment al alergării noastre).
La al șaselea mă poticnesc.
Simt că o să leșin (și nu e nicio măsuță în formă de elefant care să-mi stopeze căderea).
Mai mă atinge pe braț și zice:
— Ușor. Respiră, Willow.
Știu că o să sune ciudat, dar în timp ce-mi controlez respirația hârâită se întâmplă ceva.
Trec de la amețeală la recunoștință pentru darul de a fi în viață.
Probabil că e un fenomen care ține de tensiune.
Dell și Mai merg cu mine înapoi la Grădinile Glenwood.
Aș vrea să-mi spună cineva c-o să mă descurc din ce în ce mai bine. Dar n-o face nimeni.
Când intrăm în apartament spun:
— O să încerc și mâine.
Îi văd pe Mai și Dell schimbând priviri îngrijorate.
În clipa aceea iau hotărârea să fac sport (în măsura în care timpul o va permite) în fiecare după-amiază, pentru tot restul vieții.
Poate că sunt mai competitivă decât am crezut.

Am febră musculară toată săptămâna, de la alergat.
Cu excepția zilei a patra, când am suferit un fel de recul și a trebuit să merg toată bucla aproape în patru labe, știu că am progresat.
Dar cred că ar fi corect să recunosc că nu voi fi niciodată bună la alergat.
Iată un adevăr și mai mare: nu sunt nicicum în apele mele când vine vorba de mișcare fizică.

În momentul ăsta de limpezime pricep că n-am dansat niciodată.

Îmi amintesc că m-au forțat să execut un soi de dans popular pe muzică în clasa a patra, dar acum îmi dau seama că eram îngrozitor de necoordonată chiar și atunci.

Ciudat cum îmi blocasem această amintire.

Pentru o tranziție reușită de la doisprezece ani la adolescență și apoi la viața de adult, va trebui să știu să-mi mișc șoldurile pe muzică?

Transpir numai când mă gândesc la asta.

Iată de ce contează alergarea.

Cred că *efortul* depus în materie de muncă fizică e mai important decât rezultatul.

Și nu spun asta doar fiindcă profesorii de sport mi-au tot zis-o în trecut.

Apare o nouă realitate.

De fapt, îmi plac pantofii mei de flamingo, cu roz și violet.

Așadar, poate că toată zgâlțâiala asta de alergătură îmi întunecă judecata.

Chiar dacă porția de sport durează doar șaisprezece minute, mă pomenesc că mă gândesc la alergare și când nu alerg.

Știu că exercițiile fizice viguroase schimbă chimia creierului.

În situația mea actuală, nici n-aș putea cere mai mult.

46

Merg spre spălătorie, când mă uit sub piatra vulcanică din curte.

Dau deoparte o zonă mică din grămada de roci roșii incredibil de murdare, iar apoi trag de un colț al foliei de plastic rupte.

Așa cum bănuiam (din cauza prezenței buruienilor), dedesubt e pământ.

Preț de câteva momente îmi imaginez cum curăț zona de piatră și sap un iaz, unde cresc nuferi și crini americani de apă.

Aș planta bambuși pe latura dinspre nord, ca să se înalțe mult și să umbrească acoperișul. Deodată îmi imaginez plante agățătoare și flori luxuriante crescând laolaltă în pâlcuri, iar aerul încărcat de aroma înțepătoare a vieții.

Dar în clipa următoare viziunea dispare.

Rămân uitându-mă la piatra roșie și la spini.

O bucată de plastic negru care este aproape de ventilatorul uscătoriei pare să fluture înspre mine ca un steag negru.

Urc în casă, să raportez descoperirea.

Dell stă cu Quang-ha pe canapea. Mai citește o carte în patul ei. Pattie e la salon. Spun:

— Am o idee. Vreau să plantez jos floarea-soarelui.

Mai aude, fiindcă strigă din camera noastră:

— Jos unde?

Îi dau mai departe:

— Am putea desființa grămada de piatră vulcanică. Dedesubt e pământ. Am verificat. Imaginați-vă – o curte plină de floarea-soarelui.

Dell se arată imediat îngrijorat.

— Nici gând. Nu scoatem nimic. Locul ăsta e proprietatea băncii.

Vine și Mai în cameră.

— Pietrele roșii sunt cam urâte.

Quang-ha apasă pe un buton al telecomenzii și dă mai tare sonorul.

Acum Dell trebuie să vorbească mai tare:

— Nu se-atinge nimeni de piatra roșie.

Zic:

— Poate doar o zonă.

Quang-ha, deși nu pare interesat, spune:

— Floarea mea e mai mare ca restul. Trebuie pusă în pământ.

Dell flutură din brațe.

— Nu punem nimic nicăieri. Pot să stea unde sunt și să rămână pitice. Sau ce s-o-ntâmpla cu chestiile care n-au destul loc.

Lui Mai nu-i place cum sună asta.

— La programul meu de „dotați” am făcut o lecție întreagă despre cum obținem permisiunea pentru proiectele de

comunicare.

Dell o privește înnebunit.

— Asta nu-i un proiect comunitar.

Mai ripostează:

— Ba bineînțeles că e.

Dell o sucește:

— Sunt prea ocupat acum ca să fiu de acord cu orice-ar fi.

Dar stă pur și simplu cu Quang-ha pe canapea și niciunul dintre ei nu pare să facă mare lucru. Niciodată.

Atunci zic:

— O să preiau eu inițiativa. Pot să obțin aprobarea de la bancă.

N-am intenționat, dar sună ca o amenințare.

Dell pare mai mult decât derutat. Întreabă:

— Cum o să faci asta?

Îi trimit lui Jairo de la Mexican Taxi un e-mail și îmi răspunde imediat.

O să mă ia de la salon și-o să mă ducă la Primăria din Bakersfield mâine la zece dimineața.

Îmi scrie că are vești. Aștepta un semn de la mine.

Dimineața, odată ce ajungem la serviciu, îl aștept pe Jairo la intrarea în salon. De obicei stau în spate, așa că simpla mea prezență aici face ca ziua să pară diferită.

Pattie spune:

— Mă bucur că ai un proiect.

Încuviințez din cap.

Ea încearcă mereu să mă facă să mă întorc la școală, fără să pară că vrea doar să scape de mine de-aici.

Între a încuraja pe cineva și a-i spune să se care e o linie subțire.

Înțeleg asta.

Nu spun că ideea de a pleca de la salon undeva mă înviorează.

Nu prea fac față bine schimbărilor acum. Deocamdată nu pot face modificări nici măcar în bucla de-un kilometru și jumătate pe care alerg.

Ieri Mai a sugerat să alergăm în sens invers.

Pare cea mai radicală idee din lume.

Nu pot risca să mă îndrept înspre ceea ce pare a fi direcția greșită.

Jairo se dă jos din taxi și intră, ca să poată face cunoștință Pattie cu el.

Ei nu-i place că plec cu mașina cu un străin. I-am explicat că eu și acest șofer de taxi nu mai suntem străini, dar îi înțeleg îngrijorarea.

Observ că Jairo poartă un tricou cu Facultatea din Bakersfield.

Mă bucur foarte mult.

Nu știam că Pattie vorbește spaniolă, dar cei doi încep imediat să converseze în limba asta.

Și eu știu spaniolă, așa că înțeleg ce îi spune ea:
— Fetița asta a trecut prin multe.
Jairo îi răspunde:
— Fetița asta mi-a schimbat viața.
Pattie dă din cap, dar el nu-i spune mai multe. Apoi ea îi dă lui Jairo numărul de mobil și-i spune s-o sune dacă apare orice problemă.
Asta mi se pare ciudat, fiindcă mă gândesc că eu ar trebui să fiu cea care sună să anunțe problemele, nu el.
Dar mă uit pe geam și încerc să îi las să-și vadă liniștiți de treaba lor.
Sau ce-or fi făcând ei acolo.
Îmi dau seama că Jairo e singurul om pe care l-am văzut vorbind cu Pattie și căruia ea n-a încercat să îi dea ordine.
Interesant.

În mașină, în drum spre Primărie, Jairo întreabă:
— Mi-ai văzut poza la știri?
În ultimele luni n-am fost atentă la știri de niciun fel.
— Nu, îmi pare rău. S-a întâmplat ceva?
Acum Jairo e foarte entuziasmat. Aproape agitat. Sper că e atent la trafic și la regulile de circulație.
Zice:
— Am câștigat douăzeci de mii de dolari. Îi folosesc ca să merg la facultate.
Oftez. Asta *da* veste.
Tot restul drumului vorbește neîncetat despre cum sunt eu îngerul lui și trebuie să recunosc că în momentul în care mă dau jos din taxi, la Primărie, am o părere destul de bună despre viața lui.
Jairo zice c-o să aștepte afară și îi explic că s-ar putea să dureze.
Îi promit să îl sun și până la urmă acceptă.
Nu vreau să îi spun că nu sunt îngerul lui.
Nu sunt îngerul nimănui.
Dar îi spun că sunt sigură c-o să fie un tehnician medical bun. Este un domeniu în dezvoltare.
Jairo vrea să o sune pe Pattie ca s-o anunțe că am ajuns cu bine.
Nu cred că e necesar, dar zic:
— Da, sunt sigură că așteaptă să o sunați.
Nu îmi dădusem seama că replica asta o să îl facă să zâmbească, dar așa s-a întâmplat.

Primăria arată interesant de afară.
În general, sunt interesată de arhitectura spațiilor publice.
Intru, merg la biroul de informații și aștept până când femeia de acolo termină de vorbit la telefon. În sfârșit închide, iar eu îmi

încep căutarea:

— Aș dori să văd documentele arhivate pentru proiectele de clădiri care ajung în Consiliul Local.

Cererea mea pare simplă. Dar femeii din spatele biroului e clar că nu i se pare la fel. Spune:

— Poftim?

Repet:

— Aș dori să văd documentele arhivate pentru proiectele de clădiri care ajung în Consiliul Local.

Femeia pare tot derutată. Spune:

— Câți ani ai?

Răspund:

— Doisprezece.

Văd că sunt pe cale să devin o victimă a discriminării pe bază de vârstă. Femeia asta pare să adore repetițiile.

— Doisprezece?

Repet:

— Doisprezece.

Ea zice:

— Și de ce nu ești la școală?

Am un răspuns, chiar dacă nu este sută la sută adevărat:

— Învăț de acasă în perioada asta.

Vreau să adaug că-i limpede faptul că primesc o educație în materie de birocrație de fiecare dată când ea dă din gură, dar zic:

— Mă interesează să văd cum arată o prezentare și înțeleg că lucrurile acestea se adună la o arhivă publică.

Femeia rămâne suspicioasă. Și nu foarte primitoare. Deschide gura și de data asta spune:

— Unde sunt părinții tăi?

Totul se oprește. Mă uit lung. Ochii mi se umezesc și aud o voce înăuntru.

Repet cu voce tare ce aud, îi spun lumii – care o include și pe ea:

— O lume pierdută,
o lume nebănuită
face semn către noile locuri
și nicio albeață (pierdută) nu-i atât de albă
precum amintirea albeții.

Iar apoi adaug:

— William Carlos Williams. *Coborârea.*

Nu îi explic ce mult îmi place poezia asta, care consider că este despre îmbătrânire, nu despre moarte. Dar sunt îndrumată imediat spre Biroul de Construcții și Siguranța Clădirilor.

***

Ajung să vorbesc cu foarte mulți oameni.

În cele din urmă, sunt prezentată unui bărbat care are urechea dreaptă foarte mare și stânga aproape inexistentă.

Doar un ciot, de fapt.

Bărbatul are o cicatrice pe gât, pe partea cu ciotul.

Nu arată a luptător, deci bănuiesc că a avut un accident.

S-a reușit creșterea cu succes a urechilor de om pe spinarea șobolanilor și realașarea lor ulterioară pe capul uman, prin altoire.

Desigur, nu aduc vorba de asta.

Deși aș vrea.

Omul cu problema la urechi se duce undeva în spate și se întoarce cu un dosar plin cu acte de la audieri.

Pentru o clipă mi se pare o legătură interesantă. E responsabil cu *audierile* – iar lui i s-a întâmplat ceva la partea exterioară a organului pe care îl folosește ca să audă.

Dar nu fac o obsesie din asta.

Omul mă privește extrem de intens când frunzăresc documentele.

Grădina din curtea blocului nostru nu are nevoie de aprobarea aleșilor ca să fie transformată, dar vreau ca hârtiile pe care le depun la bancă, indiferent care-or fi acelea, să arate foarte profesionist.

În următoarele două zile petrec mult timp scriind proiectul cu propunerea pentru o grădină interioară la blocul nostru.

Includ desene (executate de Quang-ha sub îndrumarea mea, la schimb pe niște fișe pentru biologie).

Includ cercetări despre clima din zona noastră, plantele ideale care pot fi crescute aici și un studiu al beneficiilor aduse de spațiile verzi în aria de locuit.

Mai atașez și autorizația de construcție a Grădinilor Glenwood, ca să arăt că spațiul interior are un drenaj corespunzător și că în planul original nu apăreau pietre, ci plante.

Este primul meu proiect de După.

În două zile, am un biblioraft plin cu acte de depus la comisia băncii.

Am impresia că s-ar putea să fi strâns prea multe informații.

S-ar putea ca asta să fie o greșeală la fel de mare ca atunci când știi prea puține.

Dar nu mă pot opri de la adunarea de material.

Fac cererea în numele lui Dell, fiindcă el este chiriașul, dar și fiindcă un plan atât de detaliat făcut de un copil ar atrage atenția.

Îi arăt lui Dell dosarul negru.

— Iată. Cred că ar trebui să mergeți la North South Bank. Cereți o întâlnire cu directorul. Vă prezentați și apoi îi lăsați asta.

Dell tace când deschide biblioraftul și începe să se uite. Nu durează mult până zice:

— Nu pot să fac asta.

Închide dosarul și încearcă să mi-l dea înapoi.

Dell Duke nu-i un om rău. Dar nu se pricepe *să fie* om.

Și are o problemă cu autoritatea.

Sau, în cel mai bun caz, pare foarte ușor de intimidat de cei care au un pic de autoritate. Îi spun:

— Nu cerem bani. Nu cerem nimic, doar permisiunea să desființăm o oroare și să transformăm un spațiu comun. O să fie o îmbunătățire.

Abia ce mi-au ieșit cuvintele pe gură, când vine Mai. A fost la prietena ei, Kalina.

— Ce se-ntâmplă?

Mă uit de la Dell la ea.

— Am făcut o propunere și Dell trebuie să o ducă la North South Bank.

Mai are o putere de convingere fantastică. Nu e nevoie decât de un singur cuvânt.

— Dell…

El își schimbă direcția precum vântul într-o furtună de nisip.

— O să-l las mâine în pauza de masă. Vă convine, fetelor?

Dăm din cap.

De pe canapea, Quang-ha zice:

— Desenele-s făcute de mine.

Proiectul grădinii s-a pornit.

Măcar pe hârtie.

47

S-a stabilit noul termen de judecată.

Pattie ține documentul în mână.

Sistemul este responsabil pentru copii până în ziua când împlinesc optsprezece ani. Așadar, Willow Chance are șase ani timp să navigheze prin aceste ape.

Pattie își amintea biletul pe care îl scrisese Willow în prima zi când își întâlnise asistenta socială la salonul de manichiură. Nu-și putea imagina nici un alt copil care să prezinte ceva într-un mod atât de precis.

Willow avea un creier cu niște abilități extraordinare. Atâta lucru era limpede.

Așadar, ce face lumea cu o fată de doisprezece ani care nu are familie și nicio rețea de prieteni apropiați? Care erau opțiunile?

În plicul mare trimis de asistenta socială, Pattie a găsit acum o broșură cu următorul Târg de Adopții sponsorizat de stat.

Din câte putea vedea, procesul se desfășura ca acele întâlniri rapide, unde partenerii care se văd pentru prima oară se tot mută de la o masă la alta.

Târgurile se țineau într-un parc. Potențialii părinți soseau și se amestecau cu o mulțime de copii aduși cu autobuzele și însoțiți de asistenții sociali.

Se serveau hotdogi și hamburgeri. De obicei se organiza și un meci de softball. Ideea era ca totul să fie firesc, să li se dea ocazia oamenilor să se cunoască.

Conform statisticilor de pe ultima pagină a broșurii informative, se alcătuiau perechi. Și, desigur, uneori acestea funcționau.

Pattie era sigură că întotdeauna copiii mici și mai ales cei drăguți se bucurau de toată atenția, fiindcă ei erau și prezentați în broșură.

Copiii mai mari, chiar și cei mai joviali dintre ei, care încercau să-și facă reclamă, sfârșeau fără îndoială prin a fi șerpii de la ferma cu animale de mângâiat. Probabil că oamenii păstrau distanța.

Era greu să ți-o imaginezi pe Willow Chance într-un asemenea decor, dar probabil că ea ar fi făcut ceva total neașteptat.

Nu asta făcuse, oare, întreaga viață?

Lui Mai îi plăcea la cumpărături. Așa că până și drumul regulat al mamei la piață reprezenta o ocazie de a arunca un ochi peste toate.

Pattie cumpăra mereu gheare de pui de la bărbatul care vindea ouă organice. I le păstra anume ei într-un răcitor special, cu gheață. Ea folosea picioarele galbene de pasăre ca să facă o supă

despre care Mai recunoștea că e delicioasă, dar considera că are gust mai bun dacă nu vezi ingredientele.

Cât timp mama ei își vedea de lista de cumpărături, Mai hoinărea printre tarabele parcării transformate în piață, uitându-se la mierea organică și la lalelele mov.

Willow zicea că înainte cultiva în grădină tot ce se vindea pe acolo.

Mai s-a uitat la salată, la cartofi, la ceapă și la varza roșie.

Nu părea posibil.

Dar Willow nu mințea.

Niciodată, despre nimic.

La capătul culoarului, la ultimul șir de tarabe, era un bărbat care cânta la banjo. Mai s-a apropiat ca să îl audă.

Soarele strălucea, dar nu era arșița insuportabilă a verii sau a sfârșitului de primăvară. Aerul era încă răcoros.

Mai s-a așezat pe marginea bordurii și a ascultat.

Fără să vrea, și-a imaginat notele coardelor ciupite cântate pentru niște pui care dansează.

Iar apoi, în visul ei cu ochii deschiși, păsările au rămas deodată fără picioare.

Mai s-a ridicat.

Simțea o panică tot mai mare în timp ce-și căuta din priviri mama, în toate direcțiile.

Nu doar gândul păsărilor fără picioare îi provoca suferință; acum vedea floarea-soarelui de vânzare, în cutii, la aproape toate tarabele.

Înainte nu le observase.

Fiecare floare avea o șansă unică.

Willow îi spusese că dacă nu își vor planta florile, deocamdată mici, într-un pământ care să le devină casă, în curând se vor opri din creștere.

Spunea că au nevoie să li se dezvolte rădăcinile complexe pentru a-și putea atinge potențialul.

Și nu așa avem nevoie cu toții? se întreba Mai în timp ce se grăbea spre mama ei, pe care-o zărise în depărtare.

Nu așa avem nevoie cu toții?

48

Vești importante.

Dosarul meu a avut efect, iar banca i-a dat acordul lui Dell să facă modificarea grădinii.

Dar scrisoarea (care e din partea biroului prim-vicepreședintelui) mai are și niște informații suplimentare pe lângă permisiunea oficială de a desființa grămada de piatră.

Cineva de la North South Bank ia atitudine, fiindcă, așa cum afirmă scrisoarea:

> Inițiativa luată de un chiriaș pentru îmbunătățirea proprietății arată devotamentul față de valorile pe care noi, cei de la North South Bank, le prețuim.
>
> Nu am mai întâlnit niciodată, în istoria băncii, o propunere atât de meticulos întocmită.
>
> Prin urmare, domnule Duke, pe lângă acordarea permisiunii de a amenaja o grădină în zona centrală neacoperită, am luat hotărârea de a vă ruga să fiți reprezentantul oficial al clădirii Grădinile Glenwood.

Nu cred că l-a mai rugat vreodată cineva pe Dell să reprezinte ceva.

Arată de parcă ar fi câștigat la loterie.

E o combinație bizară între entuziasm sălbatic și teamă profundă.

Acum îmi pun întrebări legate de părinții lui.

Poate că atunci când era mic a fost ținut închis într-un șopron, în frig, vreme îndelungată.

Zici că abia ce i s-a dat drumul.

Privindu-l cum citește scrisoarea cu voce tare pentru a șasea oară, mi se pare că plânge.

Îl asigur că merită din plin marea onoare de a fi responsabil de bloc.

Până să mă dezmeticesc, se duce jos în garaj și pune un semn în fața celui mai bun loc din parcarea deschisă.

Pe acesta scrie:

REZERVAT PENTRU RESP. BLOCULUI
DELL DUKE: APT. 28

Cred că pur și simplu nu pricepe ce înseamnă să fii responsabil.

Acum, că avem permisiunea, planul poate fi pus în aplicare.

Este sâmbătă și suntem cu toții aici, cu excepția lui Pattie, care la sfârșit de săptămână are cei mai mulți clienți.

Îl întreb pe Quang-ha cum crede că ar fi cel mai bine să scoatem piatra vulcanică. Trag nădejde să se implice și el.

Nu pare nici măcar vag interesat.

Dar se pare că a reținut ceva din *Aventurile lui Tom Sawyer,* deși n-a citit cartea și nici n-a scris el lucrarea despre Mark Twain.

Zice atât:

— Dați piatra de pomană. Oamenii adoră orice se dă pe degeaba.

Mă frapează, fiindcă așa este.

Mă duc la celălalt apartament de pe coridor, ca să discut ideea cu Dell. Sadhu este acolo, în sufragerie.

Se poartă mult mai drăguț cu mine de când i-am făcut lui Dell computerul. Mi-a și cerut părerea în câteva chestiuni tehnice.

Și am voie să împrumut de la el aparatul de sudură de cincisprezece wați.

Când îi explic lui Dell că planul meu este să dau piatra de pomană, Sadhu zice:

— Pune-o pe net. O să se dea cât ai zice pește.

Postez un anunț cu piatră vulcanică roșie decorativă gratuită.

Scriu că e a celui care o poate lua de aici.

Primesc primul răspuns în doar 7 minute.

Se pare că a avut dreptate Quang-ha.

Ideea de a primi ceva pe gratis îi atrage pe unii în mod visceral.

Chiar dacă lucrurile gratuite nu sunt niciodată chiar gratuite.

Povara de a avea proprietăți este că totul are un preț.

Cred că de aceea oamenii foarte bogați și celebri arată atât de împovărați și ursuzi în majoritatea fotografiilor.

Ei știu că trebuie să țină garda sus. Au lucruri pe care le vor ceilalți.

Zisesem că piatra roșie se dă pe principiul primul venit, primul servit.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, patru oameni se bat pe marfă.

Atâta patimă pentru roca vulcanică mă îngrozește.

Fiindcă acum Dell este responsabilul de bloc, îl conving să se ducă el jos și să îi descurce.

N-am idee ce le zice, dar eu și Mai auzim tot felul de urlete.

Însă important este că în două ore dispare toată piatra și, de asemenea, folia neagră de plastic sfâșiată de dedesubt.

Le-am zis că și aceea e gratis.

Ne ducem toți jos (până și Quang-ha vrea să arunce o privire) și ne uităm lung la pământul proaspăt descoperit.

A rămas o țărână bătucită. Nici măcar maro. E de-un cenușiu prăfuit.

Poate că la plecare echipa de constructori a golit aici niște saci de ciment rămași.

Bănuiesc că toți se gândesc la asta, dar Quang-ha este mereu cel care spune nespusele.

Zice:

— Aici n-o să crească nimic.

Tocmai s-a întors și Pattie de la muncă și pare mai istovită ca de obicei. Stă cu noi și se uită lung la dreptunghiul mare și pustiu. În cele din urmă adaugă:

— Spațiul pare mai mare când nu-i acoperit de pietre.

Intervine și Dell:

— Și un proiect mai mare decât am preconizat.

Pattie oftează și pornește spre scări.

— Cum sunt cam toate pe lumea asta.

Nu vreau să mă las strivită, dar e posibil ca ei să se refere la mine, nu la zona urâtă și descoperită care este acum piesa centrală a curții.

Mai îmi așază o palmă pe umăr. Zice:

— Hai să mâncăm. Toate arată mai bine la lumina zilei.

Dar în lumina puternică a soarelui arată și mai rău.

Cobor devreme, nu suntem jos decât eu și pământul care, acum îmi dau seama, are un strat de pietriș pe deasupra, de parcă cineva ar fi presărat sare de mare pe un biscuit cenușiu.

Cred că nu vom reuși nici dacă îi conving pe toți, din întregul complex, să mi se alăture cu unelte de grădinărit.

În plus, i-am văzut doar pe câțiva dintre ceilalți locatari. Și nu par a fi genul de oameni care să pună mâna pe-o cazma.

Pământul obișnuit este un amestec aiuritor de de toate, de la fragmente de piatră fină la apă, aer, insecte și chiar și bacterii și ciuperci.

Toate sunt necesare.

Îmi amintesc când m-am uitat pentru prima dată la microscop la un strop de țărână din curtea mea.

A fost șocant.

Acum, când mă gândesc la spațiul acesta deschis, știu ce trebuie făcut.

Săpatul adânc nu este în general o idee bună, decât dacă ai de-a face cu un sol ca acesta, din Grădinile Glenwood.

Situația de față necesită echipament greu.

Va trebui să închiriem o rotosapă.

Nu pot să fac asta singură din mai multe motive, unul deloc important fiind acela că trebuie să ai cel puțin optsprezece ani ca să conduci utilajul.

Mă duc sus și atunci când se trezește Mai îi explic situația.

Nu pare să aibă habar de ce-i spun, nici măcar când îi explic că rotosapa e o mașinărie cu lame ascuțite care ciopârțește solul.

Dar înțelege ea ceva, fiindcă spune:

— Deci avem nevoie de un adult, o carte de credit și o mașină?

Dell nu vrea să aibă de-a face cu asta.

Mai a dus o muncă de lămurire intensă, dar schimbarea de atitudine a lui Dell i-o datorăm locatarului de la apartamentul nr. 1.

Ne bate la ușă un tip pe nume Otto Sayas – aș da orice să am și eu un nume care să fie palindrom.

Vrea să afle ce se întâmplă cu „peticul mare de praf din curte".

Otto Sayas nu pare prea încântat, fiindcă ferestrele apartamentului său dau chiar spre viitoarea grădină.

Bănuiesc, din atitudinea lui, că n-a avut o problemă cu peticul de piatră vulcanică roșie și buruieni.

Dell trebuie să discute cu tipul, fiindcă el e responsabilul pe bloc. Îl aud explicând:

— O să fie plantat. Veți vedea. Suntem chiar în toiul lucrării.

Îl zăresc pe Otto Sayas și are tot o mutră posacă. Latră:

— N-o să crească absolut nimic acolo.

Iar atunci se petrece momentul magic, fiindcă Dell scoate un fel de pufnet și zice:

— Așteptați și-o să vedeți.

49

O rotosapă e ca un picamer, dar pentru pământ. Și facem rost de una.

Quang-ha nu vine sâmbătă la magazinul de închirieri Sam's U-Rent, fiindcă se duce la bowling.

Habar n-aveam că e jucător de bowling.

Dar poate că așa stau lucrurile în bowling. Te apuci și te lași.

Cred că și lui Dell i-ar fi plăcut să se ducă la bowling și nu la Sam's U-Rent.

Dar a fost de acord să vină.

Manevrarea utilajului pe care-l închiriem necesită forță în partea superioară a corpului, mai ales când lucrează în teren tare.

Așa că doar Dell îl poate folosi.

Dell e destul de rotofei în zona taliei și burta mare îi vibrează de parcă e pusă într-o cutie și supusă vibrațiilor la magazinul de vopsele, într-una din acele mașinării care amestecă culorile.

Dar vestea bună este că pământul dens e de-a dreptul pulverizat.

Vestea proastă e că Dell o să aibă probabil o febră musculară de abia o să mai poată umbla o săptămână.

Cercetez pământul proaspăt săpat din viitoarea grădină.

La cină le dau vestea bună:

— Am testat solul. Și e neutru. PH-ul e perfect: 7.

Mai, Pattie și Dell ridică privirea din farfurii. Quang-ha se tot joacă cu furculița prin mâncare.

Plantele (ca și oamenii) prosperă când există echilibru.

Așa că atunci când solul este prea acid, sol pe care ni-l putem imagina ca fiind acru, trebuie micșorat pH-ul.

Asta se poate face adăugând var.

Când solul este prea alcalin, sol pe care ni-l putem imagina ca fiind prea dulce, trebuie să adaugi sulf.

Le explic asta, dar îmi dau seama că nu-i o discuție prea captivantă pentru oamenii cu care locuiesc.

Dell zice:

— Ai gustat pământul ca să-ți dai seama?

Nu îmi dau seama dacă Dell glumește sau nu, dar pe Quang-ha îl face să râdă.

Îmi dau seama că ori de câte ori râde e un soi de ușurare.

E ca un fel de revărsare a unui baraj.

Pattie spune:

— E minunat, Willow.

Apoi Quang-ha bâiguie:

— Ce-ar trebui de fapt măsurat sunt ionii de hidrogen.

Pare la fel de surprins ca și mine de propria-i declarație. Își mai pune sos picant pe carnea de porc, cu un aer vinovat, de

parcă a învăța ceva la ora de științe ar fi o crimă.
Tăcere la masă.
Apoi Mai zice:
— Iar 7 e cifra ta preferată, Willow.
Nu le explic că nu mai număr din 7 în 7, dar încă mai apreciez frumusețea cifrei.
Mă gândesc că vor fi cu toții mai implicați mâine, când plantăm.
Și mă pomenesc că de-abia aștept.
A existat un element-surpriză.
O influență nevăzută sau necunoscută.
Când ne-am culcat, aveam în curtea noastră un dreptunghi mare de pământ proaspăt săpat și bine echilibrat.
Era ceva frumos.
Cel puțin pentru mine.
Dar a venit un vânt dinspre Santa Ana, în toiul nopții. Așa se întâmplă aici.
Anumite condiții meteo propulsează un curent de aer uscat dinspre munți către țărm.
Ne-am trezit într-un bol acoperit de praf.
N-am mai văzut niciodată așa o mizerie.
Pereții și ferestrele apartamentelor de la primul etaj sunt acoperite de un strat de pământ proaspăt și fin.
Mă duc jos și mă uit.
Zici că ne-a lovit o tornadă de nisip.
După ce îi arăt lui Dell, se duce șchiopătând până la garaj și smulge semnul care îi rezervă locul de parcare ca responsabil de bloc. Nu vrea să știe nimeni unde locuiește.
Are o febră musculară atât de puternică de la experiența cu rotosapa, încât abia se poate mișca.
Sau poate că e doar supărat din cauza necazului cu pământul.
Se înfășoară într-o pătură, se întinde pe podeaua din apartament și închide ochii. Arată ca o mumie.
Aș vrea să îi fac o poză, dar până la urmă îmi zic că nu se cade.
Mai are un plan.
Pune jos un anunț mare. Scrie așa:

PROIECT DE CONSTRUCȚIE ÎN DERULARE
NE CEREM SCUZE PENTRU DERANJ

Eu cred că ar trebui să-i spunem lui Dell ce facem, dar Mai zice să-l lăsăm în pace.
Apoi Mai o convinge pe mama ei să conducă mașina lui Dell până la Sam's U-Rent, unde înapoiem rotosapa și închiriem o pompă de stropit.
Mai și Dell abordează toate lucrurile în moduri diferite.

Mai este pragmaticul absolut. Probabil că în privința asta seamănă cu mama ei.

Pompele de stropit sunt puternice.
N-am mai văzut niciuna înainte, așa că e ceva complet nou pentru mine.
Ne întoarcem la Grădinile Glenwood, iar Mai se duce sus și-și pune parpalacul cel nou (dar la mâna a doua).
Și-a cumpărat haina semnată de un designer cunoscut atunci când mi-am luat eu adidașii, și mi se păruse că aruncă aiurea cu banii.
Acum aș vrea să am și eu una.
Quang-ha coboară când suntem pe cale să începem.
Probabil că pare interesat din cauză că utilajul închiriat seamănă cu o armă.

Quang-ha vrea să încerce stropitoarea electrică.
Pornește motorul și zici că ține în mână un Uzi. E nevoie de multă putere ca să controlezi forța apei.
Curge un râu de mizerie.
Mă uit de la o oarecare distanță și îmi ia ceva timp până îmi dau seama că se mai întâmplă ceva în afară de curățenie.
Se duce și vopseaua roz de sub murdărie.
Și la fel și tencuiala de stuc.
Toate astea sunt o demonstrație a teoriei interconectării.
Nu din punct de vedere matematic, ci într-un sens realist.
Îndepărtarea pietrei vulcanice și a foliei negre de plastic a dezvelit pământul bătucit.
Odată ce acesta a fost săpat și vântul a suflat o parte din el pe pereți, a intrat în scenă stropitoarea și a început să dea jos și mortala vopsea roz, odată cu murdăria.
Dedesubt e un gri inofensiv și natural.
Dar acum trebuie să stropim cu pompa tot blocul, ca să fie uniform.
Sau să zugrăvim iarăși clădirea.
Interconectare.
Un lucru duce la altul.
Adesea pe căi nebănuite.

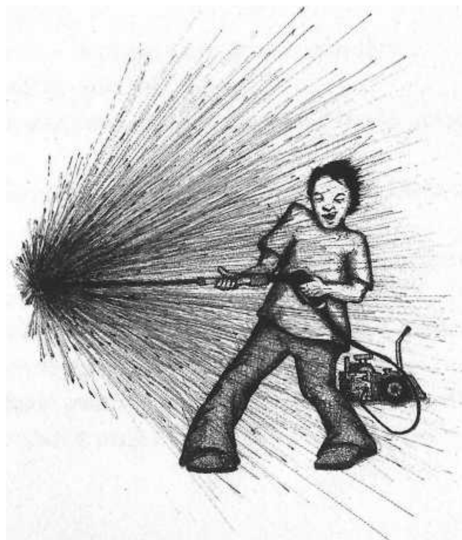
50

Facem prin rotație.

Dacă stropitoarea e dată pe minim, până și eu o pot manevra.

Quang-ha spală o porțiune imensă, imaginându-și, cred eu, că e într-un joc pe calculator.

Îmi vine rândul, dar nu sunt foarte eficientă, îmi e atât de greu să dirijez duza, încât de-abia pot să mă mișc.

Sunt cea mai mică dintre noi, dar dau tot ce pot. Sunt destul de sigură că, dacă nu m-aș fi ținut de alergările de după-amiază, n-aș fi rezistat acum mai mult de un minut în picioare.

Trebuie să fim foarte atenți, fiindcă apa murdară se scurge pe ferestre. Așa că după ce terminăm de spălat o zonă, trebuie să curățăm și geamurile. Dar nu putem face asta cu pompa de stropit.

Lucrăm cu toții, chiar și Dell, când deodată apare taxiul lui Jairo.

Îl văd vorbind cu Pattie o vreme, pe trotuar.

Din nu știu ce motiv, nu pare ciudat că toată bancheta din spate e plină cu cârpe și trei raclete din acelea de spălat geamuri.

Jairo găsește în garaj o scară extensibilă și preia chestiunea ferestrelor.

S-a întunecat și noi suntem tot la treabă.

Nici măcar Quang-ha n-a renunțat.

Stăm, prin rotație, așezați pe niște lădițe de plastic în care-au fost sticle de lapte, luminând fațada clădirii cu lanterna.

Iese un bărbat și ne gândim c-o să înceapă să țipe la noi. Dar e prietenos și ne servește cu câte o bomboană mentolată.

Ba chiar donează pentru grădină și o crăciuniță, să o plantăm când vine vremea. O are de aproape un an și nu-i vine să creadă

că a menținut-o în viață până acum.

Am terminat pereții din curtea interioară, iar acum ne croim drum spre exteriorul clădirii.

Avem mături pentru dirijarea materiei scurse, o treabă destul de complicată în sine.

Un șuvoi roz-maroniu cu bucățele de tencuială curge de prin toate zonele spălate.

Cine nu stă să facă lumină cu lanterna mătură apa spre canalizare.

Jairo a spălat ore în șir la ferestre.

Quang-ha a ocupat poziția de Cel Mai Important Jucător dintre spălătorii de apartamente.

El este singurul care folosește pompa ca un atlet.

Fiindcă nu l-am văzut făcând niciun fel de sport și am rezerve în privința bowlingului, sunt surprinsă.

Rezistența fizică e un element esențial când conduci, chiar și în lumea modernă, unde nu este necesar să mâni boii.

Căci încă mai este impresionant dacă poți.

Fiindcă se face foarte târziu, Dell își aduce unul dintre vechile scaune de terasă din balconul de la etajul al doilea.

Începe să se relaxeze.

Sau poate își fac efectul calmantele pentru mușchi pe care i le-a dat Pattie.

Se pare că acum oamenilor le place ideea cu grădina. Posibil să fie încântați că li se spală ferestrele.

Cerul e plin de stele.

Mai multe stele decât îmi amintesc să fi văzut vreodată, iar eu am petrecut multe nopți cu capul dat pe spate, analizând constelațiile.

În ultimele zece ore, Quang-ha a râs mai mult decât în ultimele zece săptămâni.

Pur și simplu acum totul i se pare amuzant.

Eu n-am înțeles până de curând că emoțiile pot fi atât de contagioase.

Acum știu de ce sunt importanți actorii de comedie într-o cultură.

Stând așezată pe o lădiță de lapte în toiul nopții, luminând cu o lanternă ceea ce în acest moment este un proiect de pulverizare a vopselei, râd și eu.

Fără vreun motiv concret.

Atunci îmi dau seama că râd fiindcă râd.

E trecut de trei noaptea.

Jairo a plecat. După aceea s-a dus și Pattie la culcare. Mai părea să nu se poată opri din măturatul apei scurse de pe lângă clădire.

Dell e încă afară, dar a adormit de o oră în scaunul lui de terasă. I s-a făcut frig și s-a vârât într-un sac negru de gunoi. Și-a scos picioarele prin fundul sacului și acum mi se pare că seamănă cu o stafidă vorbitoare pe care-am văzut-o cândva la televizor într-o reclamă.

Un tip din apartamentele de peste drum ne-a zis de-acum câteva ore să stingem aparatul, dar Quang-ha l-a ignorat.

În cele din urmă, Quang-ha ne face semn și Mai stinge motorul.

Ea, Quang-ha și cu mine ne dăm înapoi și ne îndreptăm lanternele în sus, privind ce am făcut.

Au fost îndepărtate straturile.

De mizerie.

Și de vopsea roz.

O tencuială cu umflături, ca o acnee.

Întreaga suprafață a construcției este netedă și lucioasă.

Au dispărut toate crăpăturile. La fel și peticele goale de unde căzuse tencuiala.

Acum aspectul ciudat al acestui loc, cu ferestrele sale mari și volumetria ca de cutie, pare futuristic și avangardist.

Cel puțin, mie așa mi se pare.

Și nu e o exagerare să spui că Grădinile Glenwood este acum cea mai curată clădire din întregul Bakersfield.

Vreme de trei zile, pe toți ne dor mâinile la orice mișcare.

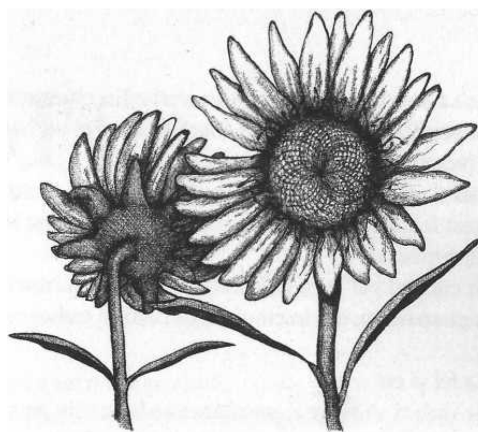
Umblăm ca niște soldați de plastic, cu membrele întinse pe lângă corp.

Noaptea, cobor și ud pământul, ca să nu-l împrăștie iarăși vântul.

Și pregătesc solul. Adaug un fertilizator granulat, cu eliberare treptată, pe care mi l-a cumpărat Dell de la Home Depot.

La jumătatea săptămânii suntem gata de pasul următor.

Avem vreo cincizeci de fire de floarea-soarelui, în cele douăzeci și trei de cutii, o crăciuniță nu tocmai în formă și câțiva saci de mulci, de răspândit pe teren.

Firele de floarea-soarelui ar trebui să înceapă să crească de îndată ce le punem în pământ.

Își vor întinde rădăcinile până la vreo doi metri adâncime. Tulpinile lor neramificate vor produce în următoarele câteva săptămâni câte un boboc.

Știu cum merg lucrurile astea.

Peste vreo lună, după ce vor avea cam doi metri și jumătate înălțime, se va deschide discul mare și plat care este floarea.

O să stea înflorită o săptămână.

Vor veni albinele și vor poleniza multele floricele care alcătuiesc ceea ce nouă ni se pare că e o unică floare (dar în realitate sunt multe, multe inflorescențe mici).

Peste o săptămână, când se termină înflorirea, floricelele se vor transforma în semințe și se vor coace.

Toate energia va trece în această nouă generație a vieții.

Planta va fi dat viață viitorului, iar apoi se va sfârși.

Așa merg lucrurile. De la bacteria din chiuvetă până la musculița bețivă care dă roată fructierei cu banane. Toți facem același lucru.

Dar dacă oamenii ar înțelege cu adevărat toate astea în acest fel, oare ar mai catadicsi careva să se dea jos din pat dimineața?

În curând voi avea grădina acoperită de o recoltă de floarea-soarelui, dar în cinci săptămâni va trebui replantată.

La fel și eu.

Ar trebui să fie mai permanente lucrurile pe care le pun apoi în pământ.

În acest moment, eu sunt floarea-soarelui.

Temporară, dar atașată de pământul de sub mine.

Ca întotdeauna, grădina mă provoacă să îmi înțeleg propria situație.

Audierea la tribunal e luna viitoare.

Voi fi pregătită. Nu sunt sigură exact pentru ce.

Dar poate că exact asta înseamnă să fii pregătit.

51

Dell a intrat în parcare.

Nu găsea loc pentru el, pentru mașina lui, pentru corpul lui acum-mereu-dureros-de-la-mișcare.

După ce s-a tot învârtit pe acolo frustrat, s-a postat în fața singurului loc disponibil pe care l-a putut găsi.

Era foarte mic, înghesuit dintr-o parte de o camionetă a inspectoratului și din cealaltă de gardul din plasă de sârmă care înconjura întreaga proprietate.

Dell a apăsat pe pedală, intenționând să înainteze milimetric.

Dar i-a alunecat piciorul.

I s-a făcut părul măciucă la auzul scrâșnetului de metal pe metal când gardul de plasă i-a brăzdat o dungă pe toată partea dreaptă a mașinii.

Dell a oprit în timp ce urla, înjura și lovea cu pumnul (care l-a durut fiindcă a dat din greșeală în bord, nu în tapițerie).

S-a pomenit gândindu-se la Willow. Ea i-ar fi zis înainte să înainteze că spațiul e prea mic. Ea ar fi calculat volumul ori distanța sau și-ar fi dat seama de ceva.

Dell și-a alungat-o pe fată din minte și a deschis ușa.

Acum se confrunta cu altă realitate dură.

Chiar dacă aproape smulsese gardul din dreapta, tot era așa de aproape de camioneta din stânga, încât se îndoia că va putea ieși din mașină.

Dar trebuia să rezolve cumva.

Oare nu asta era lecția pe care i-o dădea viața acum?

Dell a strâns din dinți, și-a strecurat afară piciorul stâng și apoi șoldul.

Dar burta, chiar și dintr-o parte și suptă, era o adevărată problemă.

Sperând la ce e mai bun, și-a tras burta afară. Aceasta a împins în toate părțile, iar marginea ușii mașinii s-a proptit direct în laterala camionetei învecinate.

Alt sunet de metal pe metal.

Dell s-a holbat cu ochii mari la pagubă.

Tabla camionetei era ca de carton!

A trântit portiera și a pornit în fugă de la locul crimei metalului zgâriat.

Dar când se strecura printre rândurile de mașini, o chestie întunecată a sărit din spatele unei roți și i s-a strecurat printre picioarele nesigure.

Dell a simțit blana atingându-i gleznele și a țipat ca un copil speriat.

A văzut cum apar deodată capete la ferestrele clădirii joase de cărămidă care găzduia cam toată administrația.

Dell s-a lăsat în jos, pe asfalt, ca să se ascundă de curioșii profesioniști.

Iar atunci a reușit să-l vadă mai bine pe cel cunoscut înainte drept Cheddar.

Motanul era slab și râios, avea o ureche cheală și îi lipsea o bucată din coada acum îndoită.

Dar animalul nu era doar speriat și murdar; era înnebunit și disperat.

Cheddar și-a arcuit spinarea, într-o încercare de a părea fioros, și-a arătat dinții ascuțiți, iar ochii de-un verde pal i-au scânteiat ca jadul întunecat.

Pe Dell l-au trecut fiori pe șira spinării.

Îl adoptase pe Cheddar, iar apoi lăsase animalul să se descurce singur în parcare.

Nu făcuse nici măcar o singură încercare să-l salveze.

Dell a privit în ochi felina înspăimântată și s-a produs un declic.

Trebuia să își asume mai multă responsabilitate pentru acțiunile sale.

Avea să înceapă cu pisica.

Dell l-a apucat pe Cheddar de ceafa murdară și a fost surprins să vadă cât de ușor putea pune stăpânire pe animal.

Cheddar nu era o pisică sălbatică.

Fusese crescut de om și părea foarte fericit să ajungă din nou în compania unuia, cu acces la mâncare din conservă.

Dell a traversat parcarea, mergând înapoi la mașină, și apoi s-a strecurat împreună cu Cheddar în automobil.

Motanul a sărit în spatele mașinii când Dell a pornit motorul.

Acum se putea auzi și un sunet nou. Nu puternic, dar clar.

Motanul torcea sub banchetă.

Dell a ieșit cu spatele din locul de parcare și, ciudat, de data asta gardul nici măcar nu i-a atins mașina.

Dell l-a lăsat pe Cheddar la un veterinar de pe Central Avenue, cu solicitarea să-l scape de purici și să i se facă un control general. Avea să ia animalul la sfârșitul zilei.

Apoi s-a întors la birourile inspectoratului și de data asta a parcat pe stradă și a mers pe jos două străzi.

După aceea s-a dus direct la biroul principal și a anunțat că a avariat camioneta.

S-a dovedit că inspectoratul avea asigurare și femeia i-a zis să nu-și facă griji.

Dell a pornit cu un pas săltăreț spre biroul său.

Poate că pasul vioi se datora alergatului. Slăbise aproape șapte kilograme.

Sau poate era fiindcă știa că procedase bine cu Cheddar.

52

S-a întors pisica.

Mare veste pe-aici.

Cel puțin pentru mine.

Sadhu e alergic, așa că Cheddar o să locuiască cu noi, la apartamentul nr. 28.

Deocamdată.

Sunt obsedată de pisica asta.

Și e bine, fiindcă și Cheddar e cam obsedat de mine, sau măcar foarte interesat, ceea ce în lumea felinelor e echivalent cu un comportament obsesiv.

Motanul doarme în patul meu Semper Fi, ghemuit în curba făcută de corpul meu.

Sforăie când doarme tun.

Când mă trezesc dimineața devreme ca să mă duc la baie, văd cum își mișcă în somn coada îndoită.

Lăbuțele îi tresar.

Aleargă.

Aș vrea să-i văd visele astea.

Cheddar mă așteaptă pe pervazul ferestrei din față când mă întorc de la salon după-amiaza.

Sau poate că îi place doar să se uite pe-afară. Dar arată clar de parcă ar aștepta.

Îmi țin economiile de-o viață sub pat, într-o cutie metalică.

Am încercat să contribui în fiecare săptămână la cheltuielile cu mâncarea (văd asta ca pe un fel de alocație inversată), dar Pattie refuză să primească banii.

Încerc să îl conving pe Dell să ia o parte, dar nici el nu vrea. Refuzul lui nu-i așa categoric ca al ei, dar se face înțeles.

Așa că azi e prima oară când voi cheltui din banii mei.

Mă duc la magazinul cu accesorii pentru animale de pe 7th Street.

Aleg o zgardă cu deblocare pentru siguranță, de culoarea limetei. E fosforescentă și luminează puternic în întuneric.

Plătesc încă doi dolari ca să fie inscripționat numele Cheddar pe plasticul flexibil. Adaug și numărul de telefon al lui Pattie – nu pe-al lui Dell – pentru urgențe.

Cer, de asemenea, ca zgarda să aibă și clopoțel. Dacă sunt lăsate libere, pisicile pot face ravagii în populația de păsări.

Însă bănuiesc că, dacă ar fi după Cheddar, el nu ar mai păși în viața lui decât pe covor.

Am lăsat ușa deschisă, dar nu-l interesează nici măcar să cerceteze coridorul blocului.

Când mă întorc acasă și îi pun lui Cheddar zgarda cu clopoțel, Quang-ha se vaită de „sunetul enervant".

Dar până și el trebuie să recunoască faptul că motanul (cu urechea lui cheală și coada îndoită) este, în felul lui, o sursă de inspirație.

Acum discut cu Dell despre chestiunile practice la ședințele săptămânale.

Mă preocupă două lucruri.

Sunt neliniștită, desigur, în legătură cu găsirea unui tutore legal.

Și mă gândesc în permanență ce să fac după ce se trece floarea-soarelui.

Plantele au crescut și au înflorit în aceste săptămâni.

A lui Quang-ha e cea mai înaltă. A ajuns de aproape doi metri. Cred că toată lumea din clădire a apreciat spectacolul.

Câțiva oameni s-au plâns de albine.

Dar e imposibil să le faci pe plac tuturor.

Acum plantele acestea sunt în ultima parte a ciclului lor de viață. Trebuie să mă gândesc ce fac după ce le scot.

Dacă tai o parte din plantele cel mai bine dezvoltate – planta asta matură poate fi văzută ca un părinte – și o îngrijești, ea va crește.

Se numește butaș.

Nu am resurse reale (nu unele concrete, fiindcă economiile mele nu însumează prea mult) ca să amenajez porțiunea mare de pământ din curte.

Am spus băncii că avem un plan și l-am prezentat în desenele depuse la dosar.

Dar era ceva ipotetic.

Iar asta de-aici e realitatea.

Va trebui să fur ceva viață din ce pot găsi aici, prin vecini, în cartierul din Bakersfield, ca să pot amenaja acest loc.

Încep la scară mică.

Un coș.

Foarfecă.

Șervețele de hârtie umezite (ca să mențin tăieturile umede).
Am câteva fire tăiate care fac rădăcini în pahare cu apă, la fereastră.
Trebuie să gândesc la scară mai mare.

Dell mă duce sâmbătă cu mașina la pepiniera Southside și cumpărăm hormoni de îndărăcinare și trei saci mari cu pământ de flori.
Cât stăm pe-acolo, îl văd pe Henry E. Pollack. El e proprietarul locului.
Îl cunosc de când eram foarte mică.
El și tata vorbeau adesea despre fotbal și ani de zile ne-a făcut reduceri.
Pe vremuri am citit și l-am informat despre ciuperci și infestarea cu insecte, la rugămintea lui.
Și l-am sfătuit în legătură cu altoirea pomilor fructiferi.
Sunt în spate, mă uit la noile tufe de *pittosporum tenuifolium* și îl zăresc pe Dell vorbind cu Henry într-un colț.
Pare treabă destul de serioasă, iar asta mă neliniștește.
În mașină, îl întreb pe Dell despre ce șușoteau și el îmi zice:
— Henry voia să știe ce mai faci.
Oamenii se cam jenează să-i întrebe așa ceva pe copii. Așa că-i întreabă pe oamenii mari.
Dar adesea oamenii mari habar nu au ce să răspundă.
Mă uit pe geam la toate plantele care cresc în grădinile oamenilor și mă pierd.
Dar mai târziu, la semafor, zic:
— Încerc să nu fac rădăcini permanente. Probabil că asta ar trebui să le spui celor ca Henry.

Quang-ha stă pe canapea și se uită la o emisiune TV despre un tip care cutreieră țara într-o mașină decapotabilă mâncând cheeseburgeri cu bacon.
Mai se uită într-un catalog pentru pasionații de costume de baie.
Dell își tunde barba într-o pungă de hârtie (ca să nu zboare fire de păr prin cameră).
Cheddar doarme.
Pattie e la salon.
În ultima vreme se întoarce mai târziu de la muncă. Mă îngrijorează, dar nu-i place să fie întrebată de program.
Mă duc în sufragerie și le explic care e planul: să mergem cu mașina prin oraș și să tăiem bucățele din plantele interesante.
Fără să se uite la mine, Quang-ha spune:
— Dar asta n-ar însemna că furăm?
Prind curaj. Măcar i-am captat atenția.
— E o întrebare interesantă. Dacă am fi pe proprietatea cuiva ar însemna o violare a proprietății. Iar asta înseamnă încălcarea

legii.

Atunci Quang-ha bombăne ceva ce nu pricep.

Așa că zic mai departe:

— Plantele sunt proprietatea oamenilor. Dar dacă ele cresc dincolo, pe trotuar? Dacă suntem pe proprietate publică, cum ar fi într-un parc, o bibliotecă sau o clădire de stat?

Quang-ha nu-și ia ochii de la televizor și zice:

— Dar dacă te-ai da tu mai la stânga? Ocupi o parte din televizor.

Fac un pas într-o parte.

Tăcere.

Se aud numai televizorul și sunetele scoase de Dell, care se luptă să-și tundă părul facial uluitor de sârmos.

Iar apoi Quang-ha zice:

— Ia și tu chestiile alea din tomberoanele verzi ale oamenilor, unde-și aruncă resturile din grădini. Treaba o să fie deja ca făcută.

Acum mă uit la el cu admirație.

Mama lui Quang-ha este cel mai muncitor om din câți am văzut vreodată. Și i-a transmis fiului o calitate excepțională. El înțelege munca într-un mod diferit.

Dacă nu e interesat de ceva, o să facă orice ca să scape.

— Quang-ha, sunt șanse mari să faci carieră în management, îi spun și vorbesc serios.

Iar el conchide spunând:

— Dacă e înghețată în congelator, vreau și eu una.

N-a fost niciodată înghețată în congelator, dar chiar o să cumpăr o cutie cu prima ocazie.

53

În următoarele 17 zile, Mai, Dell și cu mine ne specializăm în tomberoanele verzi.

În orașul nostru, gunoiul este separat, tomberoanele albastre sunt pentru reciclare și cele verzi pentru orice provine din curte. Negru pentru restul.

Prima mea observație: recipientele verzi nu sunt întotdeauna pline doar cu iarbă tunsă și flori moarte.

Am găsit și spaghete. Și tot felul de alte lucruri neplăcute.

Unele dintre ele mai mult decât înfiorătoare.

Însă în general oamenii din Bakersfield, California, urmează regulile de selectare a gunoiului, adică își aruncă resturile de la grădinărit acolo unde trebuie.

Și chestiile astea sunt de obicei vii.

Pattie nu mai vrea cutii și cutiuțe în apartament. Pune piciorul în prag în privința asta. Iar Dell nu are decât camera din celălalt apartament, unde Sadhu are reguli clare.

Din nou, Quang-ha vine cu răspunsul.

— Du totul pe acoperiș. Nu urcă nimeni.

Nici el n-a mai fost acolo de când am pus sticla spartă pe luminator, dar e clar că își amintește ce spațiu amplu este.

Așa că acum sunt cutii și oale pe toată terasa.

Cu hormonii de înrădăcinare și atâta soare și apă, am pus pe picioare o mică pepinieră.

Iar apoi aproape că pierdem toate plantele.

După o ploaie ușoară, cineva pe nume S. Godehaux, de la apartamentul nr. 21, reclamă o mică scurgere la baie.

El sună la bancă, iar cei de acolo nu-l anunță pe responsabilul de bloc. Îl anunță pe reparator.

Eu sunt cu Pattie la salon și bineînțeles că aflu despre asta abia când e prea târziu.

Muncitorul care vine să repare acoperișul nu pricepe ce-i cu toate cutiile cu butași.

Pentru el, e doar ditamai mizeria care îl încurcă în zona pe care trebuie s-o acopere cu smoală.

Ia din nou legătura cu cei de la bancă și se pare că cineva pe nume Chad Dewey îi spune că n-ar trebui să fie nimic pe bloc.

Așa că muncitorii adună toate plantele care cresc (sau cel puțin încearcă să facă rădăcini) și le duc jos, unde sunt depozitate în tomberon.

Ajung acasă, la locul crimei.

Astăzi s-a ridicat gunoiul.

Trebuie să reconstitui din frânturi tot ce s-a întâmplat, iar când ajung la un capăt mi se pare că pierderea plantelor nu e doar o înfrângere; e un semn.

Adevărul e că nu voi locui la Grădinile Glenwood prea mult.
În curând voi fi dusă într-un centru de plasament. Voi fi trimisă din nou la școală.
Ce se întâmplă aici se va sfârși.
Cel puțin pentru mine.
A doua zi, când mă duc la ședința de consiliere cu Dell, îi spun:
— Nu mă pot întoarce în trecut. O grădină în curtea de aici n-o să fie niciodată la fel cu aceea pe care o aveam eu acasă.
Dell încuviințează dând din cap. Și pare transpirat. Apoi, când vine la cină, îl văd dându-i lui Mai un plic. Iar când mă duc la culcare găsesc biletul pe pernă. Zice așa:

> Willow,
> Când îți vor găsi locul potrivit, o să fie unul minunat și o să-ți fie bine acolo, sunt sigur. Vreau să încerci să îl iei pe Cheddar cu tine. O voi suna pe Lenore și o să-i zic că motanul e ca un câine terapeutic.
> Cu prietenie, al tău,
> Dell Duke

Zice că motanul e un câine terapeutic.
Apreciez sprijinul, dar sper din suflet să nu îl pună în practică.

Trec două zile și, în loc să iau autobuzul de la salon acasă, mă duc la pepiniera Southside.
Îl găsesc pe Henry și-i explic povestea cu floarea-soarelui și pierderea butașilor și îi cer sfatul.
Trebuie să meargă în spate fiindcă a venit un camion cu marfă.
Aștept.
Pe tejghea, la vânzare, sunt cutii cu gărgărițe și mă hotărăsc să cumpăr una.
De obicei sunt de un portocaliu-caramel, dar când mă uit prin plasa care acoperă cutia, gândăceii care se mișcă prin rumeguș par de un roșu aprins.
Știu ce ar spune Pattie.
Norocoase.
Și ar avea dreptate, fiindcă peste doar câteva minute Henry revine și spune că o să mă ajute. O să treacă după muncă pe la noi, să vadă care e situația pe peticul meu de pământ.
Mă simt ușurată.
Ceea ce pare ciudat.
Merg pe jos până la Grădinile Glenwood și încerc să pășesc cu mare grijă, ca să nu zgâlțâi gărgărițele.
Când intru pe ușă, Quang-ha, care stă ca de obicei pe canapea, vede cutia din mâna mea și întreabă:
— Ai adus ceva de mâncare?
Zic:

— Am adus niște insecte.

Dar zâmbesc și nici măcar nu îmi dau seama decât atunci când mă zăresc în oglindă.

Sunt surprinsă.

Arăt diferit când zâmbesc.

Poate că toată lumea pățește așa.

În dimineața asta nu mă duc la salon.

Stau acasă, aștept livrarea plantelor.

Henry a venit ieri și a aruncat un ochi. A zis c-o să-mi aducă niște lucruri.

Dar la ora 10:07 nu apare numai camioneta obișnuită a pepinierei.

Trage în parcare un camion mare. Și acolo, în spate, e un stivuitor. Apoi vine o camionetă cu patru muncitori.

Cobor în stradă, iar Henry și vărul său Phil tocmai coboară ușa hidraulică a camionului.

În acesta văd o cutie mare cu bambus. A fost transportat culcat. Stând vertical, ar avea peste șase metri înălțime.

Mai sunt și alte plante în camion:

Phormium cu dungi roz.

O diversitate de flori agățătoare (ca să urce pe stâlpii metalici până la etajul al doilea).

Plante mici care să acopere pământul.

Chiar și un cireș de trei ani.

Sunt copleșită.

Dar nu e timp să îmi exprim sentimentele, fiindcă e multă treabă de făcut.

Cei patru muncitori taie floarea-soarelui.

Asta ar fi fost trist, dar acum nu mai este.

Hotărâm să atârnăm tulpinile lungi de balcoanele de la etajul al doilea. Florile mari sunt cât capul de om. Petalele de un galben aprins sunt acum uscate și mijlocul florii e întunecat.

Henry are niște sfoară verde și eu sunt responsabilă de acest proiect, în timp ce jos muncitorii sapă o groapă uriașă, fiindcă bambusul adus e o treabă serioasă.

În timp ce leg tulpinile de floarea-soarelui de balustradă, vine Henry și îmi zice că toate astea sunt un dar.

Încerc să spun mulțumesc, dar cuvintele nu vor să iasă.

Am gura deschisă și deodată sunt ca un pește pe uscat. Nu se vede cârligul, dar probabil că mi-e prins în obraz. Sau poate în inimă, fiindcă acolo se simte.

Henry mă ia pe după umeri și șoptește:

— Cu plăcere.

Durează aproape patru ore tot plantatul.

Dar ziua nu s-a terminat.

Ca o surpriză în plus, Lorenzo de la Bakersfield Electric aduce un set de lumini cu alimentare solară care vor lansa săgeți

noaptea, prin frunziș, către cerul înstelat.

Este mult mai mult decât am sperat.

Lorenzo spune că l-a sunat tipul de la pepinieră. Explică ceva legat de „banca de întrajutorare”.

Eu n-am mai auzit de asta înainte, dar mă gândesc că am o grămadă de oameni cu asemenea conturi în acest moment.

Mă uit cum Lorenzo fixează lămpile, dar nu mă pot abține și până la urmă tot le reașez eu în așa fel încât să stea exact acolo unde mi se pare mie c-ar trebui.

Îi explic că îmi place să văd spațiul în termeni de triunghiuri, iar el mă ascultă o vreme și apoi râde.

Când terminăm, îmi dă cartea de vizită și spune că vrea să discute cu mine despre o lucrare mare de iluminat a noului complex comercial, pentru care va participa și el la licitație.

Îi spun că mi-ar plăcea să mă uit pe schițele făcute de el.

Poate fi parte din banca mea de întrajutorare.

După ce pleacă, ud totul cu un furtun pe care mi l-a lăsat Henry.

Tocmai termin când Mai pune piciorul pe trotuar. Ies pe poartă și ea mă urmează înăuntru, și-aș vrea ca Henry, Phil, Lorenzo și băieții să fi rămas aici.

Meritau să-i vadă expresia de pe chip.

Stăm pe scări și ne uităm cum vin oamenii acasă.

Toată lumea e cam uluită.

Hotărăsc să nu îmi fac azi alergarea, ca să fiu aici și când vine Quang-ha.

Nu zice o vorbă.

Aștept. Tace și când se așază lângă mine pe scări.

Tot tăcere.

Apoi se întoarce și zice:

— Nu vreau să știu cum ai făcut asta. Vreau să cred că ai puteri magice.

Poate fiindcă e mai mare și e și băiat, și poate fiindcă el nu a fost tocmai de partea mea când m-am mutat la ei, mă simt copleșită de o senzație când aud aceste cuvinte.

Cred că este starea de acceptare.

Suntem toți trei pe scări când vine și Dell, după ce și-a parcat mașina.

Bănuiesc că știa că se va întâmpla ceva. Zice că l-a sunat Henry. Nu-mi vine să cred că a putut el să țină un secret.

Dell este foarte, foarte fericit când vede plantele.

Mai o sună pe mama ei de pe mobilul lui Dell și-i zice să vină devreme acasă. Vrea să poată vedea grădina la lumina zilei.

Pattie ajunge la apartament tocmai când orizontul devine violet.

Când își înalță privirea spre cerul care se întunecă, acolo sus sunt fâșii colorate.

Zice:

— De-acum nu mai greșești dacă spui că locul acesta se numește Grădinile Glenwood.

Urcăm împreună, îl iau pe Cheddar și mă întind în pat.

Sunt epuizată.

Bănuiesc că și Cheddar, dar moțăitul este starea lui naturală, așa că nu pot fi sigură.

Adorm deși n-am mâncat de seară și afară abia se întunecă. Mă trezesc sunetul televizorului și mirosul de popcorn.

Quang-ha apare în ușă și zice:

— Dell și-a pus iarăși semnul cu „resp. bloc” în fața celui mai bun loc de parcare.

Ne privim ochi în ochi.

Râdem, dar din priviri.

54

Dell s-a dus să ridice corespondența.

Întotdeauna erau vești proaste, așa că uneori treceau zile până să se deranjeze să scoată cheița neobișnuit de ascuțită și să deschidă cutia metalică de la poartă.

Cutia poștală era plină ochi.

Ca întotdeauna, erau facturi restante amestecate cu fluturași tipăriți cu cerneală neagră ieftină care îi rămânea pe degete.

Însă astăzi mai era ceva.

Ținea în mână o scrisoare adresată lui Pattie Nguyen.

Ei nu-i venea corespondența aici. A citit adresa expeditorului.

DEPARTAMENTUL PENTRU PROTECȚIA
COPILULUI DIN COMITATUL KERN

Și deodată i s-a făcut greață.

A început să transpire și l-a apucat amețeala.

Poate că ar fi trebuit pur și simplu să plece.

Putea să se urce în mașină și să nu se mai întoarcă niciodată.

Dacă făcea așa, măcar motanul era salvat. Nu-și putea imagina o lume în care să nu găsească Willow un loc pentru ghemul acela de blană.

Dell îi dăduse scrisoarea lui Pattie. Iar apoi se dusese direct în camera lui de pe același coridor.

Acum stătea în pat și avea laptopul deschis. Se uita pe site-ul Protecției Copilului din Comitatul Kern.

În statul California, o persoană putea deține custodia temporară a unui copil aflat în grija statului pentru câteva săptămâni sau, în situații speciale, pentru câteva luni.

Dar după aceea se urmărea tutela permanentă. Sperau ca tutorele să facă un pas înainte.

Dell și-a simțit piciorul stâng tresărind.

Iar apoi i-a zvâcnit, în mod spontan, de parcă ar fi tras într-o minge de fotbal.

De când se apucase de alergat, membrele păreau să îi funcționeze independent de restul corpului.

Acum, chiar și întins, picioarele lui parcă încercau să facă pași.

Oare el ar putea deveni tutorele unei fete de doisprezece ani?

Chiar dacă ar fi vrut (și nu voia cu adevărat, nu?), avea datorii, și nici slujba lui nu era prea sigură, și el nu fusese niciodată în stare să-și imprime corect cardul de cafea, în micul loc de unde-și lua uneori dimineața o ceașcă de cafea fierbinte.

Dar nu se schimbaseră lucrurile?

Nu era el acum responsabil de bloc la Grădinile Glenwood?

Nu îi ducea pe copiii din familia Nguyen la școală în fiecare zi?

În plus, nu se ținea de slujbă numai așa, ca să se afle în treabă; se pare că era tot mai bun în ce făcea.

Oare nu fusese el cel care supraveghease cea mai mare transformare care avusese loc vreodată la blocul lor?

Bine, poate că nu supraveghease, dar fusese părtaș. Și chiar lucrase cu rotosapa.

Dell și-a închis laptopul.

Dar picioarele tot îi zvâcneau.

Nu știa nimeni că deveniseră apropiați.

Iar acum Jairo era prima persoană cu care Pattie simțea nevoia să vorbească.

Îl suna pe mobil, dar nu răspundea. Știa că dacă era la volan nu putea să răspundă.

Dar avea să o sune el. Avea să o caute și urmau să vadă ei – împreună – ce e de făcut.

Era decembrie, iar arșița teribilă care fusese singura constantă reală în ultimele luni se dusese de săptămâna trecută. Parcă cineva apăsase pe un întrerupător și schimbase anotimpul.

Nopțile deveniseră dintr-odată răcoroase, iar ventilatoarele și aparatele de aer condiționat fuseseră în sfârșit stinse, intrând în hibernarea electronică ce avea să dureze patru luni.

Pattie și-a dat jos pantofii prea strâmți (parcă îi creșteau picioarele) și s-a tot uitat la scrisoarea oficială.

Era legată de audierea pentru custodie.

Fusese amânată de două ori.

Acum era cea finală.

Trebuia dată o hotărâre.

A împăturit hârtia în două și și-a promis c-o să procedeze așa cum e corect.

55

Când ne suim în paturile noastre, îi explic lui Mai că se petrece o stare de șoc, așa se întâmplă când o plantă e replantată în pământ nou.

Știu din experiență că unele plante vor prospera, iar altele se vor veșteji.

Se va vedea în timp.

Echilibrul este esențial în lumea naturală.

Încă mă bucur de victoria cu grădina a doua zi, când primesc vestea.

Nu îmi place de Lenore Cole de la Jamison, dar recunosc, ca să fiu cinstită, c-ar fi greu s-o acuzi că nu-și face bine treaba.

Mi-a găsit un loc.

Este permanent.

A venit azi la salonul de manichiură ca să-mi spună personal. Apoi mă întreabă dacă am nevoie de ceva.

Am vorbit cu ea afară, în parcare, dar pesemne că Pattie știe.

Am stat cu ei aproape trei luni.

Am știut cu toții că e doar temporar.

Pattie nici nu mă cunoștea până în ziua în care o dubă cu produse medicale a trecut pe culoarea roșie a semaforului.

Înțeleg mai bine ca oricine câte a făcut pentru mine.

Asta e realitatea.

Voi fi dusă într-un mic centru de plasament de pe 7th Street.

Uite că nu pe strada numărul 8, nici pe 9.

Lenore Cole îmi spune că nu-i nimic dacă plâng.

Îi zic că sunt în regulă.

Spun că aș vrea să merg la bibliotecă și se oferă să mă ducă.

Aș vrea să stau printre cărți.

Când eu și Lenore suntem gata de plecare, Pattie îmi spune că mă va lua Dell de la bibliotecă după ce iese de la serviciu.

Nu va trebui să vin cu autobuzul.

Îi mulțumesc și mergem la mașina lui Lenore.

Mă simt amorțită.

Dar merg înainte.

Așa o formulează Lenore când ne suim în mașină. Cuvintele ei sunt:

— E vremea să mergi înainte.

Sună ca niște vorbe pe care le auzi la masa de prânz în vreun bufet, la coadă, după ce te uiți prea mult la un fel misterios cu tăiței.

Iar apoi Lenore adaugă:

— Perioadele de tranziție sunt importante. Vrem să îți petreci dimineața de mâine la Jamison, iar apoi să mergi la audiere după-

amiază.
Deci ăsta-i mersul înainte.
Adică se va întâmpla imediat.
Mă surprinde.
Crezusem, când îmi spusese, că va fi peste cinci zile sau peste două săptămâni.
Nu mâine.
Lenore este profesionistă și pesemne că are ceva experiență cu toate astea.
S-ar putea să semene cu smulgerea rapidă a unui leucoplast.
Nu doare așa tare, fiindcă o mare parte a durerii vine din anticipare.
Deci poate că de-asta nu mi-a spus până acum.
Îmi iau la revedere de la Lenore și intru în bibliotecă.
Odată ce intru, ridic mâinile și mi le apropii de față.
Respir prea repede. Dar nu plâng.
Mă gândesc la Mai, la Quang-ha, la Pattie și Dell.
O să fiu luată de lângă oamenii ăștia.
Și nu cred că pot să trăiesc fără ei.

Mă duc țintă la locul meu preferat, adică sus, în colțul de la fereastră.
Lumina scaldă această zonă.
Iau o carte de astrofizică. Nu m-am mai gândit de mult la concepte de ansamblu.
Poate c-am fost prea concentrată pe lucrurile mai mici. Mi-am ținut mintea ațintită pe anumite chestii distincte.
Citesc despre galaxii și microunde cosmice și asta mă ajută să respir mai ușor.
Așez în perspectivă locul meu în univers.
Sunt praf de stele.
Sunt de un maro auriu.
Sunt doar o scamă într-o întindere vastă.

Când vine vremea, mă duc și mă așez afară, pe scări.
Mă gândesc la familia Nguyen.
Oare se vor muta din Grădini? Dell o să se întoarcă la apartamentul 28? Poate că vor închiria și ei alt apartament și vor rămâne în același bloc.
Nu doar că lui Mai îi va fi dor de mine; dar o să-i fie tare dor de paturile suprapuse și de toaletă.
Și cum facem cu Cheddar?
Dacă ei rămân acolo, îi pot vizita la sfârșit de săptămână.
Aș putea ajuta în continuare cu grădina.
Aș putea să merg pe jos sau chiar să-l rog pe Jairo să mă ducă cu taxiul.
Aș putea să măresc tura de alergat și să trasez o buclă nouă, care să mă ducă direct la Grădinile Glenwood.

Dell apare brusc.
Nu l-am văzut apropiindu-se. Oare a venit pe furiș sau nu mai observ eu bine ce se întâmplă în jur?
Se așază lângă mine.
Dar nu spune nimic.
Apoi își pune capul între genunchi și începe să plângă. Se aude de zici că se îneacă și moare.
Stau chiar lângă el și fac ceea ce ar fi făcut mama. Îl cuprind pe după umeri și-i șoptesc ușor:
— Sunt bine. O să fie bine.
Și asta îl termină de tot.
Plânge și mai tare.
Își ridică fața și se uită la mine. Încă mai am brațul peste spinarea lui cocoșată, însă văd ceva în ochii lui.
Pare distrus.
Cunosc expresia asta.

56

Pattie a închis devreme salonul de manichiură și a luat autobuzul până acasă.

Era înnorat, iar vântul bătea puternic în vale. Simțea cum îi scrâșnesc în dinți praful și nisipul care zburau prin aer.

Le simțea gustul când înghițea.

Pattie a intrat pe ușa apartamentului și l-a văzut pe Quang-ha făcându-și lecțiile la masă.

El nu stătea niciodată să-și facă lecțiile la masă.

Mereu se uita la televizor.

Dar abia de-a ridicat privirea spre ea.

N-a zis o vorbă.

Pattie a observat că îi tresărea un picior. Înainte și înapoi. Nu îi tremura, dar aproape.

Apoi s-a uitat spre capătul holului.

Mai era în camera ei, în patul de sus. Ținea fața aproape de perete și pisica strânsă la piept.

Așadar, știau.

Pattie a mers până în capătul coridorului și a rămas în prag.

— O să ne descurcăm.

A mers până la pat și și-a așezat palma pe părul mătăsos al fiicei sale.

— E temporar.

Deodată s-a auzit vocea lui Quang-ha. Puternic.

— Așa zici tu de toate. Temporar. Păi, dacă faci ceva pentru destul de mult timp, nu mai ajungi să folosești cuvântul ăla.

Pattie s-a întors în sufragerie și a rămas în picioare, în fața fiului. În spatele ei a apărut Mai.

Quang-ha a ridicat privirea spre amândouă. Avea ochii largi și sfidători.

Dar avea vocea unui băiețel, nu a unui adolescent.

— N-ar trebui s-o lăsăm să plece.

Pattie și-a luat fiul pe după umeri și au stat așa mult timp.

A venit și Mai și s-a sprijinit de ei.

Afară se întețeau rafalele de vânt. În bucătărie era deschisă o fereastră și se auzea un sunet. Ceva diferit. Era ceva nou care se adăuga amestecului de sunete din stradă și de la oameni.

Era bambusul din noua grădină.

Se auzea foșnetul a o mie de frunze.

Dell s-a trezit în toiul nopții.

A încercat să adoarmă la loc, dar s-a foit și s-a sucit atât de mult, încât începea să semene a gimnastică.

La ora 2:47 era epuizat, dar încă treaz de-a binelea, așa că s-a sculat.

A rămas în pantalonii de trening și tricou, dar și-a tras pantofii și un hanorac.

Apoi a coborât în curte.

Era frig și își putea vedea răsuflarea când mergea spre furtunul verde încolăcit.

Stând în lumina semilunii, a privit apa țâșnind în jeturi de-un argintiu înghețat.

Și, deși era ger, Dell a udat îndelung noua grădină a lui Willow, fără grabă.

Acum tufele de caprifoi erau mai înalte ca el și, tot privindu-le, a observat ca unul dintre boboci începea să se deschidă.

Era sigur că o să fie splendid.

57

Deschid ochii. Aud respirația fină a lui Mai din patul de deasupra, în rest este liniște în apartament.

E ceva neobișnuit. Lumea lui Pattie Nguyen este mereu gălăgioasă.

Mereu se gătește ceva, se spală vasele, se dă cu aspiratorul sau curge apa în baie.

Nu și acum.

Fiindcă e foarte devreme.

Aseară Dell m-a dus la Happy Greens, care e un restaurant vegetarian.

Încerca să mă înveselească.

Mi-a spus că lucrează la un soi de aranjament.

Când ne-am întors la Grădini, m-am străduit cât am putut să par bucuroasă.

Mă uit la ceas. E 4:27 dimineața.

Quang-ha doarme pe canapea.

Umbrele din sufragerie sunt alungite înspre cele două ferestre de la stradă.

Luna plină e chiar deasupra luminatorului și strălucirea ei e destul de puternică încât să arunce mici umbre pe covor.

Cândva aceste umbre mi se păreau dătătoare de speranță.

Acum arată ca niște pete.

Îmi iau perna și pătura pufoasă din pat și mă duc să stau în baie.

Peste câteva minute, se strecoară și Cheddar. Se ghemuiește pe marginea păturii și adoarme sprijinit de spinarea mea.

E o fereastră aici și, din poziția mea, în colț, pe gresia rece, văd cum răsăritul scaldă lumea într-o lumină portocalie.

Stelele împrăștiate pe cerul nesfârșit din Bakersfield încep să pălească.

Închid ochii.

Și în cele din urmă alunec iarăși în somn, iar ecranul minții mele se umple de păsări colibri.

Ele înțeleg importanța mișcării.

Mă trezesc peste câteva ore și habar nu am unde sunt.

Îmi ia o clipă (care pare să dureze o eternitate, dar în realitate e mai puțin de o secundă) să pricep că sunt în baie și că de azi înainte nu voi mai locui în Grădinile Glenwood.

Asta e chestia cu timpul.

O secundă poate părea o infinitate atunci când este urmată de o dezamăgire cumplită.

Sunt foarte, foarte obosită, dar fac un duș și mă spăl pe păr.

Îl las să se usuce cum vrea el, adică într-o claie de bucle negre.

Nu îl dau pe spate, nu îmi pun bentiță și nu-l ordonez.
Este cum este.
Eu sunt cum sunt.
Îmi pun vechiul echipament de grădinărit.
Îmi pun în buzunar ghinda pe care mi-a dat-o Mai.
Poate că o să-mi poarte noroc. Am ajuns până aici. E și asta ceva.
Nu o să port pălăria roșie, fiindcă o să fiu înăuntru.
Dar o s-o iau cu mine fiindcă roșul poartă noroc și e o culoare foarte importantă în natură.

La micul dejun totul e ca de obicei.
Iau o banană, care este acoperită de pete maronii.
Arată ca pielea unei girafe.
Mi-aș dori să fiu suficient de mare încât să plec și să trăiesc în jungla Amazonului și să studiez plantele de acolo, fiindcă e posibil ca una dintre ele să fie cheia pentru vindecarea cancerului.
Dar obstacolele sunt insurmontabile.
Nici măcar nu am pașaport.
Încercăm să mâncăm când vine Dell din celălalt apartament, mai devreme decât de obicei.
El și Pattie spun că se duc să ia ceva din mașină și merg în parcare.
Sunt sigură că discută situația mea.
Se întorc după câteva minute și nu spun decât că trebuie să plecăm, altfel Mai întârzie la prima oră.
O întreb pe Pattie ce se va întâmpla la audiere.
Ea spune să nu îmi fac griji.
Nu mi se pare un răspuns prea grozav.
De ce nu mi-aș face griji?
Dar mai rău e faptul că acum o cunosc. Mi-am petrecut mare parte din fiecare zi cu ea. Așa că-mi pot da seama după expresia de pe chipul ei că și ea este îngrijorată.

Mai vrea să vină la audierea de la tribunal din după-amiaza asta.
Îi spun:
— Nu-i nevoie să vii. Ar trebui să fii la școală. Acum sunt pregătită de asta. Sunt mai puternică.
Iar apoi mă ridic și merg la baie.
Peste doar câteva minute sosește Lenore.
Pattie spune că ăsta nu e la revedere.
Este *Hẹn gặp lại sau.*
Adică „ne vedem mai încolo”.
Spun:
— Da. Ne vedem cu toții mai încolo.
Trebuie să plec de aici până nu devine prea dramatic.

O îmbrățișez pe Mai și încerc să fiu curajoasă, mai ales că ea e terminată cât pentru amândouă.

Ea e mereu cea mai puternică persoană din încăpere, dar acum, cu plecarea mea, îi crapă armura.

Îl îmbrățișez pe Dell și apoi o îmbrățișez și pe Pattie. Pe Quang-ha îl salut dând din cap.

Apoi mă întorc spre Cheddar.

Stă pe spătarul canapelei și se uită la noi. Voiam să îmi iau la revedere de la el. Așa plănuiam. Dar acum nu pot să fac asta.

Mă întorc.

Și îi aud clopoțelul de la zgardă.

Singurul lucru pe care pot să-l spun este:

— Vă rog să udați plantele din curte. Mai ales pittosporumul. O să vin să verific grădina cât de curând pot.

O aud pe Mai ieșind din cameră, mergând pe hol. Nu rezistă.

Mă întorc chiar înainte să ies din apartament. Cheddar stă sub petele de lumină colorată proiectate prin cioburile de sticlă de pe acoperiș.

Are o figură amețită.

Sau poate că așa arată el când plânge.

Mă sui în mașina lui Lenore și mă uit în sus, spre clădire.

Acum îl văd pe Cheddar la fereastră.

Îi șoptesc:

— La revedere.

Nu mi-am luat la revedere de la mama sau tata. N-am apucat să o fac. Acum erau cu mine și în clipa următoare au dispărut.

Are importanță să îți iei la revedere?

Chiar este un fel de încheiere?

Nu i-am îmbrățișat în dimineața aceea, când am plecat la școală.

De asta nu mă mai întorc acolo.

Mă descurc cu ceilalți copii, cu profesorii și cu tot ce are legătură cu asta, dar în gând.

Nu pot să merg acolo, fiindcă de fiecare dată când îmi permit să mă gândesc la ultima mea zi acolo mă prăbușesc. Mă desprind de lumea asta.

Mă fac țăndări.

Sunt îngrijorată cu Quang-ha.

Știu că are multe teme săptămâna asta. Sper ca măcar să încerce să facă o parte.

Și mai e și Dell. O să se apuce iarăși de adunat lucruri prin dulapuri? O să înceapă iarăși să se tot uite pe fereastră așteptând să îi înceapă viața?

Pattie o să muncească tot așa, din greu? Știu sigur că vaporii aceia de la lacul de unghii îi fac rău.

Îmi dau seama că îmi fac griji pentru toți.

Dar e mai bine decât să-mi fac pentru mine.

Acesta este unul dintre secretele pe care le-am învățat în ultimele câteva luni.

Când îți pasă de alți oameni, se mai mută reflectorul de pe propria ta dramă.

58

Sunt la Jamison, stau într-o încăpere mare, cu alte cinci fete.

Toate avem astăzi audiere.

Patru din cele cinci fete dorm. Sau poate se prefac.

A cincea vorbește la mobil.

Am computerul la mine și, după ce o cer de trei ori, femeia de la recepție îmi dă parola pentru internetul wireless.

Nimeni nu mai are computer. Mă simt prost că îl folosesc, dar celorlalte fete nu pare să le pese.

Toată lumea din această încăpere stă în propria bulă de nefericire și nu se împărtășește mai nimic.

Sunt recunoscătoare pentru asta.

Fiindcă am acces la codul de wireless, hotărăsc să arunc o privire prin sistemul Jamison.

Sigur că sistemul este protejat, dar firewallul nu este foarte bine securizat. M-am uitat peste multe coduri de bufferizare electronică.

Nu este o rețea foarte sofisticată, fiindcă văd layerul de transport și îl recunosc imediat, ca pe ceva de care deja am trecut.

Mă gândesc că nu ajung pe-aici mulți copii care sunt hackeri.

Nu sunt hacker, dar am potențial în domeniu.

Intru imediat.

Intru în contul lui Lenore.

Când mă uit în căsuța ei de e-mail, îmi pare deodată rău pentru ea.

Pare să fie suprasolicitată. Are corespondență de la tribunalul pentru minori, de la școli, de la poliție.

Munți de treabă.

Văd referiri la tot felul de acte medicale. Sunt rapoarte despre abuzuri fizice și comportamente infracționale.

Acum mă simt rău.

Într-un alt fel.

Chiar n-ar trebui să citesc toate astea.

E ceva mult prea personal, n-are legătură cu mine și este greșit ce fac.

Am dosarele de lucru ale lui Dell în computerul meu. Am transferat totul atunci când i-am asamblat laptopul, dar chiar nu m-am uitat prin nimic.

Acum deschid unul dintre fișierele lui, intitulat SCDD. Și citesc:

Sistemul de Ciudați al lui Dell Duke
1 = INADAPTAȚI
2 = TRĂSNIȚI

3 = LUPI SINGURATICI
4 = ȚĂCĂNIȚI
5 = GENII
6 = DICTATORI
7 = MUTANȚI

În majoritatea categoriilor sunt multe nume.

Le parcurg.

Quang-ha este un lup singuratic. Iar Pattie este dictator. Văd că Mai este dictator junior.

Apoi văd că la MUTANT este un singur nume.

Dell Duke s-a trecut pe el.

La început, sunt îngrozită.

Dar apoi îmi dau seama că nu încearcă decât să priceapă ce-i cu lumea.

Caută o cale să pună lucrurile în categorii.

Vede oamenii ca pe specii diferite.

Desigur, greșește.

Fiecare dintre noi este un pic din toate acestea. Eu nu sunt vreun geniu. Sunt la fel de lup singuratic sau inadaptată sau țăcănită ca oricine.

Când era vorba de grădină, eram dictator.

Dacă este ceva ce am înțeles cu adevărat în ultimele luni, este că poți găsi etichete pentru a organiza ființele vii, dar nu poți așeza oamenii în niciun fel de grup sau categorie.

Pur și simplu nu merge așa.

Închid computerul și în doar câteva minute în încăpere vine o femeie care ne zice că putem veni la masa de prânz.

Nu mi-e foame, dar urmez grupul în sala de mese.

Nu au o ofertă grozavă pentru vegetarieni, dar mă descurc cu o salată și niște spanac cu un sos de brânză de-un portocaliu alarmant de strident.

Cel puțin așa cred, că e sos.

Pare mai în regulă să nu întreb.

Toți ceilalți de la masă mănâncă câte un hotdog.

Când terminăm, ni se aduce un bol cu înghețată de vanilie cu bombonele colorate deasupra.

Fata de lângă mine începe să plângă când vede bombonelele.

Mă întreb dacă e îngrijorată de efectele pe termen lung ale consumului de hrană colorată artificial.

Este o teamă întemeiată.

Dar trag concluzia că nu de asta plânge, fiindcă are o arsură oribilă pe braț și o tot scărmăne în timp ce plânge.

Arsura e cât o cireașă.

Mi se face rău de la stomac când mă gândesc că i-a făcut-o cineva.

Poate că exact de asta se și află aici.

Închid ochii și mă străduiesc să îmi imaginez că mă aflu din nou în grădina mea nouă.

Și, până să mă dumiresc, înghețata mea din bol arată ca o supă.

Iar bomboanelele colorate s-au cufundat cu totul.

Vine Lenore să mă ia. Zice că îi place cum îmi stă azi părul.

Nu e schimbat de când m-a luat, deci poate că nu încearcă decât să îmi spună ceva drăguț.

Dar zâmbesc și-așa.

Îmi dau seama că e un zâmbet sincer.

O să pășesc mai departe în lume și o să mă străduiesc să fiu așa cum și-ar fi dorit părinții mei să fiu.

Nu sunt curajoasă; numai că toate celelalte opțiuni au fost aruncate pe apa sâmbetei.

Lenore mă duce la consiliera psihologică (al cărei nume este doamna Bode-Ernst).

Stând în biroul ei îmi dau seama că nu îmi e frică.

Nu îmi mai e.

```
D E N I M I C
E E
N   N
I     I
M       M
I         I
C           C
```

Fix șapte litere.

Doar o coincidență.

Până de curând, mă temeam mult.

Acum mi se pare că nu prea mai am de ce să mă tem. Lenore zice:

— Astăzi nu este decât o urmare a procedurii. O să te întâlnești între patru ochi cu judecătorul. E posibil să îți pună niște întrebări. Sunt niște acte de semnat.

Doamna Bode-Ernst zâmbește și îmi dau seama că ei i se pare o veste bună.

Sau poate că zâmbește doar ca încurajare.

Nu îi împărtășesc optimismul.

Consiliera psihologică spune:

— Toate începuturile sunt grele. Știu că ai trecut prin multe. O să te înscriem la școală. Și o să îți faci tot felul de prieteni noi. Nici n-o să apuci să-ți dai seama când o să fii iarăși în miezul lucrurilor.

Mă gândesc să îi spun că experiența mea la școală n-a fost niciodată prea grozavă și că în afară de Margaret Z. Buckle n-am mai avut alți prieteni apropiați până când i-am întâlnit pe Mai și Quang-ha și am locuit la Grădinile Glenwood.

Dar nu vreau să o supăr.

De unde-ar putea ea să știe că n-am fost niciodată în vreun miez al lucrurilor?

Mă întorc împreună cu Lenore la mașina ei.

Îmi spune că judecătorul își va asuma responsabilitatea legală pentru mine.

Sper că persoana cu care mă voi întâlni va fi femeie, va fi de culoare și va înțelege că sunt diferită, ba chiar Ciudată (după cum zice Dell), dar chiar și așa am și eu o anumită valoare.

Curtea va decide acum.

Îmi dau seama că Lenore se simte prost.

Dar nimic din toate astea nu e din vina ei.

Vreau ca ea să înțeleagă.

Vreau să îi spun că îmi pare rău. Dar nu fac decât să întind mâna și să îi ating brațul.

Doar cu vârful degetelor.

După aceea, nu am nimic de zis. Îmi dau seama că înțelege.

Mă duc în toaleta fetelor din tribunal.

Am nevoie de câteva minute singură.

Oglinda de aici nu e făcută din sticlă.

Este o peliculă de poliester, cu aluminiu perfect întins peste o placă dreptunghiulară.

Deci nu poți sparge oglinda asta.

Bănuiesc că se consideră că oamenii care ajung aici n-au nevoie de și mai mult ghinion.

Casc gura și mă holbez.

Fiindcă am pielea întunecată, dinții îmi par foarte albi. Sunt drepți și cred că au dimensiuni potrivite.

Dar sunt dinți permanenți.

N-ai cum să ascunzi asta.

Închid ochii.

Îi pot vedea pe mama mea mereu zâmbitoare și pe tatăl meu cel puternic.

Îi aud rostind cuvinte prin care încearcă să mă protejeze, în atât de multe feluri, toate felurile pe care mi le pot aminti, de când eram mică.

Oare erau prea îngrijorați de mine și au uitat să aibă grijă de ei?

Sau viața este atât de plină de acțiuni întâmplătoare, încât simpla noțiune de atenție este zadarnică?

Dacă ultimele câteva luni mi-au arătat ceva, atunci e faptul că nu mai am nevoie de teorii, ci mai degrabă de mai multe experiențe reale.

Chiar dacă doza primită este suficientă pentru o viață întreagă.

Când mă voi vedea cu judecătorul, voi încerca să transmit o atitudine pozitivă, dar monitorizându-mi totodată tensiunea și celelalte semne vitale.

Au existat cazuri de cardiomiopatie indusă de stres, cunoscută și sub denumirea de sindromul inimii frânte.

59

Dell se pregătea.

Și-a ales o cravată roșie. Și și-a pus costumul. Fusese pentru prima oară că îi spusese șefului o versiune a adevărului atunci când îl anunțase că nu va veni la serviciu.

Se ducea la tribunalul pentru minori ca să fie alături de unul dintre copiii pe care îi consilia.

În loc să se simtă ca un puturos, i s-a părut că detectează admirație în vocea superiorului său.

Sau poate că tipul doar căscase.

Acum, când își trăgea pantalonii de la costum, era surprins că-și putea încheia nasturii din talie.

Ultima dată se pomenise nevoit să folosească un ac de siguranță ca să-și țină pantalonii închiși.

Asta era dovada clară că slăbise. Nu suficient încât să poată ieși din mașină când aceasta era aproape proptită într-o camionetă, dar, chiar și-așa, îi făcea bine să vadă cum i se micșorează burta.

Mai încolo pe coridor, în apartamentul nr. 28, Pattie se gândea cum să se îmbrace și s-a hotărât asupra unei cămăși albe de mătase cu doi porumbei brodați. Era din Vietnam.

Deja își pusese o fustă neagră luată de la un magazin cu reduceri.

Și pantofi roșii.

Porumbeii simbolizau iubirea.

Fusta neagră era o dovadă de respect.

Iar pantofii roșii erau, desigur, norocoși.

Probabil că niciunul dintre oficiali n-avea să se prindă de simboluri, dar, în caz că înțelegeau, Pattie voia să-și transmită mesajul corect.

În cealaltă parte a orașului, Mai stătea la ora de istorie, în liceu, și se uita pe fereastră.

Nu era drept.

Ea, dintre toți oamenii, trebuia să se afle acolo.

De la ea pornise totul.

Ceasul de pe peretele îndepărtat, de deasupra capului profesoarei, părea că nu s-a mai clintit de-o veșnicie.

Femeia îi tot dădea cu Roma antică, și deodată lui Mai i-a devenit limpede că singurul lucru care conta acum se întâmpla într-un tribunal din centrul Bakersfieldului.

Înainte să se sune de pauză, știa cu precizie un lucru.

Mai i-a explicat femeii de la recepție că era o urgență de familie.

Iar apoi a folosit un truc. A început să vorbească în vietnameză. La foc continuu.

Asta îi termina pe oameni.

Cât ai clipi, a primit un bilet de învoire ca să îl scoată pe Quang-ha de la ora de biologie (unde el chiar era atent la un filmuleț despre mitoză).

Peste doar câteva minute, cei doi frați Nguyen ieșeau pe poartă și se îndreptau spre centru.

Mai s-a uitat înapoi spre școală și a văzut un desen imprimat pe fereastra unei clase.

Era o floarea-soarelui. Scăldată în lumina puternică, strălucea de parcă ar fi fost făcută din aur.

Mai a luat asta drept un semn bun.

60

Tribunalul pentru minori și familie ocupă o zonă aparte, la al doilea etaj al Primăriei.

Aș putea pune un milion de întrebări despre ce urmează să se întâmple, dar am hotărât să mă las dusă încotro mă duce vântul.

Și e vijelie afară, așa că, dac-ar fi să mă iau după semne, probabil că voi fi suflată departe.

Lenore e de-a casei pe aici și o salută multă lume. Rămâne cu palma pe umărul meu, ceea ce e plăcut.

Îmi spune că o să fie alături de mine.

Sunt dusă într-o sală de așteptare.

Copiii nu au voie să stea în sala principală și asta e de înțeles.

Văd cum intră un băiețel care plânge. E mic. Pare să aibă șase sau șapte ani.

Un bărbat îl ia în brațe și îi șoptește ceva la ureche, dar el continuă să plângă.

Mă bucur că nu aud ce îi spune.

Cred că așteptarea e partea cea mai grea.

Eu fac față, totuși, fiindcă nu mă grăbesc să ajung undeva.

Lenore iese din încăpere și acum îmi dau seama că aș putea fugi.

Aș putea ieși pur și simplu pe ușă și să mă tot duc așa. Dar n-o fac. Și nu doar fiindcă sunt obosită.

M-am predat.

Dar asta e altceva decât renunțare.

După mult timp apare o femeie și zice că e rândul meu să mă întâlnesc cu judecătorul.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Lenore și simt că ar trebui să o aștept.

Dar femeia spune că a intervenit ceva de care Lenore trebuie să se ocupe.

Ridic din umeri și-atât.

Cred că tot ce ține de munca lui Lenore e neprevăzut.

O urmez pe coridor pe noua femeie care răspunde de mine, dăm colțul și intrăm în camera judecătorului.

Bănuiesc că n-ar suna la fel de impresionant dacă aș zice *biroul* judecătorului.

Și atunci îi văd.

Stau în picioare.

Dell poartă un costum, care îi vine destul de strâmt.

Lângă el, într-o parte este Quang-ha.

Iar în cealaltă parte a lui stă Pattie.

Lângă Pattie e Jairo. Și el poartă costum, așa că mai să nu-l recunosc.

Iar în față, ținând un buchet mare de lalele, e Mai.
Toți îmi zâmbesc.
Eu nu spun nimic. Și nu mă mișc. Sunt complet nemișcată.
Știu cum să fac asta.
La birou, se ridică în picioare o femeie. Poartă ceea ce cred că este o robă de judecător, dar seamănă și cu o costumație pentru cor. Nici măcar nu clipesc când spune:
— Willow, eu sunt judecătoarea Biederman. Și cred că pe acești oameni îi cunoști.
Nu prea știu ce să fac.
Îmi dau seama că ochii îmi sunt inundați de lacrimi, dar nu plâng. Doar picur.
Nu știu ce înseamnă toate astea.
Judecătoarea continuă:
— Astăzi s-a depus o cerere oficială la tribunal, pentru tutela ta. Într-un dosar depus de domnul Jairo Hernandez și domnișoara Dung Nguyen…
Pattie o întrerupe pe judecătoare:
— Pattie.
Judecătoarea Biederman continuă, dar cred că nu i se întâmplă prea des să fie întreruptă de oameni, fiindcă acum vorbește cu nasul încrețit.
— Domnul Hernandez și domnișoara *Pattie* Nguyen doresc această tutelă ca parteneri…
După asta nu mai aud nimic.
Nu îmi mai trebuie.
Știu că intră Lenore în sală.
Și la un moment dat mă cuprinde cu un braț. Mă prăbușesc într-un scaun, îmi îngrop fața în pălăria roșie și nu sunt sigură dacă râd sau plâng.
Aud vocea lui Mai.
— O să fie bine de-acum. Nu plânge, Willow. Răspund în vietnameză:
— *Được hơn là bình thượng.*
Ceea ce înseamnă: „E mai mult decât bine."

Pattie și Jairo nu se căsătoresc sau ceva de genul ăsta.
Dar sunt într-un fel de relație, care mie mi se pare a fi mai mult decât o prietenie.
Aflăm că Pattie n-a lucrat până târziu în tot timpul acesta.
Ea și Jairo ieșeau împreună la cină, ba au fost chiar și la câteva filme și o dată la o seară de poezie la Facultatea din Bakersfield.
Facem cu toții aceeași mutră când auzim partea asta.
Quang-ha (desigur) e cel care spune:
— Lectură de poezie? Cred că glumiți.
Și Dell a vrut să devină tutore, dar e cam falit – chiar dacă de curând i-am setat conturile să îi plătească automat facturile, ca să-l ajut să-și mai aducă plățile la zi – așa că nu se califică.

Jairo are niște bani în cont (din premiu), dar marea descoperire este că Pattie este un fel de colecționară.

În timp ce Dell a petrecut ani de zile stivuind farfurii de plastic, Pattie a stivuit *bani.*

A ținut secretul ăsta față de toată lumea, dar acum, că la tribunal trebuie să i se verifice toate documentele financiare, e nevoită să recunoască, așa cum zice Quang- ha, că are „o demență de bani”.

Eu n-ar trebui să văd toate astea, dar Pattie și Jairo nu au urmat procedurile corecte și asta înseamnă că Lenore trebuie să scoată toate documentele cât mă aflu și eu în cameră.

Judecătoarea Biederman zice că o să se uite pe toată „banda roșie”[6] acum.

Îmi dau seama că lui Pattie îi place ideea de bandă roșie.

Desigur, datorită atașamentului ei față de această culoare.

Nu-mi mai amintesc să fi văzut vreodată în viață bandă roșie. Există neagră și sigur că și maro, pentru pachete. Și argintie.

Rețin să caut mai târziu ce înseamnă asta.

Lenore semnează partea ei din procesul de aprobare, dar spune că Pattie și Jairo trebuie să se întoarcă și să facă lucrurile așa cum trebuie.

Însă lucrul important este că deocamdată, azi, lor doi li se încredințează laolaltă tutela, care nu va fi una temporară, a unei persoane pe nume Willow Chance.

Acum e legal.

Odată ce acest lucru este rostit de judecător într-o manieră oficială, Dell face spectacol căzând pe podea de parcă ar face șpagatul.

Ar trebui să fie un fel de mișcare care să denote victoria.

Dar își rupe pantalonii între picioare, ceea ce nu doar că e super-jenant pentru el, dar îl face pe Quang-ha să înceapă să râdă.

Chicotitul acela ascuțit.

Și, odată ce se pornește, chestia devine contagioasă. Și acum mă cuprinde și pe mine.

Pot să-mi dau seama după expresia de pe chipul încruntat al judecătoarei că e vremea să plecăm.

Afară Mai mă îmbrățișează.

Apoi Quang-ha își aruncă un braț peste umerii mei și știu că o să-mi spună ceva important.

Își coboară vocea și aud:

— Trebuie să fac o lucrare la engleză până miercuri. *Moby Dick.* Sper că ai timp s-o citești.

Apoi traversăm piața și ne suim în taxiul lui Jairo. Stăm trei în față și trei în spate.

Nu pare foarte sigur, dar există centuri de siguranță pentru toți pasagerii.

Hotărâm să mergem la restaurantul Luigi's (fiindcă e preferatul lui Dell și el e marele entuziast când vine vorba de mâncare).

Eu îmi iau fasole pestriță marinată în ulei și oțet, cu ardei roșu măcinat.

Toți ceilalți își iau sendvișuri cu limbă picantă.

Eu nu mănânc carne. Iar organele fac parte dintr-o altă categorie de chestii pe care nu vreau să le mestec vreodată.

Dar nu fac decât să zâmbesc când toți îmi oferă să gust.

61

În taxi, în drum spre casă, Pattie face o mare dezvăluire.

Vrea să cumpere clădirea.

Grădinile Glenwood.

Cu toții credem că glumește, dar se pare că deja a vorbit cu cineva de la bancă și a depus o ofertă oficială.

Nu știu ce să zic, dar Dell pare încântat.

Cred că se gândește că nu va fi evacuat dacă va deveni ea proprietară.

Dar mă îndoiesc c-o să rămână responsabil de bloc.

Quang-ha este cel mai entuziasmat de vestea asta. Bănuiesc că încă îl îngrijora perspectiva de-a se întoarce în garajul din spatele salonului.

Spune că, dacă mama lui va fi proprietara clădirii, ar trebui să construim o pistă de skateboard în fața intrării, unde sunt scările.

Nu știam că practică skateboard.

Interesant.

Pattie zice că nimic nu e sigur.

E cea mai adevărată declarație pe care-am auzit-o vreodată.

După-amiaza târziu, după ce lucrurile s-au liniștit, îmi scot hainele de grădinărit și îmi alerg bucla de un kilometru și jumătate.

Apoi mă așez lângă bambușii din curte.

Știu că o să-mi amintesc de multe ori ziua asta.

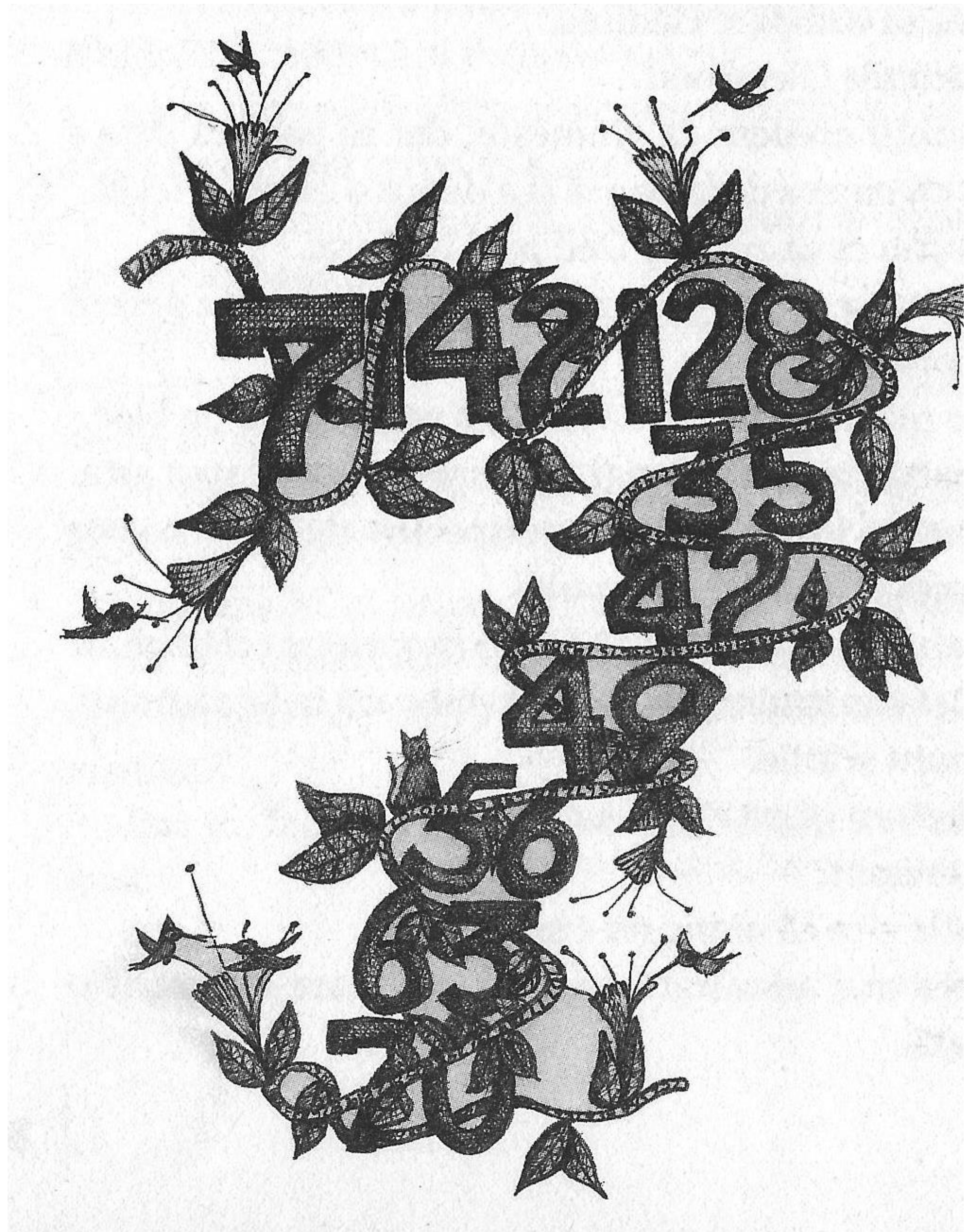
Apoi îmi dau seama că suntem în data de 7. Și nu sunt surprinsă.

7 e un număr natural.

Și e număr prim.

Sunt 7 tipuri fundamentale de catastrofe.

Și 7 zile ale săptămânii.

7
14
21
28
35
42
49
56
63
70

Isaac Newton a identificat cele 7 culori ale curcubeului ca fiind:
Violet
Indigo
Albastru
Verde
Galben
Oranj
Roșu

Dell a încadrat oamenii în 7 categorii:
Inadaptații
Trăsniții
Lupii Singuratici
Țăcăniții
Geniile
Dictatorii
Mutanții

Eu am propriul meu sistem de catalogare.
Cred că în fiecare etapă a vieții există 7 oameni care contează în universul tău.
Sunt oameni care există în tine.
Sunt oameni pe care te poți baza.
Sunt oameni care îți schimbă zilnic viața.
Pentru mine, ei sunt:
1. Mama mea (pentru totdeauna)
2. și tatăl meu (veșnic)
3. Mai
4. Dell
5. Quang-ha
6. Pattie
7. Jairo
Iau hotărârea ca, de acum înainte, când începe să-mi bubuie capul, să închid ochii și să număr *până la* 7, nu *din* 7 *în* 7.
Eu îi văd pe acești oameni ca pe câte-o culoare din curcubeu.
Sunt vii și diferiți.
Și ocupă câte un loc permanent în inima mea.

Dacă ar fi avut bani constructorul, probabil că în zona asta ar fi existat o piscină.
Dar nu este.
E o grădină.
Îmi schimb poziția și deodată simt ceva în buzunar.
E ghinda mea norocoasă.
Mă ridic și caut un loc mai într-o parte, unde știu că ar fi destul spațiu să crească ceva de dimensiuni mari. Împing cu degetul în

pământ ca să fac o găurică și arunc acolo ghinda.

Mă întorc pe trepte și, cum stau eu acolo într-o felie de lumină iernatică, două păsărele își croiesc drum spre caprifoiul plantat lângă bambus.

Parcă mi-ar vorbi, dar nu prin cuvinte, ci prin ceea ce fac.

Îmi spun că viața merge înainte.

MULȚUMIRI

Aș vrea să le mulțumesc editorilor mei, Jennifer Bailey Hunt și Lauri Hornik. Lor le datorez această carte. Am fost pe punctul de a renunța în numeroase ocazii. Nu m-au lăsat. Ambelor le sunt extrem de recunoscătoare.

Când am scris această carte, am avut doi agenți: Ken Wright și Amy Berkower. Toată lumea ar trebui să aibă parte în viață de un sprijin de felul celui oferit scriitorilor de acești doi oameni.

Am avut mulți profesori minunați, dar 7 dintre ei efectiv mi-au schimbat viața. Sharon Wetterling (Școala elementară Condon, Eugene, Oregon), Harriet Wilson (Liceul South Eugene), Arnie Laferty (Școala gimnazială Roosevelt, Eugene, Oregon), Ray Scofield (Școala gimnazială Roosevelt), Wayne Thompson (Școala gimnazială Roosevelt), Dorothy Iz (Facultatea Robert din Istanbul, Turcia) și Addie Holsing (Școala gimnazială Willard, Berkeley, California). Vă mulțumesc pentru că le dăruiți copiilor atât de mult din voi.

Am mulți scriitori care îmi sunt prieteni. Mai mult de 7. Amicii într-ale scrisului (pe lângă soțul meu) care mă inspiră zi de zi sunt Evgenia Citkowitz, Maria Semple, Aaron Hartzler, Lucy Gray, Mart Crowley, Gayle Forman, Charlie Hauck, Henry Murray, Allan Burns, Nadine Schiff, Elaine Pope, Henry Louis Gates, Diane English, Nancy Meyers, Bill Rosen. Stephen Godehaux, Ry Cooder, David Thomson, Amy Holden Jones și John Corey Whaley.

Mama mea, Robin Montgomery, este alături de mine în tot ceea ce fac. Și îi mulțumesc pentru toată înțelegerea, înțelepciunea și umorul ei. Am avut noroc să am alte 7 mame când am crescut, așa că la lista cu mulțumiri pentru mamă le adaug pe Bertie Weiss, Ann Kleinsasser, Risha Meledandri, Jane Moshofsky, Donna Addison, Mary Rozaire și Connie Herlihy.

Trebuie să le mulțumesc lui Thu Le și Minh Nguyen pentru că m-au ajutat cu expresiile în limba vietnameză.

Și, în cele din urmă, celor 7 oameni care sunt prezenți zi de zi, în atâtea feluri. Farley Ziegler. Tim Goldberg. Randy Goldberg. Anne Herlihy. Max Sloan. Calvin Sloan.

Și Gary Rosen.

Vă sărut (7 litere).

Unul dintre cele mai apreciate romane ale ultimului deceniu

Willow Chance e o fetiță de doisprezece ani cu o minte de geniu, obsedată de natură și de stabilirea diagnosticelor medicale. Dacă e agitată, se liniștește numărând din 7 în 7. Nu i-a fost niciodată ușor să lege prietenii, iar cei mai apropiați oameni sunt chiar părinții ei adoptivi.

Din 7 în 7 este o carte emoționantă despre cum e să fii diferit, despre cum se poate face față unei imense pierderi, despre ce înseamnă cu adevărat o familie.

La ARTHUR cărțile inteligente sunt întotdeauna **albastre**

smart blue | funny green | violet history | classic yellow | orange fantasy

{1} Willow, numele fetiței, înseamnă în engleză „salcie“. (N. tr.)

{2} În limba engleză, *dung* înseamnă „bălegar“. (N. tr.)

{3} Cel mai mare vânzător angro din SUA. (N. tr.)

{4} Bibliotecă publică din Bakersfield, prima bibliotecă din comitatul Kern, înființată în 1900. (N. tr.)

{5} Substanțe folosite în grădinărit pentru a stimula creșterea rădăcinilor unei plante noi. (N. tr.)

{6} Formulă folosită pentru a desemna mulțimea de acte dintr-un dosar; hârțoage. (N. tr.)

Table of Contents